

MỤC LỤC

CHƯƠNG I	2
CHƯƠNG II.....	38
CHƯƠNG III	57
CHƯƠNG IV	66
CHƯƠNG V	83
CHƯƠNG VI.....	98
CHƯƠNG VII	104
CHƯƠNG VIII.....	124
CHƯƠNG IX.....	188
CHƯƠNG X	212

CHƯƠNG I

- Hôm nay ai trực? Bác sĩ Kôbasi à?

Kaôru Unô nhìn lên bảng trực đêm. Cô vừa đi thu nhiệt kế ở các phòng bệnh nhân về.

- Theo bảng trực thì hôm nay là phiên của Kôbasi tiên sinh, nhưng tiên sinh hình như đã đổi phiên cho bác sĩ khác - Nôrikô Simura, lúc bảy giờ đang ngồi cạnh bàn cầm cùi găm mấy tập bệnh án, trả lời bạn đầu vẫn không ngẩng lên.

- Thế à? Đổi cho ai?

- Cho bác sĩ Naôê thì phải.

- Naôê à? Kaôru kinh ngạc thốt lên.

Nôrikô ngạc nhiên nhìn bạn. Kaôru bối rối đưa tay lên bụng miêng.

Nôrikô năm nay đã hăm bốn, cô được coi là một nữ y tá có kinh nghiệm, còn Kaôru thì hãy còn như con nít: cô mới mười tám, vừa đi học dự bị từ mùa xuân và được xếp vào hàng tập sự trong bệnh viện máy trong phòng báo:

- Isixura phòng bốn trăm mười hai kêu đau dữ quá.

- Cái ông già có người con trai làm chủ hiệu sushi ấy à?

Hồi trước cụ Yôsidzô Isikura mở hiệu sushi ở khu Nakamegurô, nhưng cách đây ba năm đã thôi làm và giao cửa hiệu lại cho con trai và con dâu quản lý. Ông cụ vào nằm viện Oriental từ cuối tháng chín, tức cách đây một tháng. Trước đó cụ Isikura đau dạ dày nằm cả hai mươi ngày tại bệnh viện của trường đại học T., nhưng về sau bỗng nhiên được xuất viện và chuyển sang nằm ở đây.

- Ông cụ nằm sắp, rên hừ hừ...

- Có ai là người nhà ở lại với ông cụ không?

- Có cô con dâu.

Rời tập bệnh án, Nôrikô tư lự ngược mắt nhìn trần trần lên bức tường trắng ở trước mặt.

- Vậy bác sĩ trực hôm nay là Naôê tiên sinh? -Kaôru vừa đếm lại mấy cái nhiệt kế trên khay y cụ vừa hỏi lại.

Nôrikô làm thình. Một lát sau cô mới buông một câu:

- Chắc hôm nay tiên sinh chả đến nữa đâu.

Kaôru ngạc nhiên hỏi:

- Sao lại không đến nữa? Tiên sinh phải trực kia mà!

- Ủ thì trực chứ sao...

- Hay là tiên sinh đang ngồi ở đâu đấy trong bệnh viện?

- Không, lúc nãy vừa đi đâu rồi.

Nôrikô khó chịu ngoảnh mặt đi.

- Naôê trực kia mà. Làm sao mà có thể đi đâu được?

- Muốn biết cứ gọi điện hỏi xem - Nôrikô chỉ tay lên tấm giấy nhỏ xiu gắn trên mặt bàn. Trên giấy có ghi vôi dòng chữ: "Naôê:423-28-50".

Kaôru bỡ ngỡ nhìn lên tấm giấy.

- Đây là chỗ nào?

- Tiệm rượu.

- Tiệm rượu ư? Sao, ông ấy đến tiệm rượu ư?

- Thế đấy, - Nôrikô đáp xẵng, rồi lại cúi xuống tập bệnh án.

Kaôru bỏ cái nhiệt kế đang cầm sang một bên.

- Sao lại có thể như thế được?... Đang trực kia mà?

- Dĩ nhiên là không được - Nôrikô nhún vai.

- Thế thì tại sao tiên sinh lại...?

- Tại thế thôi. Xưa nay vẫn vậy.

Mới gần đây Kaôru mới được phân công trực đêm và hôm nay là lần đầu tiên cô trúng vào phiên trực của bác sĩ Naoê.

- Cái tiệm rượu ấy cách đây có xa không?

- Không biết, nghe ông ấy nói là đâu ở khu Doghendzukaay. Đi bộ hết mười phút.

- Nhưng sao chị biết đó là tiệm rượu?

- Mỗi lần ra đây về, bao giờ ông ấy cũng sặc mùi rượu.

- Chị nói gì thế?!

- Không tin thì cứ gọi điện đến đây mà hỏi.

Găm xong tờ bệnh án cuối cùng, Norikô rút ngăn kéo bàn lấy ra một tấm biểu treo cửa và cây bút lông.

- Cự Isikura đau thật đấy chị ạ... Dù sao cũng phải gọi điện cho bác sĩ, - Kaôru vừa nói vừa nhìn hàng số điện thoại trên tấm giấy.

- Vô ích.

- Nhưng bệnh nhân đau quá mất rồi.

- Nếu cô chịu không nổi thì tiêm cho ông ấy một mũi.

- Không xin phép bác sĩ?

- Một liều thì không sao.

- Nhưng... - Kaôru đáp ứng.

- Bác sĩ có ở đây thì cũng nói thế thôi. Cự Isikura lâu nay vẫn phải dùng thuốc có chất á phiện.

- Nhưng đó là ma túy.

- Đúng, mà lại là loại mạnh. Giảm đau rất công hiệu.

- Nhưng luật cấm dùng ma túy kia mà!

- Sao lại cấm?... - Nôrikô nhúng bút lông vào chén thuốc vẽ màu trắng, rồi viết thử lên tờ báo.

- Cự Isikura bị ung thư dạ dày à?

Norikô gật.

- Thế mà người ta bảo là bị ung thư chẳng đau tí nào. Em chưa bao giờ tưởng tượng là con người ta có thể đau đến thế.

- Sở dĩ đau nhiều là không riêng dạ dày bị tổn thương. Di căn đã lan vào tận xương sống, chạm đến trung khu thần kinh.

- Thế thì mổ cũng không ăn thua nữa à?

- Không ăn thua. Chính vì thế mà ở bệnh viện của trường đại học họ cho ông cụ ra viện.

- Tội nghiệp ông già... - Kaôru thở dài. Nửa năm làm việc ở bệnh viện cô đã có dịp trông thấy khá nhiều điều, nhưng cho đến nay cái gì đối với cô cũng hãy còn mới lạ và có sức lôi cuốn lạ thường. - Ông cụ còn sống được bao lâu nữa?

- Bác sĩ Naôê cho là còn được khoảng hai tháng nhiều nhất là ba.

- Ông cụ có biết không?

- Dĩ nhiên là không. Chỉ có người trong nhà biết.

- Thế ra họ chỉ còn chờ ông cụ chết?

- Đúng thế.

Nôrikô lại cầm bút lên. Dòng chữ Hán màu trắng nét bay bướm, chạy trên tấm bảng nhỏ màu đen:

"Tsunêô Muraya" - tên họ bệnh nhân mới nhập viện. Nét chữ của Nôrikô nhẹ nhàng, tao nhã.

- Cô chớ nói hở ra đấy, - Nôrikô dặn dò, tuy cô biết cũng chẳng cần như thế: không đời nào Kaôru lại có đủ can đảm nói lại với ông già. Nhưng cô bé vẫn gật đầu ưng thuận một cách hết sức nghiêm trang. Vừa lúc ấy có tiếng chuông gọi của bệnh nhân phòng 412 gọi.

- Isikura

- Cô lấy hai liều brobarin xuống mà tiêm. Nói là sẽ bớt đau ngay.

- Vâng.

Kaôru đến tủ thuốc lấy ra một cái hộp màu đỏ chạy vội ra hành lang.

Tên gọi của bệnh viện nghe khá hóm hỉnh: "Oriental". Song đó chỉ là một bệnh viện tư thuộc loại thông thường nhất ở Tokyo. Chủ nhân - bác sĩ Yutarô Gbyoda - đồng thời cũng là bác sĩ trưởng. Toà nhà cao sáu tầng, lại thêm một tầng hầm nữa, xây gần ngã tư chỗ phố Tamagawa gặp đại lộ chu vi số 6 của thành phố, bề mặt trông ra đường. Ở tầng trệt là phòng đón tiếp bệnh nhân, phòng tiếp khách, phòng ghi danh, phòng phát thuốc và phòng X-quang. Tầng thứ hai dành cho phòng mổ, phòng vật lý trị liệu, phòng xét nghiệm, phòng điều hành, phòng làm việc của bác sĩ trưởng và phòng văn thư. Từ tầng ba đến tầng sáu là các phòng của bệnh nhân. Bệnh viện Oriental chỉ có cả thầy bảy mươi giường.

Số bệnh nhân ngoại trú xê xích tùy theo từng ngày trong tuần lễ, nhưng kể trung bình thì mỗi ngày có khoảng 150-160 người đến bệnh viện. Trên cửa các phòng đều có treo những biển bê: "Bác sĩ nội khoa", "Bác sĩ da liễu", "Bác sĩ niệu học", "Bác sĩ phẫu thuật", "Bác sĩ phụ khoa", "Phòng phẫu thuật thẩm mỹ", "Khoa nhiễm xạ". Thế nhưng số bác sĩ làm việc thường xuyên ở bệnh viện Oriental không lấy gì làm đông; chỉ có bác sĩ nội khoa Kawahara, hai bác sĩ phẫu thuật là Naôê và Kôbasi, bác sĩ nhi khoa Marayama, kể cả bác sĩ trưởng nữa là năm người. Ngồi tiếp bệnh nhân ở phòng phẫu thuật thẩm mỹ cũng là Naôê, còn ở phòng niệu học và phòng phụ khoa thì cứ mỗi tuần hai lần, có hai bác sĩ ở bệnh viện của trường đại học M. đến làm việc. Nữ y tá, kể cả y tá cấp một và tập sự, ở bệnh viện Oriental có cả thầy hai mươi hai người. Bác sĩ trưởng Yutarô Ghyôda chuyên về nội khoa, nhưng mấy năm gần đây hầu như không xuất hiện ở ở các phòng bệnh nhân nữa, mà giao hết công việc này cho Kawahara vốn và bạn thân của ông. Bản thân ông ta chỉ quan tâm đến cái ghế hội đồng dân biểu thành phố và công việc quản trị Hội liên hiệp Lương y, vốn là những công việc rất xa với y học. Thảng hoặc có khi nào bệnh viện tư của ông được người ta nhắc đến thì ông than thở rằng nó chẳng đem lại một chút lợi nhuận nào. Tuy vậy cái bệnh viện

Oriental vẫn được coi là một bệnh viện khá lớn không riêng gì trong khu mà ngay cả trong toàn thành phố Tokyo nữa.

Ban đêm thường có hai nữ y tá ở lại trực. Cổng chính của bệnh viện - cổng dẫn thẳng vào phòng cấp cứu - mở cho đến tám giờ tối. Sau tám giờ thì cổng sẽ đóng, ai đến phải bấm chuông.

Tối hôm ấy trong bệnh viện không có sự cố gì - cứ như thế mọi người đều biết trước rằng bác sĩ trực sẽ đi đâu mất tăm. Chỉ có cụ Isikura kêu đau, với lại Sughimôtô, anh chàng trẻ tuổi nằm ở tầng ba, đến xin thuốc cảm lạnh. Những bệnh nhân ngoại trú đến sau năm giờ, khi phòng khám thường đã chuẩn bị nghỉ, cũng không nhiều; hai người đến thay bằng thêm hai người nữa đến tiêm thuốc theo lời dặn của bác sĩ điều trị.

Những bệnh nhân chấn thương, thường thường cứ hai ngày đến một lần, hôm nay cũng không phải đến. Dĩ nhiên Nôrikô tự ý cho thuốc cảm và thay băng mà không có chỉ thị của bác sĩ trực như vậy là vi phạm điều lệ, nhưng cô không dám quấy rầy Naôê vì những chuyện không đâu như thế. Nôrikô biết rất rõ mình phải làm gì; vả chăng nếu cô có tự dưng nảy ra cái ý gọi điện cho ông ta, thì chẳng qua cũng sẽ được nghe ông trả lời là: "Tốt lắm, cứ thế mà làm".

Đến chín giờ, đèn ở các phòng bệnh nhân đều đã tắt hết, mà Naôê vẫn chưa thấy về. Công việc có thể coi như là đã xong xuôi, cho nên Nôrikô mở một cuốn tiểu thuyết và bắt đầu thả hồn vào cái thế giới ư cầu của một nữ văn sĩ đang thời thượng viết về tình yêu. Kaôru mở máy thu hình, chỉnh cho máy kêu khe khẽ, và bắt đầu theo dõi chương trình hoà nhạc. Phòng trực của nữ y tá ở tầng ba, bên phải thang gác, các cửa sổ đều trông ra một ngõ hẻm vắng không có lấy một bóng người qua lại. Màn cửa sổ bao giờ cũng vén ra hai bên, và trong khoảng hở có thể nhìn thấy cảnh đô thành lấp lánh muôn vạn ánh đèn đêm. Đến chín giờ rưỡi chương trình nhạc kết thúc. Kaôru vươn vai ngáp dài. Cô đến bệnh viện từ sáng sớm vào lúc tám giờ, ăn trưa xong thì đi học lớp dự bị, sau đó lại trở về bệnh viện trực đêm. Đến giờ này cô đã mệt nhoài ra. Biết làm thế

nào được? Đành phải kiên nhẫn chịu đựng vài năm.... Nôrikô cúi đầu đọc sách, tóc rũ cả xuống tận mặt.

Kaôru tắt máy, ngồi nhìn ra cửa sổ.

- Chị ạ, tiên sinh vẫn ở ngoài tiệm rượu à?

- Không biết.

Nôrikô rời cuốn sách. Cô đọc gần hết.

- Có lẽ ta pha tí cà-phê nhỉ?

- Ờ, hay đấy.

Kaôru nhanh nhẹn đứng dậy thấp bếp ga. Ở góc phòng sau tấm màn trắng có thể trông thấy mờ mờ một cái giường ghép đôi và hai cái tủ con. Cà phê và chén tách đặt ở ngăn trên cùng. Kaôru lấy bình cà-phê bột không cần và lọ đường, đặt cả lên bàn.

- Máy viên đường?

- Một thôi.

Bây giờ, khi tivi đã im tiếng, từ ngoài cửa sổ lùa vào cái tiếng rì rào thoang thoảng của thành phố ban đêm.

- Ôi, chút nữa thì đồ hết... - Kaôru thận trọng đặt tách cà phê xuống trước mặt Nôrikô.

- Cảm ơn.

- Sao lâu về thế nhỉ... Không biết đứng có còn vững được nữa không?

Không trả lời thì không tiện; Nôrikô đành nói lung búng cái gì đó không rõ, và vội vàng nốc hết chén cà phê.

- Nhỡ có tai nạn thì sao? Hay là có ca mổ cấp bách? Lúc bấy giờ biết làm thế nào?

- Còn thế nào nữa? Thì mổ thôi chứ sao?

- Nhưng nếu ông ấy say thì mổ sao được?

- Có cách gì khác đâu.

Giọng Nôrikô khó chịu rõ ràng.

Kaôru thấy lòng tràn ngập một nỗi lo lắng mơ hồ. Bác sĩ trực đi đâu mất, để hai chị em ngồi lại một mình...

- Có lẽ vẫn nên gọi điện chẳng?...
- Gọi làm gì?
- Ít ra cũng biết tiên sinh ở đằng ấy ra sao...
- Cô cứ ngồi xuống, và bình tĩnh lại.
- Thế nhờ ông ấy quên mất là mình đang trực thì sao?
- Không đâu.
- Em lo quá - Kaôru nói, giọng kéo dài ảo não.
- Cô lo lắm à? Cô mà lo à? - Nôrikô nhìn Kaôru, vẻ khinh thị
- Cô nói giùm tí coi, việc gì cô phải lo?
- Thế nếu có tai nạn thì sao?
- Cô nên nhớ kỹ lấy điều này: chúng ta không hề có trách nhiệm về việc đó.

Đôi kim trên mấy chiếc đồng hồ đặt trong phòng đều chỉ mười giờ kém mười.

Kaôru cảm thấy mình nên im lặng thì hơn, nhưng không sao trấn áp nổi nỗi lo đang làm cho cô tơi bời cả ruột gan lên.

- Hình như bác sĩ trưởng không biết tiên sinh uống rượu...
- Biết.
- Biết mà vẫn làm thỉnh à?
- Kìa sao cô cứ ám lấy tôi thế? Tôi có phải là bác sĩ trưởng đâu? - Nôrikô bỗng dưng phát câu lên.

Câu chuyện tắt ngấm. Kaôru tưởng tượng cái dáng cao và gầy của Naôê, gương mặt mệt mỏi, xanh xao của ông. Trong những đường nét cân đối, sắc gọn như đẽo của gương mặt ấy có một cái gì băng giá khiến người ta phải rùng mình. Trong cái vẻ điềm đạm của đôi mắt lạnh lùng ấy có một cái gì thật ghê sợ...

- Tiên sinh chưa có vợ thật ư? Băm bảy rồi còn gì?

Nôrikô gật đầu. Cô đặt chén xuống bàn và giở cuốn sách ra, nhưng mắt cô vẫn đờ đẫn nhìn vượt qua trang giấy, hướng về một nơi nào bên ngoài cửa sổ.

- Tiên sinh là một bác sĩ có tài năng lớn. Nghe nói trước kia dạy ở đại học... Giá đừng bỏ đi thì bây giờ đã giáo sư rồi... Tại sao tiên sinh lại chuyển về làm ở đây? Một nhà phẫu thuật lỗi lạc...

- Muốn thế nào được thế ấy.

- Không, dù sao cũng thật khó hiểu... Ai lại bỏ một vị trí hiển hách như vậy trong một trường đại học thượng đẳng... Thật kỳ lạ

Nôrikô phì cười. Kaôru vẫn không buông.

- Người thì nói là do một chuyện yêu đương gì đấy, người thì lại nói là vì tiên sinh có chuyện xích mích với các giảng viên ở đấy. Chẳng thực sự ra sao?

- Chắc toàn chuyện lão toét cả.

- Ay, em cũng nghĩ như thế. Lưỡi không xương ấy mà. Có điều ông ấy khó hiểu thế nào ấy. Người đâu mà kỳ quặc.

Kaôru mới nói chuyện với bác sĩ Naôê được có vài lần, mà lại toàn chuyện công việc trong giờ làm, chứ chưa bao giờ có dịp nói chuyện riêng cả. Giữa hai người có một khoảng cách quá lớn về tuổi tác: gần hai mươi tuổi. Cô hiểu rằng Naôê suy nghĩ hay nói năng đều khác hẳn mình, nhưng ngay cả đối với các nữ y tá khác lớn tuổi hơn cô nhiều, ông bao giờ cũng vẫn khô khan lạnh lùng. Naôê bao giờ cũng tách mình ra khỏi mọi người và một mực tránh mọi sự giao tiếp.

- Sao bác sĩ chưa lấy vợ nhỉ... - Kaôru nói thì thầm, có chiều tư lự.

- Sao cô lại hỏi tôi chuyện ấy?

- Chắc chắn là nhiều người sẽ lấy làm sung sướng.. - Kaôru vốn tự cho mình là một giai nhân tuyệt thế, nhưng một vị hôn phu như Naôê... Sự chênh lệch về tuổi tác cô sẽ chẳng coi ra gì. - Kể cũng tiếc thật... - cô thở dài khe khẽ.

- Dĩ nhiên ông ấy có kỳ lạ thật - Nôrikô kết luận, và vừa lúc ấy tiếng chuông điện thoại reo lên.

- Để em nghe cho. - Kaôru nhảy bổ tới nhấc ống nghe lên. Một giọng đàn ông thô lỗ vang lên trong máy điện thoại.

- Alô. Trục ban cảnh sát khu Maruyama đây. Bệnh viện Oriental phải không? - Trong máy có thể nghe văng vẳng những tiếng còi xe hơi và những tiếng ồn ào ngoài phố. - Chúng tôi cần đưa một người bị thương tới bệnh viện, có được không?

- Có chuyện gì xảy ra thế?

- Cũng chuyện thường thôi: mấy tên du đãng gây sự đánh nhau, có một tên ăn đòn rất nặng... Mặt vỡ toác ra. Máu tuôn như thác ấy.

- Đợi cho một chút. - Kaôru run rẩy trao ống nghe cho Nôrikô. - Có... du đãng... mặt bị... máu...

- Tôi nghe đây. - Nôrikô cầm lấy ống máy, - Chỉ có mặt bị đứt thôi à? Nạn nhân có còn tỉnh không?

- Rất tỉnh nữa là khác. Đang la hét om sòm. Chửi tục hết chỗ nói.

- Bao giờ các ông tới?

- Chúng tôi cho lên xe ngay bây giờ. Độ mười phút... à không, năm phút nữa thôi... Xe đã chạy rồi đấy, các cô đợi nhé.

Trong máy bắt đầu có tiếng tuýt tuýt liên hồi.

Nôrikô cố trấn tĩnh thật nhanh, và mắt nhìn vào tấm giấy trên bàn, bắt đầu quay số gọi điện, vừa quay vừa ra lệnh cho Kaôru:

- Còn cô chạy xuống phòng cấp cứu bật đèn, mở cửa ngay đi nhé. Nhớ mở máy khử trùng luôn.

Phía đầu dây nói bên kia trả lời ngay.

- Nhà hàng Printemps đây.

- Làm ơn cho biết Naôê tiên sinh có đây không ạ?

- Naôê tiên sinh ạ?... Xin chờ cho một chút.

Trong ống máy nghe văng vẳng tiếng nhạc, tiếng cười nói lộn xộn. Tên nhà hàng Printemps nghe lần này là lần đầu, nhưng Nôrikô cũng hiểu ngay đây là một quán rượu. Một phút sau trong máy có tiếng phụ nữ vọng lại.

- Alô? Tiên sinh đi rồi ạ

- Đi rồi?

- Vâng. Khi đi tiên sinh có dặn chuyển số điện bốn trăm ba tám...

- Đợi cho một chút... - Nôrikô lấy bút ghi.

- Bốn ba tám - bảy hai - ba sáu. Tiên sinh đang ở chỗ ấy.

- Cảm ơn cô.

Đang phiên trực mà đi uống rượu đã là quá quắt; đằng này lại la cà hết quán này đến quán khác, thật không thể nào tưởng tượng nổi. Nôrikô giận đến ngạt thở, nhưng lập tức tự chủ được: tức giận bây giờ nào có ích gì? Dù sao cũng chẳng có ai ở đây để trút giận lên đầu người ta được.

Cô lại nhanh nhẹn qua số điện thoại mới.

- Khách sạn Isêmôto đây - một giọng đàn ông láu lỉnh trả lời.

- Ông làm ơn gọi giùm bác sĩ Naôê ra máy. Chắc bác sĩ đang ở phòng ăn - Nôrikô nói giọng lạnh lùng mà nhã nhặn, cố nén cơn giận đang làm cô ghệt thở.

Trong ống máy nghe văng vẳng những câu trả lời của người hầu bàn đang nghe lệnh. Hình như đây là một hiệu cơm Nhật bản... Cái giọng đàn ông láu lỉnh ban nãy vang lên:

- Có ngay đây ạ

Rồi một phút sau ống máy đó chuyển sang tay một người khác.

- Tôi nghe.

Lần này chắc chắn là giọng Naôê.

- Tiên sinh đây ạ?
 - Có việc gì xảy ra à?
 - Vâng ạ, có người bị thương khẩn cấp lắm ạ
 - Vết thương ra sao?
 - Mặt bị đứt sâu, máu chảy nhiều ạ
 - Đã về tới bệnh viện chưa?
 - Vừa mới chở vào viện xong - Để trả thù Nôrikô quyết định nói dối như vậy.
 - Liệu có phải khâu không?
 - Thế nào cũng phải khâu ạ
 - Được... - Naôê im lặng một lát như thể đang cân nhắc xem có nên về hay không. - Thôi được, tôi sẽ lên xe ngay.
 - Tiên sinh đang ở đâu thế?
 - Khu Sibuya
 - Mãi tận đây kia à?
 - Nếu gặp được taxi thì độ năm phút nữa tôi sẽ về đến nơi.
 - Nhưng xin tiên sinh về thật nhanh cho. Tôi van...
- Trong máy nghe đánh tách một tiếng cắt ngang lời Nôrikô. Kaôru từ phòng cấp cứu chạy lên. Nôrikô bấy giờ mới hoàn hồn. Cô thông thả đặt cái ống nghe này giờ vẫn cầm ở tay xuống cần máy.
- Đã bắt liên lạc được với tiên sinh chưa?
 - Cô biết không? Ông ấy đang ở Sibuya đây...
 - Ở Sibuya? - Kaôru ngậy người ra, mồm há hốc.
 - Tôi ra cổng chờ xem sao.
- Nôrikô lấy áp kế, vừa cầm lấy nắm cửa định mở thì xa xa đã nghe tiếng còi của xe cấp cứu nấc lên từng hồi.
- Họ đến đây à?

Nôrikô và Kaôru cùng chạy ra cửa sổ, nhưng họ chỉ trông thấy những mảng tường đen của các nhà đối diện.

- Mặt bị đứt nhiều chỗ... Không biết bị đánh bằng vật gì?
- Nếu bằng chai thì sẽ có cảnh mảnh chai giắt vào đầu...
- Tiên sinh có về không?
- Tôi biết đâu đấy! - Nôrikô bực bội đáp.

Khi thang máy xuống đến tầng hai, tiếng còi xe nghe đã gần lắm.

- Cô vào phòng mổ lấy mấy chiếc kẹp vô trùng kim và chỉ khâu, lấy cả găng tay ra...

Nôrikô vào phòng cấp cứu lấy một tấm vải nhựa trải lên giường khám, rồi sang phòng ghi danh lấy một tờ bệnh án chưa ghi.

Tiếng còi rú từ sau góc phố tuôn ra nghe mỗi lúc một gần. Không còn nghi ngờ gì nữa: Xe cấp cứu đúng là đang chạy đến bệnh viện Oriental. Dù đã trải qua cái cảnh này bao nhiêu lần, Nôrikô cũng không quen được với cái cảm giác ớn lạnh ở sống lưng mỗi khi có xe cấp cứu chạy vào cổng bệnh viện. Trong sự chờ đợi khẩn trương có một cái gì thật nặng nề khó chịu. Thế là đêm nay phải vất vả suốt đêm rồi. Nôrikô tha thiết mong sao cho vết thương thật nhẹ, tuy giờ đây cô lo cho bệnh nhân ít hơn là lo cho sự yên tĩnh của mình.

Tiếng bánh xe lăn rào rào. Tiếng còi đang rú rít điên cuồng bỗng im bật, như thể đã mất hút cái mục tiêu mà nó đang đuổi theo. Chiếc xe cấp cứu hãm phanh ken két và dừng lại. Qua tấm cửa kính của căn phòng trước, có thể thấy ánh đèn chớp trên mui xe xoay tít. Nôrikô mở cửa phòng cấp cứu.

Thân xe sơn trắng phản chiếu những ánh đèn đêm sáng mờ mờ trong bóng tối. Hai cánh cửa sau xe được mở ra. Từ trên xe có mấy người nhảy xuống.

- Đưa vào chỗ nào đây? - Giọng nói người y tá tải thương hỏi gắt.

- Vào phòng ghi danh, đi lối này.
- Vào đây thì bản hết. Mặt mũi áo quần của hắn đầu máu me bê bết...
- Không sao.
- Hắn uống say mềm, suốt dọc đường cứ rống lên như con quỷ.

Kíp tải thương đã kéo cái cáng có nạn nhân từ trong xe ra. Họ vây kín xung quanh cáng, cố sức giữ người bị thương đang vùng vằng như điên như dại. Nôrikô nhìn đồng hồ. Từ khi gọi điện cho Naôê cho đến bây giờ đã quá năm phút. Mấy người tải thương khiêng nạn nhân vào phòng cấp cứu, những đôi giày nặng trĩch của họ giẫm âm âm trong hành lang. Họ luôn miệng răn đe người bị thương: "Này này, có nằm im không nào, yên, yên, bình tĩnh nào"; nhưng tiếng nói của họ bị những tiếng gào thét điên cuồng của người say át hẳn đi.

- Làm ơn đưa vào đây.

Qua cánh cửa mở rộng, mấy người khiêng cáng đưa nạn nhân sang phòng ghi danh, đặt cáng lên cái giường con ở góc phía trong. Nôrikô tay cầm áp kế rụt rè bước lại gần nạn nhân.

- Đo huyết áp chút nhé?...
- Đồ Ngươiưư!

Người bị thương máu me bê bết cố chồm dậy, nhưng mấy người tải thương đã nhanh nhẹn giữ hắn lại.

Hắn khua hai quả đấm la hét om sòm.

- Nào-nào, yên nào. Đây là bệnh viện kia mà.
- B-b-bệnh viện nào? Đdddđâu nào?

Máu chảy ròng ròng trên mặt nạn nhân, đến nỗi khó lòng phân biệt được đâu là mắt, đâu là mũi.

Nhìn thấy máu, hắn như phát dại, mắt trợn ngược lên, tay càng khua dữ. Thuốc mê chẳng có tác dụng gì đối với hắn. Thậm chí hắn cũng không để cho người ta lau máu trên mặt nữa.

- Biết làm cách nào bây giờ? Nôrikô tuyệt vọng lùi lại.

- Bác sĩ đâu?

Bây giờ mặt mũi mấy người tải thương cũng vấy máu đỏ lôm.

- Sắp đến ngay bây giờ.

- Nhanh lên với chứ!

- Nhưng mà...

- Để mãi thế này sao được: chúng tôi giữ không nổi, cô không thấy sao?

- Xin các ông đợi chút nữa...

Từ bỏ ý định đo huyết áp, Nôrikô lại chạy ra máy điện thoại. Mọi được mảnh giấy trong túi ra, cô cuống quýt quay đĩa số.

- Naôê tiên sinh đã đi chưa ạ?

- Naôê tiên sinh à?... à phải, đi rồi.

- Đã lâu chưa?

- Mới vừa đi xong.

- Tiên sinh có gọi được taxi không?

- À... tôi cũng không biết nữa.

- Cám ơn ông.

Đồng hồ trong phòng tiếp khách chỉ mười một giờ. Nếu Naôê khi ra khỏi tiệm ăn gọi ngay được taxi thì chắc hẳn sắp về đến nơi ngay bây giờ.

Từ phòng ghi danh vẫn đưa ra tiếng la hét của người bị thương và những tiếng quát mắng của những người tải thương đang giữ hân. Không sao chịu nổi cơn ác mộng này, Kaôru chạy ra hành lang.

- Bao nhiêu là máu! - Cô sợ hãi đưa hai tay lên bưng mặt. Hai vai cô run bần lên.

Sân hành lang từ phòng tiếp khách đến phòng ghi danh loang lổ những vết máu nhơm nhớp.

- Biết làm thế nào bây giờ?

- Chúng ta làm gì được?

- Miễn sao bác sĩ Naôê về nhanh nhanh một chút!

- Cô cứ lải nhải mãi như thế làm gì? Dù có nhắc lại một trăm lần thì ông ấy chẳng về nhanh hơn được đâu, - Nôrikô bực bội quát lên, mắt vẫn không rời khung cửa chính.

Từ phòng ghi danh hai người bước ra và đi về phía hai cô y tá.

- Sao, bác sĩ vẫn chưa đến à? - Cả hai người đều lạnh như tiền, nhưng trong câu hỏi có thể nghe thấy một giọng bực bội được nén lại một cách vụng về.

- Thế này ạ... Bác sĩ có việc cần phải đi gấp, bây giờ thì sắp về đến nơi rồi.

- Có xa không?

- Không, ngay gần đây thôi.

- Không gọi điện được à?

- Không cần. Người ta sẽ trả lời là bác sĩ đã lên xe về bệnh viện rồi.

- Các cô làm sao thế, chẳng lẽ các cô không hiểu à? Nạn nhân ra máu nhiều thế kia...

- Xin các ông thứ lỗi cho, chúng tôi cam đoan là bác sĩ sắp về ngay bây giờ.

Nôrikô, đầu cúi gằm, cố nén tiếng khóc. Naôê về đến nơi thế nào cô cũng cho ông ta biết!... Cô tự nguyện rửa mình vì đã để cho ông ta đi. Cuối cùng, khi đã hiểu ra rằng không thể chờ mong gì ở hai cô y tá, hai người cứu thương quay trở vào.

- Lại còn nói dối người ta nữa... Bây giờ rồi sẽ ra sao đây? - Kaôru hoảng hốt.

- Thì còn biết làm thế nào nữa?

Kaôru gật đầu, vẻ ngơ ngác.

- Lay trời sao cho họ cũng đập vỡ cái đầu ông bác sĩ ấy đi một thể... - Nôrikô lâu bầu, giọng cảm uất, mắt vẫn trừng trừng nhìn ra khung cửa đen ngòm.

Trên mui xe cấp cứu, ánh đèn đỏ vẫn nhấp nháy liên hồi. Nôrikô lại nhìn đồng hồ. Chưa đầy ba phút trôi qua. Lại có tiếng còi xe rú lên, lại có tiếng phanh rít trong sân. Hai cô gái chạy ủa ra cửa. Một viên cảnh sát bước vào.

- Nạn nhân ở đâu?
- Trong phòng ghi danh ấy...
- Hấn ra sao rồi?
- Ờ-ờ-ờ, nói chung là...
- Đã băng bó gì chưa?
- Chưa...

Viên cảnh sát lặng lẽ gật đầu và đi vào phòng ghi danh. Ngoài phố đã có mấy kẻ hiếu kỳ đứng lại nhìn ngó. Nôrikô nhắm mắt lại và bắt đầu đếm: "một, hai..." Đếm đến sáu mươi thì được một phút.

Năm lần sáu mươi thì Naôê sẽ về. Nôrikô mới đếm được ba mươi thì cửa phòng mở toang và một người tải thương hiện ra trên ngưỡng cửa.

- Chị y tá ơi! Người bị thương đòi uống nước. Cho uống có được không?

- Nước à?...

Vết thương không sâu, chắc không phải cần uống nước làm gì, nhưng Nôrikô vẫn do dự.

- Hấn kêu là nếu không cho hấn uống, hấn sẽ chết ngay. Có hấn khô rang rồi chị ạ.

- Có lẽ cho uống in ít thì được, - cuối cùng Nôrikô quyết định.

- Thế chén đâu?

- Tôi sẽ đi lấy ngay. - Nôrikô chạy đi lấy chén. Cô đang đưa chén cho người tải thương thì có tiếng hét lạnh lạnh của Kaôru:

- Bác sĩ! Bác sĩ về rồi!

Nôrikô quay ngoắt lại và trông thấy trong khung cửa tối om, bóng một người vừa bức vào. Trên ngưỡng cửa người ấy cởi giày rồi bước về phía họ: cao, gầy, vai phải hơi thấp hơn vai trái một chút.

- Tiên sinh!... - Nôrikô lao ra đón ông.

- Thế nào, công việc ra sao?

- Ra máu nhiều lắm; nhưng vùng vàng rất dữ, không sao đến gần được.

- Đem blouse!

Naôê cởi áo ngoài, bên trong chỉ còn lại chiếc sơ mi không có cà vạt. Nôrikô vào phòng lấy blouse ra đưa cho Naôê.

- Chúng tôi nói là tiên sinh có người gọi gấp nên phải đi.

Naôê lặng lẽ gật đầu rồi cúi xuống sát Nôrikô.

- Có mùi không?

Nôrikô ghéch mũi lên ngửi.

- Một chút thôi, hầu như không ngửi thấy.

Naôê ra quán rượu từ chập tối cách đây bốn giờ, nhưng trông không có vẻ say rượu, duy có gương mặt xanh hơn thường ngày một chút.

- Ta sẽ khâu chứ?

- Chuẩn bị xong hết rồi.

- Bệnh nhân gì mà hung hãn thế này! - Naôê vào phòng ghi danh, gương mặt sa sầm mày cau lại.

- Bác sĩ đây rồi! - Nôrikô mừng rỡ loan báo, và mấy người tải thương đang giữ người bị thương tức khắc lùi ra nhường chỗ cho Naôê. Ông đến cạnh cái cang và nhìn kỹ vào mặt người bị thương.

- A-a-a, bác sĩ! Mày muốn gì? Đồ ngu! - Người say rượu chồm dậy khua lia lịa hai quả đấm.

Naôê lùi lại một bước, xem xét vết thương.

- Lũ súc sinh! - Người bị thương bất ngờ tụt khỏi cáng và cố đứng dậy, nhưng mấy người tải thương nhanh như cắt đã chồm tới đè hấn xuống. Đột nhiên hấn vung chân đá một cái thật mạnh.

- Này, này, yên nào!

- Buông ra! Cút mẹ chúng mày đi!

- Yên cho bác sĩ xem nào!

- Không! Tao đi đây! Buông ra nào!

Mỗi lần hấn lắc đầu la lên một tiếng là máu từ vết thương lại phu ra như suối.

- Yên nào! Để người ta chữa cho!

- Cút đi! Cút hết đi!

Hấn chửi rất tục, rồi hít vào một hơi và nhổ ra rất mạnh. Nước miếng phun thành tia xuống sàn. Naôê nãy giờ vẫn đứng yên như pho tượng, quay về phía viên cảnh sát, đưa mắt ra hiệu cho anh ta ra khỏi phòng. Viên cảnh sát ra theo.

- Hấn bị đánh bằng vật gì? Bằng chai phải không?

- Vâng. Hình như đánh từ phía trước, đánh thẳng vào mặt.

- Từ lúc ấy đến giờ độ bao lâu?

- Khoảng mười lăm, hai mươi phút.

- Hấn uống có nhiều không?

- Phải đến hai mươi mấy ly con Whisky là ít. Ấy là người ta nói với tôi như vậy. Sau đó là một trận ẩu đả ra trò.

Từ sau cánh cửa lại đưa ra những tiếng la hét và chửi rủa man dại.

- Tụi bạn hấn bỏ chạy hết cho nên hấn mới nổi khùng như vậy.

- Hấn bao nhiêu tuổi?

- Hai mươi lăm.

Naôê gọi Nôrikô lại.

- Vào bật đèn phòng toa-lét lên.

- Phòng toa-lét?! Nôrikô hỏi lại, không dám tin ở tai mình nữa. Nhưng Naôê không đáp, quay về phía viên cảnh sát.

- Phải mang hấn vào toa-lét.

- Vào toa-lét? vào nhà xí ấy à? - Viên cảnh sát hỏi lại.

- Đúng thế. Vào nhà xí phụ nữ ấy.

- Rồi sao nữa?

- Rồi chốt cửa lại.

Viên cảnh sát ngờ vực nhìn Naôê.

- Ở trong ấy hấn sẽ tỉnh nhanh hơn. - Naôê thò tay vào túi lấy thuốc lá đưa lên miệng.

- Nhưng hấn vẫn ra máu thế kia?

- Không đáng lo. Nhà xí lát gạch men mà.

- Không phải chuyện ấy... Vấn đề là chảy máu như vậy hấn có chết được không?

- Theo tôi thì không. - Naôê đánh diêm châm điếu thuốc. - Anh đã lo cho hấn như vậy thì thỉnh thoảng có thể nhìn qua khoảng hở phía trên các vách ngăn của chuồng xí xem thử hấn ra sao.

- Thế là thế nào? Bác sĩ bảo nhìn từ đâu vào?

- Vách ngăn giữa các chuồng xí phái nữ xây không thấu trần.

- Bác sĩ cho rằng... mất nhiều máu như vậy... không nguy hiểm sao?

- Máu sẽ tự khắc ngừng chảy. Riêng hiện giờ để máu chảy như thế còn có ích nữa là khác. Huyết áp sẽ hạ xuống một ít, và hấn sẽ không còn có sức đập phá nữa. Làm như thế chưa hề có ai chết cả.

- Nhưng máu đầy người thế kia!....

- Lẽ tự nhiên: Bị thương ở trán, mà phải chảy xuống phía dưới. Cho nên có vẻ như bị thương rất nặng. Vết thương tuy rộng nhưng không sâu, thành thử chẳng có gì đáng lo ngại.

Từ trong phòng lại đưa ra những tiếng la hét.

- Còn đủ sức la hét như vậy, tức là sẽ sống.

- Thế thì đưa vào nhà xí à?

- Các anh cứ thay phiên nhau trông chừng, cứ năm phút coi một lần, khi nào hấn yên thì cho tôi biết.

Viên cảnh sát vừa nghe vừa nhìn Naôê, vẻ tư lự

- Sau đó chúng tôi sẽ bắt đầu khâu. Bây giờ cô đưa họ vào toa-lét đi. Có gì thì lên phòng bác sĩ trực gọi tôi, - Naôê nói tiếp với Nôrikô, rồi bước về phía thang máy.

Phòng bác sĩ trực đặt ở tầng ba, ở cuối dãy phòng bệnh nhân. Khi Naôê đã vào buồng thang máy, viên cảnh sát lại quay về phía Nôrikô.

- Cô thấy thế nào, liệu hấn có qua khỏi không? Hả?

- Bác sĩ đã nói như vậy thì không có việc gì phải lo.

- Làm như vậy có tàn nhẫn quá không?

- Không quá đâu, - Nôrikô cắt ngang, tuy trong thâm tâm cô cũng thấy không kém phần ngờ vực.

Trong phòng ghi danh người say rượu đang la hét lồng lộn như một con thú nổi khùng. Viên cảnh sát giọng thì thầm để hấn khỏi nghe thấy, truyền đạt lệnh của Naôê cho mấy người tải thương. Anh ta càng nói thì vẻ ngỡ ngàng càng lộ rõ trên gương mặt họ - như thể họ đâm nghi không biết mình có nghe nhầm không.

- Có đúng thật không? Vào toa-lét à?

- Đúng thế đấy. Phía bên phải cầu thang.

Lúc bấy giờ Nôrikô đã bật đèn trong toa-lét. Cô mở cửa ra.

Vừa đưa mắt ngơ ngác nhìn nhau, mấy viên tải thương vừa xóc người say rượu lên cangk. Hấn ta vẫn tiếp tục chửi rửa rất hăng, không im lấy được một khoảnh khắc nào, nhưng khi ra đến cửa nhà xí, hấn đột nhiên cầm bật và kính ngạc đưa mắt nhìn quanh. Mấy người tải thương liền thừa cô xóc nách hấn lên và đẩy mạnh hấn vào.

- Ê! chúng bây làm gì thế nào?! Quân khốn nạn! Ê...

Hấn giận dữ đấm thình thình lên cánh cửa. Nhưng cửa vẫn không lay chuyển chút nào, vì phía bên kia có hai người tải thương lực lưỡng chặn lại.

- Mở ra! Mở ra ngay, không nghe thấy à! Mở ra ngay lập tức!

Hai người tải thương không mảy may quan tâm đến những tiếng quát tháo của hấn, thản nhiên giữ cánh cửa.

Nôrikô đem một chiếc ghế đẩy lại.

- Có thể nhìn từ phía trên xuống xem hấn ra sao.

- Cứ năm phút một lần à?

- Chẳng nào hấn hãy còn la hét thì chẳng có việc gì phải lo ngại.

- Thế sao, chúng tôi cứ phải đứng đây cho đến khi nào hấn yên mới thôi à?

- Rất tiếc, nhưng không có cách nào khác...

- Thế nhờ nó nghèo mẹ nó trong ấy thì sao?

- Các anh đừng lo. Tôi cũng sẽ theo dõi.

Hai người tải thương gần đầu, không lấy gì làm vui vẻ, rồi bỗng sực nhớ ra, họ yêu cầu:

- Cô làm ơn gọi về ban quản trị trạm xe cấp cứu nói rằng người bị thương đang phá phách cho nên chúng tôi chưa về được.

Khi Nôrikô trở về phòng ghi danh, viên cảnh sát đang gọi điện thoại xác minh căn cước của nạn nhân.

Nôrikô nhờ anh ta gọi điện về trạm cứu thương rồi bước vào phòng. Kaôru đang thờ thần đứng trước máy khử trùng đang sôi sùng sục.

- Cô làm sao thế? - Nôrikô ngạc nhiên hỏi.
- Mặt hần... trông thật là...
- Đáng đời!
- Trên trán hần có một cái gì lấp lánh như thuỷ tinh ấy...
- Chắc là mảnh chai.
- Thật khủng khiếp!

Mặt tái mét, Kaôru đi vào phòng mổ lấy cặp ghim. Nôrikô pha xà phòng vào một xô nước và nhúng giẻ vào. Tấm vải nhựa trên giường con và sàn nhà ở xung quanh đều bê bết máu. Khi Nôrikô đã chùi sạch máu và tắt máy khử trùng, ngoài cửa, cạnh phòng ghi danh cô bỗng nghe thấy những giọng đàn ông thô lỗ đang nói thì rất hăng. Nôrikô nhìn ra hành lang. Hai người cảnh sát đang ra sức giải thích điều gì với mấy gã thanh niên mặc áo da vào áo săng-đai màu chói đang chen chúc trong hành lang.

- Kiểu đâu lại nhốt bệnh nhân vào nhà xí như vậy!
- Nhỡ người ta chết thì sao!
- Thế mà gọi là bệnh viện ư?!

Họ xô vào mấy người cảnh sát, vẻ hăm dọa.

- Chúng tôi có trách nhiệm gì đâu? Chúng tôi chỉ thi hành lệnh của bác sĩ! - Hai người cảnh sát phân trần.

Viên cảnh sát trực ngoảnh lại trông thấy Nôrikô.

- Cô gọi bác sĩ đi! - Anh ta nói, vẻ mệt mỏi. - Đây mấy vị này đang đòi giải thích tại sao người ta lại nhốt bạn họ vào nhà xí. Họ phát khùng lên khi nghe nói như vậy.

- Nào, gọi mau lên chứ! - Một trong những vị khách không mời quất vào mặt Nôrikô đang đứng ngây người không biết phải xử sự ra sao.

Nôrikô nhắc ống điện thoại, quay số. Sau hồi chuông thứ ba cô nghe thấy giọng nói điềm tĩnh của Naôê.

- Lại cái gì nữa thế?

- Có mấy người bạn của bệnh nhân đến. Họ bảo là họ muốn nói chuyện với bác sĩ.

- Họ muốn gì?

- Họ muốn bác sĩ giải thích cho biết tại sao lại nhốt bệnh nhân vào nhà xí.

- Cô nói cho họ yên tâm đi.

- Nhưng... Phải... Tốt hơn là chính bác sĩ xuống gặp họ.

Naôê lặng thinh.

- Tôi thiết tha mong bác sĩ xuống cho!

- Thôi được. - Trong máy có tiếng cắt đánh tách một cái rồi sau đó là tiếng tuýt tuýt ngắn. Nôrikô trở ra hành lang.

- Bác sĩ sẽ xuống ngay.

- Cứ thử không xuống mà xem! - Tốp người mới đến cười hề hả ngòi phịch xuống mấy chiếc ghế.

- Đó là mấy tay anh chị trong băng "K". Bác sĩ sẽ giải thích cho họ nghe, và chắc họ sẽ hiểu, - viên cảnh sát nói thì thầm, về ngưỡng ngệu như thấy mình có lỗi.

Máy khử trùng không bốc hơi nữa, và trong phòng cấp cứu lạnh hản đi. Máy tên du đăng ngồi co ro, chân giẫm giẫm xuống đất cho đỡ rét. Cái chấm sáng gọi buồng thang máy chuyển từ số một sang số ba - (chắc Naôê vừa bấm nút gọi trên tầng ba) rồi lại chuyển xuống. Máy tên du đăng và hai người cảnh sát nhìn theo cái chấm sáng đang di chuyển bên cửa cầu thang máy. Khi nó dừng lại ở con số một, họ đứng dậy cả một lượt. Cửa thang máy mở ra.

Naôê không mặc blouse, mà chỉ mặc chiếc sơ mi màu xanh nhạt. Ra khỏi cầu thang, ông nhìn qua cả bọn người kia một lượt, lạng lẽ rẽ sang bên phải, đi về phía cuối hành lang. Tốp du đăng

và hai người cảnh sát nối đuôi nhau đi theo Naôê đến cạnh hai người tải thương đang giữ cửa toa-lét.

- Thế nào rồi?

Hai người tải thương đang ngồi trên ghế đẩu vội vàng đứng dậy.

- Hình như yên rồi.

Naôê đứng lên ghế đẩu nhìn vào phía trong nhà xí.

- Ê! Mở ra! - Người bị thương bị nhốt trong nhà xí lại quát. Nhưng tiếng quát của hắn bây giờ nghe đã yếu hơn ban nãy. Naôê quan sát hắn vài giây rồi bước xuống và nhìn đồng hồ.

- Đã được mười lăm phút chưa nhỉ?

- Có lẽ được. - Hai người tải thương cũng nhìn đồng hồ.

- Cứ để hắn ngồi trong ấy một lát nữa.

Naôê rửa tay và ra khỏi phòng toa-lét. Máy người kia lại nối đuôi nhau đi theo. Bọn du đang vẫn im lặng nhưng trên gương mặt chúng có thể thấy rõ vẻ căm tức. Nôrikô, người lịm đi vì sợ hãi, đi theo sau cùng.

Naôê bước đi, không một mảy may chú ý đến những người đi sau lưng. ông đi qua chân cầu thang và đến gần thang máy, rồi đột nhiên đứng phắt lại và ngoảnh về phía sau.

- Vậy chứ các ông muốn nói gì?

Bọn du đang im lặng nhìn ông.

- Ban nãy các anh la lối là cần nói chuyện với bác sĩ. Thế thì bây giờ nói đi, - viên cảnh sát giục họ.

- Nói chung thì... chúng tôi - cuối cùng một người đàn ông đã đứng tuổi mặc áo da mở miệng nói.

- Chúng tôi hầu như không biết người này, chỉ mới làm quen được một lát, và sợ dĩ có chuyện cãi nhau chẳng qua vì một việc vặt có tính chất hình thức, - nhưng... nhốt người ta vào nhà xí... - Người đang nói có cái lưng gù gù trông rất chướng mắt, má bên

trái có một cái nốt ruồi tròn đen đen. - Nhỡ hấn chết ở trong ấy thì sao?

- Không chết đâu, - Naôê khẳng định.

- Bác sĩ tưởng thế thôi chứ. Còn đối với hấn ta thì sao?

- Tôi không chữa những kẻ say rượu.

- Nhưng người ta bị thương nặng thế kia, mặt gần đứt đôi ra! Bác sĩ thử xem, bao nhiêu là máu.

Naôê lặng thinh.

- Sao, ông không nghe à? - Người đàn ông to tiếng lên.

- Ông không vừa lòng với bệnh viện của chúng tôi?

- Không phải, chúng tôi không vừa lòng với cách người ta đối xử với bệnh nhân ở đây!

Naôê quay về phía Nôrikô

- Cô đã điền vào bệnh án chưa?

Nôrikô lắc đầu.

- Điền vào đi. Và nhanh lên một chút.

Nôrikô vội vàng vào phòng ghi danh lấy ra một tờ bệnh án.

- Tên gì?

- Dzirô Tôda? - Viên cảnh sát nhìn sang bọn du đãng hỏi.

- Đúng. - Mấy chiếc áo da gạt đầu một lượt.

- Có giấy bảo hiểm không?

- Có giấy bảo hiểm không ấy à? - Người có cái lưng gù gù quay về phía các bạn hỏi.

- Có... Hình như cũng có một thứ giấy bảo hiểm gì đấy.

- Đây nói là giấy bảo hiểm phòng trường hợp đau ốm ấy, - Naôê nói rõ thêm.

- Hình như có thì phải, - một tên du đãng đứng phía ngoài cùng nhún vai nói. Nhìn hấn có thể thấy rõ là hấn chẳng biết gì hết.

- Hấn có làm việc không?
- Hấn sống bằng trợ cấp.
- Trẻ thế mà sống bằng trợ cấp ư? - Viên cảnh sát trực hỏi.
- Chắc là trợ cấp thất nghiệp, - một tên du đãng thứ ba, hãy còn trẻ măng, ước đoán.
- Nói chung thì chúng tôi không biết chính xác lắm, - người có cái lưng gù gù kết luận.
- Như vậy tức là các anh chịu tiền tổn phí điều trị cho hấn?
- Naôê đưa mắt nhìn cả bọn một lượt. Bọn du đãng im lặng nhìn nhau, rồi người có cái lưng gù gù nói:
- Hấn sẽ tự trả lấy.
- Trong khi chờ đợi, có lẽ các anh sẽ nộp tiền ứng trước?
- ... Nói chung thì có thể được... Thế liệu hấn sẽ nằm bao lâu?
- Tối thiểu là hai tuần.
- Lâu thế kia à?
- Các anh muốn hấn nằm bao loại phòng nào?
- Nghĩa là thế nào? - Cái lưng gù gù lại tỏ ý ngạc nhiên.
- Ở đây có nhiều hạng phòng: Phòng thượng hạng, phòng hạng nhất, hạng nhì, hạng ba và cuối cùng là phòng chung.
- Thế... thượng hạng là thế nào?...
- Phòng hạng nhất nằm mỗi ngày trả chín ngàn yên. Phòng thượng hạng mười ngàn rưỡi. Nhưng nếu nằm hạng này giấy bảo hiểm không có tác dụng. Phải trả bằng tiền mặt.
- Tốp du đãng lại đưa mắt nhìn nhau.
- Nếu không có giấy bảo hiểm thì nằm phòng công cộng mỗi ngày một ngàn rưỡi yên, dù không chữa cũng phải trả.
- Hiện nay phòng chung không còn chỗ, - Nôrikô nhắc nhở.

- Các anh nghe thấy chưa? Hết chỗ rồi. Thế thì chỉ còn lại phòng hạng ba. Mỗi phòng ba người nằm. Ba ngàn yên. Hạng này được không?

- Ở đây không có vấn đề lựa chọn gì nữa. - Người có cái lưng gù gù ưng thuận sau một phút suy nghĩ.

- Nếu vậy, xin các ông nộp tiền tạm ứng. Năm mươi ngàn yên.

- Nộp ngay bây giờ à?

- Vâng.

- Nhưng... bây giờ đã khuya quá rồi...

- Theo tôi thì đối với các ông giờ này mới chỉ là giờ bắt đầu sinh hoạt, - Naôê cười gằn. Ông nhìn lên đồng hồ treo tường. Kim đồng hồ chỉ mười hai giờ kém hai mươi...

- Có lẽ bây giờ xin bác sĩ tạm nhận bệnh nhân không cần ứng tiền trước, có được không ạ?

Người có cái lưng gù gù nhoẻn miệng cười cầu tài. Naôê không nhìn hắn, đứng đọc tám thẻ.

- Bác sĩ làm ơn...

Naôê im lặng.

- Chẳng lẽ bác sĩ không tin chúng tôi à?

- Tôi không tin.

- Sao?! - Người có cái lưng gù gù giật mình như bị con gì đốt, và chồm về phía Naôê. Viên cảnh sát vội vàng đứng xen vào giữa hai người. - Ông làm thầy thuốc kia mà!

- Vâng, tôi là thầy thuốc, - Naôê nhìn trừng trừng vào mắt người đàn ông.

- Thế thì ông là loại thầy thuốc tồi!

- Ở đây không nhận chữa những bệnh nhân không có địa chỉ, không có nơi làm việc và không có khả năng thanh toán tiền điều trị.

- Nhưng người ta ra máu nhiều thế kia! Nếu các người không nhận, nhờ người ta chết thì sao!

- Ở đây đã có mấy trường hợp những bệnh nhân như thế làm khổ mọi người rồi đến khi ra viện không thêm trả lấy một yên.

- Bác sĩ cho rằng hấn là một người như thế ư?

- Bây giờ dù chỉ là thuê phòng ở thôi mà không ứng tiền trước cũng không ai cho người ta thuê.

- Bệnh viện của ông như cút ấy!

- Thay vì chửi bới, các anh kiếm đâu tiền trả tạm ứng nhanh lên thì hơn, - một viên cảnh sát can người có cái lưng gù gù.

- Nhưng tôi đã nói là hôm nay muộn quá rồi kia mà.

- Nếu thế thì xin tạm biệt các ngài.

- Ông nhất định không chịu nhận hấn à?

Naôê quay ngoắt đi và quả quyết bước về phía thang máy.

- Khoan đã - người đàn ông lại chặn Naôê lại. - Thế nhất định phải ứng tiền ngay hôm nay à?

- Thì tôi đã nói rồi.

- Ông có thể đợi cho một phút không?

Người đàn ông bực bội chặc lưỡi một tiếng rồi lôi các bạn sang một bên bàn bạc gì với nhau một lát.

Naôê trở vào phòng ghi danh, ngồi vào ghế rồi châm thuốc hút.

- Họ làm phiền ông quá, bác sĩ nhỉ, - viên cảnh sát cười ngượng ngịu.

- Phải, đến khổ với cái đám du đãng ấy.

Naôê vươn vai rồi nhìn đồng hồ.

- Cô thử ra xem hấn ra sao rồi.

- Vâng. - Nôrikô đi về phía cửa, nhưng cô chưa kịp mở thì gã đàn ông có cái lưng gù gù đã xông vào phòng.

- Vừa rồi chúng tôi đã tính thử xem cả bọn mỗi người có bao nhiêu tiền. Ba mươi ngàn yên, có được không? - Bây giờ thái độ hấn có vẻ ôn hoà hơn. - Sao? Bác sĩ đồng ý chứ?

- Thôi được. Nhưng hễ số tiền này sắp hết, tôi yêu cầu các ông nộp ngay số tiền còn lại.

- Dĩ nhiên, dĩ nhiên. Có điều xin bác sĩ làm ơn quan tâm tới hấn một chút.

Naôê cầm lấy ba tờ giấy bạc một ngàn trong tay hấn và ghi vào tờ bệnh án.

- Ô-ồ, ông bác sĩ. Hơi ông cũng có mùi rượu đấy - Gã đàn ông bỗng nhặt xét trong khi ngồi xuống chiếc ghế đầu đặt ở trước mặt Naôê. Nhưng Naôê vẫn điềm nhiên đóng dấu vào thẻ và bắt đầu điền vào bệnh án, thậm chí cũng chẳng nhìn về phía sau hấn khi hấn nói câu vừa rồi.

- Do đâu có cuộc ẩu đả ấy?- Viên cảnh sát hỏi.

- À, vì một chuyện vặt gì đấy - gã du đãng nhún vai - Ngồi với nhau một lát rồi tự dưng sinh ra chửi nhau. Chẳng đâu vào đâu cả.

- Cái anh bạn mới này của các anh cũng thuộc bọn kia à?

- Tôi biết đâu đấy? Chúng nó chuồn hết mà.

- Thôi đừng vờ.

- Thật thế đấy, - người có cái lưng gù gù nói quả quyết. Tôi nói dối làm gì?

- Mà thôi, cứ thế cũng đủ rõ lắm rồi, - người cảnh sát xua tay.

Vừa lúc ấy Nôrikô chạy vào phòng.

- Hấn tự dưng im bật rồi ngồi bệt xuống sàn nhà xí.

- Thế à?

Naôê đưa mắt rất nhanh nhìn qua gian phòng một lượt.

- Dịch cái giường con lại gần đây, đặt chính giữa phòng ấy. Dụng cụ đã chuẩn bị xong cả chưa?

- Xong rồi ạ. Chỉ lựa cỡ số bốn ạ?

- Phải.

Nôrikô chạy ra báo cho tốp tải thương biết. Naôê xắn tay áo lên, khoác chiếc tạp dề polyetylen vào ngực. Viên cảnh sát và người đàn ông có cái lưng gù gù kéo chiếc giường con ra chính giữa phòng.

Tốp tải thương cáng nạn nhân vào.

- Đầu ở phía này

Quay cẳng lại, mấy người tải thương đặt người đàn ông lên giường con, đầu quay về phía cửa sổ. Người bị thương mới phút trước còn hung hãn như vậy mà bây giờ đã nằm ngủ say sưa, đầu ngả ra phía sau, hai tay giang rộng. Kaôru cùng với Nôrikô khó nhọc cởi áo vét-tông và săngđai cho hắn. Thân hình hắn nặng nề, ngoan ngoãn và vô tri, như thể bao nhiêu sinh lực đều đã cạn hết. Khi trên người hắn chỉ còn có mỗi chiếc sơ-mi, Nôrikô cầm cánh tay hắn lên cài băng áp kế vào. Naôê cầm cổ tay bắt mạch và lắp ống chuyển áp.

Mặt người bị thương bê bết máu, nhưng máu đã ngừng chảy hẳn.

- Bình tiếp nước! Huyết thanh bốn trăm. Còn cô rót dung dịch ra chậu, - Naôê vừa ra lệnh cho hai cô y tá vừa cất ống nghe vào túi.

- Hắn có sao không? - Người có cái lưng gù gù hỏi.

- Không có gì nghiêm trọng. Yêu cầu những người không có phận sự lùi xa ra.

Cả bọn lùi lại một bước. Naôê đeo khẩu trang và đi găng cao su vào.

- Dung dịch.

- Đây ạ.

- Bông.

Nhúng mảnh bông vào dung dịch, Naôê thận trọng đặt nó vào cạnh miệng vết thương. Lớp máu đông đã khô đặc thành vảy từ từ tan ra. Naôê làm như vậy mấy lần nữa thì gương mặt người bị thương bắt đầu sạch máu. Trên trán hấn toang hoác ba vết đứt dài: một vết đi chênch chéch xuống phía dưới chạy suốt khuôn mặt, qua má và khoé mắt. Chính giữa trán thòi ra một mảnh thủy tinh hình chữ nhật dài khoảng ba phân, và trong đám tóc giắt rất nhiều mảnh chai vụn. Mấy tên du đảng ban nãy lùi ra xa bây giờ lại xúm xít bên chiếc giường con.

- Rửa tay chuẩn bị phụ cho tôi. - Naôê ra lệnh cho Nôrikô.

Da mặt người bị thương trắng trẻo một cách bất ngờ, trông gần như trong suốt; nét mặt hấn gầy gọn, cân đối. Thậm chí cũng thật khó lòng mà đoán được rằng ở bên dưới cái mặt nạ bằng máu khô ban nãy lại có thể là một gương mặt tuấn tú đến thế.

- Thưa bác sĩ, sau này sẹo có mất đi không ạ? - người có cái lưng gù gù vừa hỏi vừa chăm chú và tò mò nhìn Naôê làm việc. - Sau vài ba năm chẳng hạn?

- Không. Sẽ còn mãi cho đến chết, - Naôê đáp trong khi dùng cặp banh-xét kẹp miệng vết thương lại.

Ba mươi phút sau mọi việc đã xong xuôi. Phải khâu cả thảy hai mươi mũi. Họ băng kín trán và má nạn nhân lại rồi đưa lên tầng ba, tầng của các phòng bệnh nhân hạng ba. Hấn vẫn còn say nên hoàn toàn không đau đớn gì. Khi khâu mũi cuối cùng, thậm chí hấn cũng không hề nhúc nhích.

- Đặt bình tiếp huyết thanh: hai trăm phân khối glucoza và hai ống thuốc cầm máu. Đứng chờ mấy tên kia vào phòng bệnh nhân, bảo họ đi đi cho nhanh. - Naôê dặn Nôrikô.

Ngay từ khi đang khâu các vết thương người ta đã đuổi đồng bọn của nạn nhân ra hành lang, và giờ đây viên cảnh sát trực đang chất vấn họ về trận ẩu đả.

Naôê đã đi ra cửa, nhưng chợt như sực nhớ ra, ông đứng phát lại, nói với Nôrikô:

- À, suýt nữa quên mất. Tôi có gọi món sushi ở cái quán ăn ban này...

- Ở đâu?... - Nôrikô ngơ ngác nhìn ông.

- Ngay lúc cô gọi điện lần thứ hai ấy. Tôi không đợi được, nhưng cũng nghĩ là khi nào xong hết những công việc vừa rồi có cái gì ăn cũng hay, nên đã trả tiền trước cho người hầu bàn. Cô thấy thế nào? Nếu gọi điện bây giờ, họ có đưa tới đây không?

- Nhưng...

- Có thể gọi thêm cho cả cô và Kaôru nữa. Nhưng phải gọi điện đây.

- Giờ này mà còn bắt họ đưa mãi từ Shibuya đến đây ư?...

Lúc bảy giờ đã mười hai giờ rồi.

- Không sao, họ sẽ hiểu.

- Nếu được thế thì... xin cảm ơn.

Naôê đẩy cửa bước ra hành lang. Viên cảnh sát sốt sắng rút sổ tay.

- Tôi đã xác minh được địa chỉ.

- Ông làm ơn báo lại cho các cô y tá.

- Nhưng... tôi muốn được biết kết quả chẩn đoán.

- Bị thương ở trán và ở vùng má bên phải. Có điều là trong trường hợp này chữ thương phải viết có bộ thủ chứ không phải là bộ nhân, - Naôê nhìn trang sổ ghi qua vai người cảnh sát, nói thêm.

- Sao ạ, có sự phân biệt gì quan trọng chẳng? - người cảnh sát hỏi.

- Dĩ nhiên. Người này bị thương có vết rách bên ngoài, mà chữ thương của ông thì dùng để chỉ những chấn thương ở bên trong.

- Tôi hiểu ạ. Xin bác sĩ cho biết bao lâu nữa hẳn mới khỏi hẳn ạ?

- Khoảng hai tuần.
- Có để lại vết sẹo không ạ?
- Đương nhiên.
- Sẹo có lớn không?

- Nếu là đàn bà thì coi như hỏng cả một đời, - Naôê đáp đoạn quay lại nhìn tốp du đang chen nhau đứng sau lưng. - Nhưng đối với các ông này hình như có sẹo như vậy lại thêm phần uy vũ.

- Chả nhẽ sẹo rõ đến thế kia ư?
- Rõ à? Sẽ cổ quái hết sức.

Người có cái lưng gù gù dăm chiêu nhìn Naôê.

- Bác sĩ xử lý giỏi quá...
- Chẳng qua hấn say mềm không biết gì cho nên làm rất dễ. - Naôê cười.

- Thôi xin chào bác sĩ. Xin bác sĩ thứ lỗi cho chúng tôi đã làm phiền. - Viên cảnh sát cúi gập người xuống chào từ biệt, và kế theo, tốp du đang cũng cúi chào theo, như một tốp búp-bê lên dây cót.

Khi Nôrikô và Kaôu đã cọ rửa xong các y cụ và dọn dẹp xong phòng tiếp bệnh nhân, người ở tiệm mang sushi đến. Mấy tên du đang đang lúc bấy giờ đã chịu nghe những lời khuyên răn của viên cảnh sát bỏ ra về, và hai cô gái cùng trở lên phòng trực của họ ở tầng ba.

- Thế nào, ta ăn thôi chứ?

- Trông ngon lành quá, - Kaôru vừa pha trò vừa nhìn đĩa sushi. Lúc bấy giờ đã quá nửa đêm, hai cô gái đều đói như cào. - Thế mới biết tiên sinh cũng có khi tốt bụng.

- Để chuộc tội đấy. Ai lại bỏ cả cái bệnh viện cho hai đứa chúng mình mà đi...

- Thế tức là ông ấy cũng biết mình xử sự không tốt?
- Có vẻ như thế...

- Dù sao đó cũng là con người tuyệt vời.
- Cái con bé này ngốc quá đi mất, - Nôrikô phì cười, làm cho Kaôru phụng phịu hờn dỗi, - tốt hơn là nên tránh cho xa con người ấy.
- Nhưng tiên sinh xử lý vết thương tài tình quá, nhìn thật sướng mắt. Một vết thương phức tạp như thế mà... Khi mấy thằng cha đầu trộm đuôi cướp ấy xông vào, tiên sinh cứ tỉnh như không. - Kaôru cứ sôi lên sùng sục.
- Ông ấy là bác sĩ phẫu thuật. Họ đều như thế cả.
- Không phải thế đâu. Đây như bác sĩ Kôbasi. Có hôm chở một bệnh nhân gãy chân vào, ông ta run bần bật cả người lên ấy.
- Kôbasi trẻ hơn, mà kinh nghiệm cũng ít hơn Naôê nhiều.
- Riêng em, em thích những người như Naôê hơn. Những người lạnh lạnh ấy.
- Thôi được rồi, - Nôrikô tủm tỉm cười - ngồi xuống mà ăn đi.
- Thế còn chị?
- Mình phải xuống tầng dưới lấy cái này ban nãy bỏ quên.
- Để em xuống lấy cho; chị quên cái gì thế?
- Thôi khỏi. Không cần đâu. Ta cứ ăn đi cái đã.
- ... Nôrikô theo cầu thang đi xuống tầng dưới. Mới hồi nãy trong gian phòng cấp cứu thấp đèn sáng trưng, nhộn nhịp ồn ào như vậy mà bây giờ đã im phăng phắc, chỉ sáng mờ mờ dưới ánh đèn chong yếu ớt. Xuống hết cầu thang, Nôrikô rẽ phía trái và đi vào phòng ghi danh. Cô nhắc máy điện thoại quay số bảy - số phòng của bác sĩ trực.
- Alô? - giọng buồn ngủ của Naôê đáp lại.
- Em đây, - Nôrikô nói khe khẽ như thể sợ có ai nghe thấy. - Chúng em vừa ăn tối xong xin cảm ơn bác sĩ về món sushi.
- Không có gì.
- Hãy còn đây. Anh không ăn nữa à?

- Không.

- Ăn một tí thôi nhé.

- Tôi đã bảo là không.

- Vâng em quên mất... Khi anh đi chưa về có bốn bệnh nhân đến; hai người đến thay băng, hai người đến tiêm. Chúng em đã làm đúng như đã dặn.

- Tốt.

- Còn một việc nữa: cụ Isikura kêu đau dữ quá. Chúng em đã tiêm brobarin cho cụ, hai liều.

- Thế à?

- Sao ạ? Không đúng ạ?

-Ồ không, sao lại không đúng?

- Thế... anh đã đi nghỉ rồi sao?

- Tôi vừa đi nằm, đang đọc sách.

- Hôm nay anh uống nhiều, nên đi ngủ sớm một chút...

- Hết chưa?

- À, à...

- Còn gì nữa nào?

- Anh rồi vào ngày mai hay ngày kia?

- Mai thì không rồi; có việc.

- Thế còn ngày kia? Hay một ngày nào khác...

- Có lẽ ngày kia...

- Thế thì ngày kia, ở chỗ cũ nhé?

- Được, lúc sáu giờ. Nay, em đang ở đâu đấy?

- Ở phòng cấp cứu. Chỉ có mình em. Kaôru ở trên kia.

Naôê im lặng.

- Chúc anh ngủ ngon - Nôrikô buông máy xuống và hoan hỉ chạy như bay lên tầng ba.

CHƯƠNG II

Yutarô Ghyôđa, bác sĩ trưởng của bệnh viện Oriental ngụ ở khu Mêgurô, phố Kakinôkidzaka. Đi xe hơi đến bệnh viện hết chừng mười lăm phút. Hai vợ chồng ông Ghyôđa ở chung với hai người con đã lớn cả - Người con trai là Yudzi và người con gái là Mikikô. Yudzi hai mươi một tuổi. Cậu cương quyết chống lại ý đồ của bố mẹ muốn nuôi dạy cho cậu trở thành bác sĩ, nhất định vào học khoa kinh tế ở trường đại học T.. Mikikô hơn em hai hai tuổi. Năm ngoái cô vừa tốt nghiệp khoa văn học Anh ở trường đại học nữ sinh. Cô không đi làm, mà ở nhà giúp mẹ trong công việc nội trợ và giúp đỡ bố ở bệnh viện. Trên thực tế cô là thư ký riêng của cha cô, chuyên lo những công việc văn thư. Ở bệnh viện Oriental, có hơn bốn mươi người làm việc, và Yutarô bây giờ không đủ sức một mình đương hết những công việc lo toan. Bản thân ông rất ít khi đến bệnh viện. Quả tình ở đây đã có viên quản lý sự vụ và cô y tá trưởng, nhưng ông Yutarô lẽ nào có thể việc gì cũng giao phó hoàn toàn cho những người dưng? Chẳng hạn khi giải quyết những vấn đề tiền nong ông không thể nào thiếu bà vợ hay cô Mikikô được. Thường thường mỗi khi đến bệnh viện, thoát tiên ông ngồi uống trà, giở xem các sổ trực đêm, nghe viên quản lý và bà y tá trưởng báo cáo về tình hình ngày hôm qua, rồi sau đó ông tiếp các bệnh nhân - chỉ riêng những bệnh nhân nào có ai giới thiệu gửi gắm cho ông. Nói chung đến mười hai giờ trưa là tất cả những công việc của bệnh viện đều đã được giải quyết xong xuôi.

Sau bữa ăn trưa Yutarô đi họp hay đi gặp người này người nọ có công chuyện làm ăn với ông. Đã mấy năm nay phần lớn thì giờ và sức lực của ông không được dành cho y học nữa, mà dành cho những buổi họp ở Hội đồng đô thị và cho công việc quản lý ở Hội lương y. Và chẳng sự tình này cũng hoàn toàn vừa ý ông.

Hôm ấy, cũng như thường lệ, đến chín rưỡi Yutarô ăn bữa sáng - gồm có thịt rán và xa-lach rau quả - và uống chén trà. Yutarô người không cao nhưng vạm vỡ, và gần đây lại phát phì ra nữa, đồng thời huyết áp cũng tăng lên khá nhiều. Sau một cuộc công kích kéo dài suốt một năm trời của bà hiền thê yêu quý, ông Yutarô cuối cùng đành phải nhượng bộ và bằng lòng với những bữa ăn sáng thanh đạm theo kiểu Âu châu. Nhưng trong bữa ăn trưa và ăn tối, vì không nỡ từ chối bản thân những lạc thú ở đời, ông vẫn một mực ăn nhiều cơm và mì. Trong các bữa tiệc, nếu không có những món ăn Nhật bản thì ông ăn chẳng còn thấy ngon miệng chút nào nữa. Trong các món uống, Yutarô chỉ thực sự ưa thích rượu sakê, nhưng cùng lắm không có sakê thì ông cũng có thể dùng tạm rượu whisky được.

Sau bữa ăn sáng, Yutarô vừa nhăm nháp chén cà phê vừa thông thả đọc qua mấy tờ báo. Ở phòng bên vợ ông đang ngồi trang điểm. Bà Ritsukô, năm nay đã bốn mươi tám, trẻ hơn chồng bảy tuổi, và nhờ cái thân hình cao dong dỏng, đứng cạnh ông chồng bà trông còn trẻ hơn nhiều. Dĩ nhiên năm tháng vẫn in dấu ấn của nó lên nhan sắc của bà; làn da đã mất cái mịn màng xưa kia, song gương mặt với đôi mắt to và sống mũi thanh tú của bà vẫn còn giữ được những di tích của thời oanh liệt đã qua.

- Mình ạ, hình như Mikikô lại sắp khước từ người ta rồi, - bà Ritsukô nói với chồng trong khi đang kẻ lông mày trước tấm gương. Nét mặt bà hơi đanh, cho nên bà cạo mỏng đôi mày đi và vẽ thêm vài nét cho nó nhích xuống phía dưới một chút.

- Nếu chuyện này lại đoạn tuyệt lần nữa thì trong tầm tay nhà mình không còn chàng rể nào hết, - Yutarô rời tờ báo. - Tôi thật không hiểu nổi. Thằng ấy con nhà tử tế, người ngợm trông được quá... Con Mikikô không ưa nó vì cái gì?

- Nó nói là thằng ấy bình thường quá.

- Bình thường thì có gì là xấu?

- Sao mình lại hỏi tôi? Tôi đi đâu mà biết được?

Bà Ritsukô cẩn thận vẽ cái lông mày bên phải.

- Mà lại học giỏi nữa. Y khoa đâu có phải chuyện đùa? Cho đến nay nó vẫn học hành xuất sắc lắm, các giáo sư đều khen không tiếc lời...

Không còn mong hướng thẳng con trai vào con đường y học được nữa, hai vợ chồng Ghyôđa quyết tâm bù lại sự tổn thất này bằng cách thu xếp cuộc hôn nhân của đứa con gái: Mikikô nhất định phải lấy một anh chồng bác sĩ.

- Thằng ấy tốt thật; nó đến là dễ bảo, ngoan ngoãn.

- Ấy, hình như cũng chính vì thế mà con Mikikô không thích nó, - bà Ritsukô thở dài.

- Tôi chả hiểu ra sao. Hay là nó có một anh chàng nào khác mới lọt vào mắt xanh cô nàng?

- Chỉ vợ vắn. Không thể như thế được. Trường thì toàn nữ sinh, khi ra trường thì không đi làm đâu cả, suốt ngày ở nhà giúp mẹ, có dịp nào làm quen với đàn ông đâu?

- Cái lớp trẻ bây giờ thật không sao hiểu được. - Uống nốt tách cà-phê, Yutarô đứng dậy.

- Cũng đã hăm ba rồi chứ có còn thơ dại gì nữa đâu, mà chẳng thèm toan tính gì cả. Nhắc đến là nó chỉ cười, nói là bạn học cùng lớp còn đến một nửa chưa đi lấy chồng.

- Lúc nào mình thử hỏi xem nó thích hạng thanh niên như thế nào. - Yutarô nói lúng búng.

- Bố nó hỏi thì hơn.

- Bà sao thế, điên rồi chắc? Tôi là bố, là đàn ông hỏi sao tiện?

Mikikô là cái chỗ yếu quan trọng nhất của Yutarô. Ông quý đứa con gái duy nhất đến nước không còn biết phải chăng gì nữa, từ hồi Mikikô còn bé tí ông đã chiều chuộng nó từng ly từng tí; và bây giờ lớn lên, không có một lời răn dạy nào của bố còn có thể tác dụng đối với Mikikô nữa.

- Thôi chết, muộn quá rồi kìa.

Bà Ritsukô vừa mở miệng toan gọi cô con gái thì cô ta đã từ trên cầu thang bước xuống.

Mikikô rất xinh; đôi mắt to, cái mũi thon nhỏ. Trông hơi lạnh lùng, nhưng vẫn là một giai nhân, giống hệt bà Ritsukô hồi trẻ.

- Thằng Yudzi vẫn còn ngủ cơ chứ?

- Thôi kệ nó. Rồi nó chắc dậy.

Bà Ritsukô ngồi lên xe. Ông Yutarô lên ngồi cạnh vợ ở ghế sau. Mikikô ngồi ghế trước. Cô đầy tớ gái Tômiyô đứng trên thềm vậy vậy:

- Thượng lộ bình an!

Xe phóng ra đường chu vi số 6. Lúc bảy giờ đã quá mười giờ từ lâu, cho nên đường cũng rộng chứ không đến nỗi nườm nượp những xe cộ như vào buổi sáng sớm. Đột nhiên bà Ritsukô hỏi chồng:

- Mình không nghe nói gì về Naôê và Simura à?

- Simura? Simura Nôrikô ấy à?

- Phải.

- Thế chuyện gì?

- Hình như giữa hai người có chuyện gì ấy.

- Khó tin lắm...

- Tôi nói thật đấy.

- Sao ạ, chuyện gì thế mẹ? - Mikikô nháp nhồm trên ghế xe.

- Không liên quan gì đến mày, - bà mẹ mắng Mikikô rồi quay sang chồng nói tiếp: - Cô Sêkgiuchi nói với tôi như vậy.

- Sêkgiuchi? - Gương mặt ông Yutarô như chua ra.

Tsuruyô Sêkgiuchi là y tá trưởng của bệnh viện Oriental. Năm nay bà bốn mươi hai tuổi. Trước đây ba năm bà ly dị chồng và ở một mình với đứa con trai hầy còn đi học. Sêkgiuchi làm y tá đã lâu nên khá nhiều kinh nghiệm trong nghề, nhưng lại có một nhược điểm quan trọng - bà ta rất thích ngồi lê đôi mách.

Đối với vợ chồng Ghyôđa, bà ta là một thứ quý nhân; Tsuruyô thường xuyên báo cáo căn kẽ cho họ rõ tất cả những gì đang diễn ra ở bệnh viện, và không có một việc gì có thể lọt ra ngoài con mắt cảnh giác của bà. Song lượng thông tin được chuyển đến bác sĩ trưởng thì ít mà đến tai bà vợ ông ta thì nhiều hơn, cho nên Yutarô, vốn đã mấy lần lâm vào thế khó xử vì những lời mách lẻo của bà y tá trưởng, không lấy gì làm ưa chuộng bà ta.

- Nghe nói hai người hay gặp nhau ở khu Sibuya...

- Thế à? - Đúng với tính cách của giới nam nhi, Yutarô có một thái độ khá thờ ơ đối với những tin tức như vậy.

- Hơn nữa, quan hệ giữa hai người không lấy gì làm trong sạch cho lắm.

- Thế sao, đã có người chứng kiến hẳn hoi à? - Yutarô điềm nhiên hỏi.

- Là vì Simura thường lại nhà ông ta đấy.

Nhà Naôê ở khu Ikêdziri, cách bệnh viện không xa.

- Thế thì đã sao? Như thế tuyệt nhiên không có nghĩa là họ ngủ với nhau. - Bà Ritsukô phì cười.

- Naôê sống độc thân mà.

- Con cũng nghe nói như vậy, - Mikikô góp chuyện từ ghế xe phía trước. - Simura hầu như bao giờ cũng ở lại bệnh viện đứng vào phiên trực của Naôê.

- Ấy đấy, Sêkgiuchi cũng nói thế.

Kể cũng lạ: Lần này bà Ritsukô và cô Mikikô lại tập hợp thành một chiến tuyến duy nhất.

- Thôi được, cứ cho là như thế đi. Nhưng chuyện đó có liên quan gì đến mình đâu?

- Phải, nhưng mà... - thậm chí bà Ritsukô còn nghệt thở vì công phần.

- Mình ạ, mình nên hiểu rằng ta mời được Naôê về là rất may. Tuy đây là chuyện quá khứ, nhưng dù sao Naôê đã từng

giảng dạy ở trường đại học, anh ta là phó giáo sư, thế mà bây giờ lại về làm việc với ta.

- Nhưng vấn đề có phải là Naôê đâu? Cơ sự trước sau toàn do cái con Simura đặt bày ra cả.

- Ô - hô - hô, - Yutarô cười, đẩy ý chế riếu. - Bà ghen rồi hay sao?

- Ông nói bày bạ gì thế? Thật vớ vẩn. - Bà Ritsukô ném về phía chồng một cái nguyệt chết người.

- Miễn Naôê làm hết việc mình, còn những chuyện khác thì chẳng liên quan gì đến tôi. - Nói đoạn Yutarô khoát tay một cái.

- Khốn nỗi là trong công việc của ông ta cũng có phải cái gì cũng ỏn ẻu.

- Naôê ấy à?

- Phải. Ông có nhớ cái ông già Isikura không?

- Isikura?...

- Nằm ở phòng hạng nhì ở tầng tư ấy. Cái ông già bị ung thư dạ dày ấy mà...

- À à! Yôsidzô Isikura, - cuối cùng Yutarô sức nhớ ra.

- Ấy, Naôê cứ cho ông ta dùng ma túy suốt ấy.

- Chắc là để ông cụ đỡ đau?

- Ai biết được. Cũng có thể vì một lý do khác.

- Lại còn lý do nào nữa? - Yutarô bắn khoả giương cao đôi mày.

- Đây dĩ nhiên là tiếng đồn đại, nhưng... - bà Ritsukô ghé tai chôn nói khẽ, - họ nói là ông ta tiêm ma túy cho cụ Isikura để ông cụ chết cho nhanh!

- Bà nói gì thế? - Yutarô đột nhiên nổi khùng. - Nói bày thế đủ rồi đấy!

- Nghe thế nào thì tôi chỉ nói lại như thế cho ông biết.

- Chuyện vừa rồi cũng do Sêkgiuchi mách lẻo với bà chứ gì?

- Cô ấy chỉ nói là "Hình như thế"... - Bà Ritsukô thấy chồng đột nhiên nổi giận, hơi hoảng.

- Sao cô ta lại dám nói như vậy! Chỉ là một cô y tá quèn mà... Cả bà nữa cũng hay lắm đấy; người ta nói gì cũng tin! Thật đến khổ với bà!

Trong khi Ghyôđa găt vợ như vậy xe đã vào cổng bệnh viện. Yutarô, Ritsukô, và Mikikô đi lên phòng văn thư. Viên quản lý và các cô làm việc trong phòng đều đứng dậy chào vợ chồng chủ nhân.

- Hôm nay trời đẹp tuyệt. - Dường như đã quên hẳn câu chuyện xảy ra trên xe hơi, bà Ritsukô, bằng một động tác thoải mái, cởi bỏ tấm khăn choàng, nhìn ra cái cửa sổ hướng vào sân trong của bệnh viện. Trên một khoảng đất nhỏ đóng khung giữa mấy bức tường đá, khóm cây dâm bụt nở hoa đỏ chói.

- Bác sĩ Naôê vừa ghé tôi, - viên quản lý kính cẩn báo cáo. Yutarô nhìn ông ta có ý dò hỏi. - Bác sĩ bảo là muốn gặp ngài nói chuyện về một vấn đề gì đấy.

- Anh nói hộ với ông ấy đến gặp tôi ngay bây giờ.

- Vâng ạ.

Viên quản lý nhắc máy điện thoại. Bác sĩ trưởng ngồi xuống đi-văng, với lấy một điều thuốc lá trong hộp thuốc bày trên bàn.

- Chào ngài!

Tsuruyô Sêkgiuchi bước nhanh vào phòng. Không biết bà ta đã biết trước rằng bác sĩ trưởng hôm nay sẽ đến bệnh viện, hay chỉ vì bà ta đã canh đúng giờ. Tất cả các nữ y tá trong bệnh viện, kể cả các cô tập sự đều đội mũ vải trắng, và chỉ riêng chiếc mũ vải của Sêkgiuchi có điểm hai cái sọc đen. Chiếc mũ sọc oai vệ ấy rõ ràng là quá lớn đối với bà y tá trưởng Tsuruyô có vóc người nhỏ nhắn, cao chỉ độ thước rưỡi. Khuôn mặt hơi choắt với đôi mắt sâu soi mói, như che giấu cả sự khôn ngoan của bấy nhiêu năm đã sống, toát ra cái vẻ chững chạc rất thích hợp với một bà y tá trưởng.

- Hôm nay trời trở lạnh, - Tsuruyô nói.

- Thật đấy. Một thời tiết rất không bình thường đối với tháng mười một! - Bà Ritsukô đỡ lời.

- Ô, ồ, hôm nay phu nhân làm tóc kiểu mới!

- Vâng, tôi đã quyết định chải tóc ngược lên trên, nhưng quả tình tôi cũng không biết như thế này trông có được không...

- Được quá đi chứ! Phu nhân có một khuôn mặt trái xoan tuyệt vời, chải thế rất hợp. - Bà y tá trưởng mỉm cười ngọt ngào.

- Thật à? Vậy mà tôi cứ lo...

- Mà tóc phu nhân mới tuyệt làm sao, vừa dày vừa dễ chải. Mềm mại không thể tả được.

- Phải. Chính tôi cũng không ngờ nó dễ uốn thế.

Thường thường, những khi khen bà vợ, Tsuruyô cũng không quên nịnh cả ông chồng.

Viên quản lý đã gọi điện thoại xong đặt ống nghe xuống bàn.

- Bác sĩ Naôê hiện đang đi thăm các phòng bệnh nhân. Hết xong việc bác sĩ sẽ đến ngay.

- Cám ơn.

Bác sĩ trưởng giở cuốn sổ trực đêm. Ở trang cuối, nét chữ của Nôrikô viết: "Bác sĩ trực: Naôê. Y tá: Nôrikô Simura, Kaôru Unô".

- Tôi hôm qua họ chở đến bệnh viện một tên rất khả nghi, một tên cướp thì phải, - Sêkgiuchi thông báo.

- À, cái người này đây hả?- Mắt bác sĩ trưởng đang lướt qua trang giấy, dừng lại ở dòng ghi tên họ nạn nhân.

- Bị đánh vào mặt bằng một cái chai. Mất rất nhiều máu.

- Thẻ giấy tờ bảo hiểm của hắn ỏn cả chứ? - Bác sĩ trưởng quan tâm đến phương diện này của sự việc hơn.

- Dạ không rõ, nhưng người ta có ứng cho hắn ba mươi ngàn yên. - Câu này bà y tá trưởng nói với cái giọng như thể chính bà đã trả món tiền này. - Bệnh nhân đang ở trạng thái say cho nên phá phách rất dữ, phải nhốt vào nhà toa-lét cho đến khi hắn chịu yên...

- Trong toa-lét ư? - Bà Ritsukô kinh ngạc thốt lên.
- Phải, trong toa-lét phụ nữ. Ở phòng cấp cứu ấy.
- Ai trực?
- Bác sĩ Naôê.
- À, ra thế...

Bà Ritsukô cắn môi, cố giữ lại những lời cạnh khoé đang chực buột ra.

- Thế bệnh nhân bây giờ ở đâu?
- Hắn nằm ở phòng bệnh hạng ba trên tầng ba ấy. Hắn ngủ như chết.
- Hắn nằm đấy không có bạn bè gì chứ?
- Hắn nằm một mình.
- Phải dặn mọi người đừng cho bọn họ vào thăm hắn.
- Tôi đã dặn ở phòng ghi danh.
- Phẫu thuật tiến hành ra sao?
- Mặt bị đứt rất nặng nhưng kết quả hoàn toàn khả quan.

Bà y tá trưởng thuật lại những chi tiết mà bà vừa nghe Nôrikô và Kaôru báo cáo sáng nay cứ như thể chính mắt bà trông thấy.

- À thế thì tốt.
- Thế nhưng dù sao tôi cũng không hiểu nổi, - Tsuruyô chêm thêm, - làm sao người ta lại có thể đem nhốt một bệnh nhân đang ra máu nhiều như vậy vào toa-lét! Dù cho người ta có say chẳng nữa.
- Thế nhà toa-lét đã dọn dẹp lại chưa?
- Rồi ạ, đã rửa sạch máu. Nhưng điều phiền hà nhất không phải là ở đấy. Hôm qua bạn bè hắn đã đến đây. Bọn họ rất công phẫn khi thấy bạn mình bị nhốt vào nhà xí.
- Rồi sao nữa?

- Bác sĩ Naôê đã nhanh chóng làm cho họ biết điều hơn.

Bác sĩ trưởng vốn không ưa những chuyện rầy rà. Ông muốn sống yên thân, không dính dấp vào những chuyện lôi thôi và chỉ lo lắng đến một điều; lợi ích của bản thân.

- Bọn họ chịu lép?

- Vâng. Nhưng sáng hôm nay có ai gọi điện đến phòng ghi danh. Một cú điện thoại khá lạ lùng...

- Thế à? Họ nói gì? - Giọng Yutarô có chiều lo lắng. Bà y tá trưởng đưa mắt rất nhanh nhìn sang hai bên và hạ giọng, - nói thì thầm:

- Người gọi điện nói thế này: "Ở bệnh viện các ngài có những bác sĩ trực đêm mà lại say rượu đấy".

- Sa-a-ao?! Say rượu à?

- Vâng. Nghe nói đâu như bác sĩ Naôê trong khi trực đêm đã uống ít nhiều... - Sau khi im lặng một lát để gây hiểu quả tâm lý, Tsuruyô nói tiếp: - Tôi đã đến chung cư gặp các cô y tá, khi Simura và Unô đã giao ban xong, và đã hỏi họ cận kề. Simura tuyên bố ngay rằng cô ta không biết gì hết, nhưng Kaôru Unô thì lại thừa nhận rằng "Có, hình như có uống chút ít "

Toà nhà chung cư nằm phía sau bệnh viện, trong một hầm chật. Ngoài các cô y tá ra, còn có các cô thư ký và các anh lái xe ở đấy nữa.

- Tôi thấy hình như Simura bao che cho Naôê. - Bà y tá trưởng ném về phía Yutarô một cái nhìn chứa đầy ý nghĩa.

- Người gọi điện thoại không nói gì thêm nữa à?

Yutarô vốn biết rất rõ rằng các bác sĩ hay tự cho phép mình uống rượu trong khi đang trực đêm, nhưng việc ấy xét tự bản thân nó không làm cho ông lo lắng bằng những hậu quả có thể xảy ra.

- Không. Người đó cắt máy ngay. Tôi nghĩ cũng bọn họ chỉ muốn cảnh cáo nhẹ. Lầu đầu họ tự giới hạn ở đấy.

- Sao, lại có một lần thứ hai nữa à? - Bác sĩ trưởng hoảng hốt.

- Không ạ. Ít nhất là cho đến nay thì chưa.

Lần này những thông báo của bà y tá trưởng không dựa vào những tin đồn, mà căn cứ vào những sự kiện xác thực hẳn hoi, nhưng Tsuruyô rõ ràng là có khuynh hướng phóng đại tầm quan trọng của những việc đã xảy ra.

- Dĩ nhiên là họ chẳng lấy gì hài lòng khi thấy bạn họ bị nhốt vào toa-lét như vậy.

Bác sĩ trưởng lặng thinh, hình như có ý khó chịu về cách nói của Tsuruyô, cho nên bà ta bèn quay sang bà Ritsukô tranh thủ sự đồng tình:

- Dù sao thì làm như thế cũng quá tàn nhẫn!

Bà Ritsukô gật đầu tán thành, và ngay phút ấy cánh cửa phòng văn thư mở ra không một tiếng động.

Mọi người đều nhìn ra. Trên ngưỡng cửa, Naôê xuất hiện.

- À, bác sĩ. Mời bác sĩ vào, bác sĩ ngồi đây, - viên quản lý nhanh nhẩu chào mời, tay chỉ cái đi-văng bác sĩ trưởng đang ngồi.

- Chào bác sĩ, - Yutarô và Ritsukô cùng chào Naôê.

Naôê im lặng gật đầu đi vào phòng.

- Vậy hôm nay bác sĩ trưởng sẽ không tiếp bệnh nhân ạ? - Bà y tá trưởng vội vã đổi đề tài. Bác sĩ trưởng đang mãi nghĩ ngợi, không trả lời ngay.

- Có bệnh nhân nào được giới thiệu riêng không?

- Không ạ, cho đến nay chưa thấy ai.

- Tôi sẽ có mặt ở bệnh viện cho đến trưa. Nếu có ai đến tìm tôi thì cho tôi biết.

- Vâng ạ.

Bà y tá trưởng khúm núm cúi chào rồi len lén đi ra cửa. Tiếp theo, bà Ritsukô cũng lui sang phòng bên với cô con gái. Viên quản lý lại vùi đầu vào những giấy tờ sổ sách của ông ta.

- Đêm qua trực, chắc hôm nay bác sĩ mệt lắm?

Xét về thực chất đối với các bác sĩ trong bệnh viện, bác sĩ trưởng chẳng qua là ông chủ, song đối với những người dưới quyền, ông ta bao giờ cũng nói chuyện một cách lễ độ rất mực. Số những người thích làm việc trong một bệnh viện tư - nhất là những bác sĩ giỏi - chẳng lấy gì làm nhiều, huống chi Naôê lại từng có một cương vị vững vàng trong trường đại học, cho nên bác sĩ trưởng rất trọng nể ông ta và khi nói năng với ông ta lại càng tỏ ra lễ độ hơn nữa.

Naôê nhún vai.

- Không ạ, không mệt lắm.

Sau một đêm mất ngủ, Naôê trông hốc hác và xanh xao hơn thường lệ. Vả chẳng xưa nay Naôê đã có sẵn nước da như vậy và đó có thể là màu da bình thường của ông.

- Nghe nói đêm qua có một tên say rượu nào đấy được đưa tới đây phải không ạ?

- Vâng, mặt hắn bị đứt nhiều chỗ.

- Bác sĩ nhốt hắn vào nhà xí thật ư?

- Hắn phá phách dữ quá.

- Một ý rất hay! - Yutarô cười phá lên. Rồi như nhân thể nói qua, ông nhận xét: - Sau này nếu hắn biết, chắc hắn sẽ không lấy gì làm hài lòng. Mà đồng bọn của hắn cũng vậy.

- Chắc thế... - Naôê cười.

- Liệu có lỗi thôi gì không?

- Khi nào hắn khỏi, ta sẽ cho ra viện, thế thôi. - Naôê thản nhiên đánh diêm châm thuốc hút. Quả thật không có cách gì tác động vào con người này.

Từ phòng bên Mikikô ghé sang hỏi:

- Naôê tiên sinh có dùng cà phê không ạ?

- Cám ơn, không cần.

- Thế thì tiên sinh dùng trà vậy...

- Đa tạ.
- Còn ba uống gì?
- Ủ thì rót luôn cho ba một chén.

Bác sĩ trưởng không nhắc đến chuyện bệnh nhân hôm qua nữa, và Naôê im lặng nhìn ra cửa sổ. Ánh sáng yếu ớt của một ngày cuối thu chiếu qua tấm kính trong suốt. Từ bên phòng văn thư, bà Ritsukô đã quay trở lại và lễ phép gật đầu chào Naôê.

Bác sĩ trưởng rút một điều thuốc rồi hỏi, sau một lát im lặng:

- Người ta nói lại với tôi rằng bác sĩ có việc gì cần gặp tôi phải không?

Như thể chưa muốn bắt đầu ngay câu chuyện. Naôê đưa mắt nhìn quanh. Thấy vậy, Yutarô mời ông sang căn phòng bên cạnh, vốn được dùng là nơi làm việc của bác sĩ trưởng. Ritsukô và cô con gái bần khoản nhìn theo họ.

Cửa phòng vừa khép lại, Yutarô đã hỏi:

- Có chuyện gì xảy ra chẳng?
- Ngài có biết tên Yôsidzô Isikura không?
- À à, có phải cụ già bị ung thư dạ dày ở bệnh viện của trường đại học chuyển sang không?

Yutarô nhớ lại câu chuyện sáng nay trên xe. Ritsukô có nói gì về ma túy...

- Ngài không quen riêng à?
- Không, - Ghyôđa nhún vai, - Thậm chí tôi cũng không nhớ ông ta là ai nữa.
- À nếu thế thì ổn cả, - Naôê lẩm bẩm rất khẽ như thể đang nói chuyện với chính mình.
- Thế chuyện gì?
- Ông cụ yêu cầu mổ... Ông cụ cứ nói chuyện ấy suốt ngày.
- Mổ ư? - Ghyôđa ngạc nhiên quay lại. - Nhưng đã có di căn rồi còn mổ làm gì? Chẳng có kết quả gì

đầu. Chính vì thế mà bên bệnh viện trường đại học họ cho ông ta xuất viện.

- Nhưng ông cụ không biết điều đó.

- Phải, quả thật như vậy... - Yutarô trầm ngâm.

- Ở bên ấy có nói với ông cụ rằng mọi sự đều tốt lành, có thể ra viện. Thế nhưng bệnh tình mãi vẫn

không thuyên giảm. Bây giờ ông cụ chỉ còn hy vọng vào phẫu thuật.

- Ông ta tưởng sau khi mổ sẽ đỡ chẳng?

- Ông cụ tưởng mình bị loét dạ dày.

- Có đúng là xương sống đã bị tổn thương không?

- Khoang bụng và xương sống ở đoạn thắt lưng hình như đều bị tổn thương.

- Có mổ cũng không cắt đi được?

- Dĩ nhiên.

- Thế nếu cắt u chính đi thì sao? May ra có đỡ đi chút ít, trong một thời gian ngắn chẳng?

- Không được, chỉ nặng thêm mà thôi. Các tế bào ung thư sau khi mổ thường bắt đầu phân ra rất nhanh, và lại bản thân phẫu thuật sẽ làm cho cơ thể yếu đi và làm cho người bệnh chóng chết hơn.

Cố kéo dài cuộc sống cho ông cụ là điều vô nghĩa lý.

Yutarô gật đầu. Những trí thức của ông trong lĩnh vực phẫu thuật dù sao cũng đủ để ông có thể đánh giá tình hình.

- Thế mà bác sĩ vẫn định mổ sao? - Ông nhìn Naôê, không hiểu.

- Tôi có nói là tôi định mổ đâu?

- Thế ra bác sĩ đã từ chối yêu cầu của ông cụ?

Bác sĩ trưởng đặt chén trà đã uống hết xuống bàn.

- Một khi bệnh nhân đã yêu cầu thì ta không có quyền từ chối. Nhưng sau một phẫu thuật lớn như vậy bệnh nhân sẽ không kéo được đến hai tháng đâu. Hơn nữa, lập tức sẽ rõ là cuộc phẫu thuật chỉ làm cho bệnh nặng thêm. Điều đó không có lợi cho ta.

Bác sĩ trưởng gật đầu.

- Còn nếu bệnh nhân đã khản khoản như vậy mà ta vẫn từ chối, thì ông ta có thể sinh nghi và lo sợ một cách có hại cho bản thân.

- Thế thì biết làm thế nào? Ta sẽ giải thích cho ông cụ hiểu là ta không thấy cần mổ.

- Trong bệnh viện của trường đại học, khi họ phát hiện là cụ Isikura bị ung thư, họ nói với ông cụ rằng đó chẳng qua là bệnh loét dạ dày, nhưng nên mổ thì hơn. Rồi sau đó, khi đã thấy rõ là di căn đã phát triển quá xa họ lại lập tức đổi giọng, nói với ông cụ là mọi sự đều tốt lắm rồi, thậm chí cũng chẳng cần mổ nữa. Thành thử bây giờ ông cụ không còn hiểu ra sao nữa.

- Vậy thì còn có con đường thoát nào không?

Phải che giấu sự thật khủng khiếp, để mặc cho bệnh nhân chết một cái chết kéo dài như vậy thật không dễ chút nào. Trước đây Yutarô cũng đã mấy lần có dịp để nghiệm những nỗi đau vật khủng khiếp trong những tình huống tương tự, nhưng những năm gần đây người ta thường chữa ung thư bằng phẫu thuật, và bây giờ cái việc đọc kinh cầu hồn đã được giao lại cho các bác sĩ phẫu thuật...

- Thế ý kiến người nhà ra sao?

- Họ nói là ta nên làm đúng yêu cầu ông ta.

- Hừm... Một lời tuyên bố khá vô trách nhiệm.

- Bây giờ thì họ chẳng còn thiết gì nữa.

- Phả-ả-ải.... tình thế thật gay go. - Bác sĩ trưởng tay chống cằm suy nghĩ miên man.

- Thế thì đây, tôi đã nghĩ rất lâu về vấn đề này và đã đi đến kết luận rằng dù sao cứ mổ vẫn hơn.

Yutarô hoảng hốt khua hai bàn tay.

- Thế nếu ông cụ chết ngay thì sao? Thậm chí ông ta còn toát mồ hôi ra - lúc bấy giờ các bệnh nhân đang nằm ở viện tha hồ hoảng sợ. Và nói chung, một kết quả như vậy khó lòng có thể củng cố uy tín của bệnh viện...

- Có thể mổ được, nhưng chỉ mổ cho có lệ thôi. Làm như vậy sẽ không chết quá nhanh đâu.

- Cụ thể bác sĩ đề nghị làm thế nào?

Naôê giục tắt điếu thuốc lá.

- Laparotomie.

- Rạch da bụng à?

- Vâng. Chỉ cách rạch từ đây đến đây. - Naôê đưa mấy ngón tay dài vạch trên chiếc áo blouse trắng của ông một đường thẳng chạy suốt bụng. - Thật ra chỉ cần rạch lớp da bên ngoài là đủ nhưng đã rạch thì rạch hẳn. Tôi cũng muốn nhìn vào khoảng bụng xem sao. Làm như vậy sẽ không có ảnh hưởng gì đến thể trạng của bệnh nhân; ngược lại ông cụ sẽ tưởng rằng người ta đã tiến hành một phẫu thuật thực sự cho mình.

Yutarô gật đầu và với tay lấy điếu thuốc lá nữa.

- Nhưng phẫu thuật sẽ xong quá nhanh. Liệu bệnh nhân có đoán ra điều gì chẳng?

- Ta sẽ gây mê, ta sẽ mổ ra, khâu lại rồi để cho bệnh nhân ngủ trên bàn mổ suốt thời gian còn lại. Ông ta sẽ không hay biết gì.

- Ừ thôi, một khi bác sĩ đã thấy như vậy là hơn thì...

- Sau một phẫu thuật như vậy không cần gì phải tiếp huyết thanh, nhưng ta vẫn cứ đặt bình tiếp.

- Sau đó ta sẽ cho bệnh nhân ăn uống ra sao?

- Cũng như sau khi mổ cắt dạ dày thật sự. Khoảng bốn năm ngày ta bắt bệnh nhân kiêng thật ngặt, sau đó chuyển sang khẩu

phần bình thường. Tôi nghĩ rằng sẽ không khó gì mà thuyết phục cho bệnh nhân nghĩ rằng mọi sự đều tốt lành.

- Nhưng nếu mọi sự diễn ra một cách quá suôn sẻ, có thể bệnh nhân sẽ sinh nghi chăng? - Yutarô chột nẩy ra ý nghi ngại.

- Không sao. Chỉ có lớp da và lớp trên của khoang bụng có thể có cảm giác đau, còn dạ dày và các cơ quan bên trong đều không có dây thần kinh thu nhận cảm giác. Nếu ông cụ cười hay cố nhắc người lên thì cũng sẽ thấy đau không kém gì sau một phẫu thuật thật sự.

Yutarô nhìn Naôê một cách thích thú rõ ràng.

- Vậy bao giờ bác sĩ định mổ cụ già?

- Có lẽ ngày kia, vào buổi chiều.

- Vào ngày thứ sáu à?

- Vâng. Có thể bệnh nhân sẽ xin hỏi ý kiến bác sĩ trưởng. Cần làm sao cho cách giải thích của ngài và của tôi trùng hợp với nhau: Chúng ta quyết định mổ cắt một phần dạ dày. Tôi cần gặp ngài là vì việc ấy.

- Rõ, - Yutarô gật đầu.

Kế hoạch của Naôê dĩ nhiên là hay nhưng bác sĩ trưởng chột thấy hoang mang khó chịu.

- Thôi được... - Naôê lúc bấy giờ đang ngồi xếp chân chữ ngũ bỏ chân xuống ngồi thẳng lại. - À nhân thể xin báo là tuần sau sẽ có Dzyunkô Hanadzyô đến nằm viện ta.

- Dzyuokô Hanadzyô? - Yotarô hỏi lại. Một cái tên quen thuộc... Không biết ông ta đã nghe ở đâu rồi?

- Một nữ ca sĩ.

- À-à! Phải rồi, dĩ nhiên... cô ấy sẽ nằm viện ta à?

Dzyunkô Hanadzyô, một nữ ca sĩ minh tinh chuyên hát những bài thuộc loại nhạc nhẹ, vừa mới nổi lên vào mùa hè năm trước một cách đột ngột và nhanh chóng. Công chúng thực sự phát điên lên vì nàng.

Đzyunkô có đôi mắt đẹp hình hạnh nhân và cái miệng căng mọng, môi dưới hơi chìa ra phía trước, thường rung lên một cách rất dễ thương khi Đzyunkô hát. Ca sĩ K., cũng đi vào thời thường cùng một lúc với Đzyunkô, được hoan nghênh trong đám thanh niên mới lớn, còn Đzyunkô thì chinh phục trái tim của giới đàn ông đứng tuổi. Năm nay nàng hai mươi một tuổi.

- Sao cô ấy phải nằm viện?
- Cô ấy muốn nạo thai.
- Ồ-ồ!

Yutarô cười khẽ lên một tiếng. Ông ta rất thích Đzyunkô. Trong người thiếu nữ này có một thứ gì vết gò rất lạ, một dấu hiệu mơ hồ của sự hư hỏng, truy lạc, có sự căm giận rất mạnh đối với những người đàn ông đứng đắn bệ vệ.

- Thủ phạm là ai?
- Cái đó thì tôi không biết.
- Tại sao lại đúng vào viện ta? Có ai gửi gắm cô ta cho bác sĩ chẳng?
- Vâng, một người bạn học cũ của tôi hồi còn ở trường y. Anh ta quen thân với ông bầu của Đzyunkô.

Ông bầu này có yêu cầu anh ta dàn xếp công chuyện: cần một bệnh viện tư thật tốt và dĩ nhiên là cần bí mật.

- Ra thế đấy... - Yutarô buông một tiếng thở dài và lại nhìn Naôê một cách thích thú. - Bác sĩ đã khám cô ta chưa?
- Hôm qua.
- Thế à? Cô ấy đến đây à?
- Vâng. Đeo kính râm và ăn mặc rất kín đáo để đừng ai nhận ra.
- Đzyunkô Hahađzyô có phải là tên thật của cô ta không?
- Không, ngoài đời cô tên là Akikô Yamaguchi.
- Một cái tên khá tầm thường.

- Cô ấy chỉ có thể ở đây được một ngày. Cô ấy yêu cầu xếp vào phòng bệnh nhân tốt nhất - Căn phòng tầng sáu ấy.

Căn phòng thượng hảo hạng đặc biệt ấy giá mười lăm ngàn yên một ngày - cũng chẳng phải là quá đắt khi cần giữ bí mật...

- Chính bác sĩ sẽ làm chứ?

- Vâng. Ông bầu cô ta đã thân hành đến yêu cầu.

- Cũng có phần đáng sợ nhỉ?... - Trong cái giọng thông cảm vờ vịt của bác sĩ trưởng có thể nghe thấy những âm sắc của một lòng ghen tị không giấu giếm. - Trong thời gian cô ấy còn ở đây, bác sĩ cho tôi xem mặt một lần nhé.

- Xin tùy ý.

- Hãy còn trẻ thế, cần gì...

- Chẳng qua cô không may.

- Không may ư?

- Trong giới họ, người ta nhìn cái gì cũng đơn giản. Nhưng không nên mất bình tĩnh. Thế mà cô ta đã quá bông bột, và bây giờ phải trả giá... Cô ấy đến đây vào thứ tư là tiện cho cô ấy hơn cả. Cô ấy yêu cầu làm sao cho mọi thứ đều sẵn sàng vào ngày ấy.

- Phải, phải, dĩ nhiên.

- Nhưng chuyện này chúng ta biết với nhau thôi nhé.

- Nhất định rồi.

Naôê đứng dậy định cáo lui, nhưng Yutarô giơ tay cản lại.

- Bác sĩ làm ơn coi hộ, sao cho cái thằng say rượu kia đừng sinh chuyện lôi thôi.

- Xin bác sĩ trưởng yên tâm.

Naôê cúi đầu chào rồi ra khỏi phòng.

CHƯƠNG III

Mấy ngày hôm ấy quang đãng, ẩm áp lạ thường đối với tiết tháng mười một. Đúng năm giờ chiều, Nôrikô xuống xe buýt ở trạm Sibuya và thông thả tản bộ trên phố, lơ đãng đưa mắt nhìn vào các cửa hàng. Năm ấy các kiểu váy dài đã trở thành thời thượng, nhưng các kiểu váy "miđi" và "mắcsi" cũng còn ít gặp trên các đường phố. Những kiểu váy ấy không lấy gì thích hợp với phụ nữ Nhật Bản vốn thấp và to ngang; vải may váy tôn không ít, mà công may cũng chẳng rẻ nào.

Mắt Nôrikô cũng không lấy gì làm đẹp lắm, và khuôn mặt cô có lẽ hơi thô một chút, nhưng đối với hình dáng mảnh dẻ, uyển chuyển và đôi chân thanh tú của cô thì chắc chắn là kiểu "miđi" rất hợp. Song một cuộc mua sắm như vậy sẽ là một vô khá nặng đánh vào túi tiền, vả lại một cô y tá thương mà ăn mặc như vậy thì e rằng sẽ quá cầu kỳ.

Sau khi đi lang thang một lúc trong gian hàng bán áo may sẵn, Nôrikô từ bỏ hẳn ý nghĩ sắm "miđi" và đi lên tầng trên, nơi có gian hàng giày dép. Ở gian hàng này đang có khá đông những thiếu phụ đi mua sắm.

Sau khi ướm thử mấy đôi giày, Nôrikô chọn một đôi ủng đen cao đến đầu gối, buộc bằng giây: đôi này rất hợp với váy hơi ngắn của cô. Nôrikô thay giày, cô bán hàng bỏ đôi giày cũ vào hộp trao lại cho cô, và cô bước ra đường. Cái đồng hồ điện ở trạm xe chỉ 6 giờ 15. Naôê sẽ đến vào lúc 6 giờ rưỡi, thành thử còn có thể dạo chơi mười lăm phút nữa...

Nôrikô đi qua lòng đường và thông thả tản bộ trên phố Dôghendzakan, bạ cửa hiệu nào cũng ghé vào. Và đây đã là quán

cà phê nơi hẹn hò. Nôrikô mở cửa bước vào và ngồi xuống cạnh một chiếc bàn con.

Lúc bấy giờ đã là sáu giờ hai mươi lăm, nhưng Naôê vẫn chưa đến - Nôrikô cũng biết như vậy là rất bình thường. Họ gặp gỡ hẹn hò đã từ lâu, nhưng, Naôê chưa có lần nào đến trước giờ hẹn. Hoặc là anh đến muộn, hoặc là (trong trường hợp may mắn nhất) anh đến đúng phóc giờ hẹn không sai một phút. Nôrikô đã quen và không giận. Quán cà phê được gọi là Phênix. Nôrikô bắt đầu hẹn hò với Naôê từ tháng tám, tức một tháng sau khi anh đến làm việc ở bệnh viện, và cuộc gặp gỡ đầu tiên của họ cũng diễn ra ở quán "Phênix".

Ban đầu, Nôrikô thấy Naôê khô khan và khó gần. Một ông thầy thuốc lạnh lùng, không cảm xúc. Với các bệnh nhân cũng như các nữ y tá, Naôê ít khi nói chuyện, có chăng cũng chỉ nói về những điều cần thiết nhất; thái độ lãnh đạm của anh nhiều khi gần như thô lỗ. Cá cô nữ y tá xì xào:

- Bác sĩ Naôê tự đặt mình quá cao. Còn phải nói, người ta là giảng viên đại học kia mà...

Bà y tá trưởng cho đến bây giờ vẫn nghĩ như thế. Nôrikô thì thoát tiên không hề có chút thiện cảm nào với ông bác sĩ mới đến. Nhưng ngay từ tuần đầu cô đã có dịp phụ mổ cho Naôê: cô đã phải kinh ngạc trước vẻ đẹp tinh vi và chính xác của cách làm việc của anh. Cắt ruột thừa là một phẫu thuật tối đơn giản, chẳng có gì khó khăn đối với bất kỳ một bác sĩ phẫu thuật nào, huống hồ đối với một phó giáo sư trong bệnh viện của trường đại học. Nhưng tài ba của Naôê không phải ở chỗ đường khâu nhỏ và gọn gàng, và thậm chí cũng không phải ở chỗ toàn bộ cuộc phẫu thuật được hoàn thành đúng trong vài phút: ở đây không có một động tác thừa, không bao giờ con dao mổ ấn xuống một cách ngập ngừng, không bao giờ một động tác đã bắt đầu lại ngừng lại ở giữa chừng. Những ngón tay dài và thon, của Naôê, giống như những cơ chế cực kỳ chính xác, bao giờ cũng đặt đúng phóc vào nơi cần thiết. Nôrikô là một nữ y tá chuyên phụ mổ, cô đã được chứng kiến không ít những phẫu thuật, nhưng chưa bao giờ cô được trông thấy một sự hoàn

mỹ như vậy. Naôê ít khi mở miệng nói gì, nhưng khi đã nói thì chỉ đi vào cốt lõi của những điều cần nói. Các bệnh nhân kể cả những người không biết gì về cái quá khứ vẻ vang của anh ở trường đại học, cũng đều đánh giá được rất nhanh những phẩm chất ưu tú của người bác sĩ phẫu thuật mới.

Phải, Naôê có một kỹ thuật thực sự tài hoa, không ai bì kịp, nhưng lại lạnh lùng một cách kỳ quặc với những người chung quanh. Hình như anh chân thành quan tâm đến các bệnh nhân, nhưng đồng thời dường như lại giữ một khoảng cách khá xa với họ. Sự lãnh đạm của anh làm cho Nôrikô lo lắng, nó gây nên trong lòng cô một mối e ngại mơ hồ, hầu như bất tự giác.

Hai người đã trở thành gần gũi ngay từ buổi hẹn đầu tiên. Từ quán cà phê họ đưa nhau đến quán ăn, rồi về khách sạn. Nhìn từ bên ngoài, mọi sự có vẻ như thể Naôê lôi cuốn và quyến rũ Nôrikô, nhưng thật ra, mặc dầu anh không ngờ, anh chỉ lăn theo những đường ray do Nôrikô đặt sẵn...

Nôrikô không còn là một cô gái ngây thơ, thiếu kinh nghiệm. Ba năm trước đây, khi cô mới tốt nghiệp trường y tá, Nôrikô có quen với một thanh niên hơn cô năm tuổi. Anh ta làm trong một hãng buôn, và hai người gặp nhau hoàn toàn do sự tình cờ: Nôrikô gặp anh ta vào một hôm anh đến khám bệnh.

Và vào một ngày đẹp trời anh ta đã dùng sức chiếm đoạt Nôrikô một cách thô bạo. Cuộc đàn dúi của họ kéo dài nửa năm, rồi sau đó anh ta được đổi đi Sendai, và những quan hệ giữa hai người bị đứt đoạn. Nói chung, ngay từ đầu đã có thể thấy rõ rằng đối với anh ta, đây chẳng qua là một trò giải trí, và Nôrikô thề với bản thân là từ nay đến chết sẽ không bao giờ đàn dúi gì với đàn ông nữa. Thế nhưng bây giờ cô không sao tưởng tượng là mình có thể thiếu Naôê được. Ngay cả sự chờ đợi khắc khoải những khi Naôê trễ hẹn - mà đối với Naôê thì đó là chuyện thường xuyên - cô cũng vui lòng chịu đựng.

Nôrikô nhìn đồng hồ. Đã sáu giờ ba mươi lăm. Quán cà phê đó ở tầng hầm, nên nhìn qua cửa sổ cô chỉ thấy những đôi chân bước trên vỉa hè. Những đôi giày cao gót... Những đôi guốc

thuyền... Những đôi ủng cao... Thỉnh thoảng lại thấy lướt qua một cái gấu váy dài. Đôi khi có một đôi chân tự dưng đứng lại, rồi sau đó quay chiều và vội vã đi ngược trở lại.

Naôê xuất hiện ít phút sau khi có một chiếc váy dài kèm theo ba đôi giày đàn ông lướt qua cửa sổ. Vẫn như những lần trước, anh không hề nghĩ đến chuyện giải thích lý do chậm trễ, chỉ lặng lẽ ngồi xuống bàn và phanh áo choàng ra.

- Anh vừa gặp bà y tá trưởng - Naôê thông báo.

- Đi một mình à?

- Đi với Kaôru Unô

- Ở đâu?

- Đằng kia, ở ngã tư.

- Họ không đến đây chứ? - Nôrikô lo sợ.

- Không đến đâu. Họ chuyển sang bên kia đường rồi. - Naôê hát hàm về một phía nào đấy bên cửa sổ.

- Em thấy hình như cô ta hơi nghi ngờ.

Naôê gọi người hầu bàn lấy cà phê.

- Đấy như hôm qua: Em vừa đi trực về thì có tiếng gõ cửa Sêkgiuchi. Bà ấy đến hỏi xem đêm qua có chuyện gì.

Naôê lặng lẽ lấy thuốc lá châm hút.

- Nhân thể bà ta cũng hỏi có phải anh uống rượu trong phiên trực không?

- Thế em trả lời ra sao?

- Em nói là em không biết rõ lắm, nhưng theo em thì không.

Naôê thở khói ra, môi chỉ nhích lên một chút trong một nụ cười khó nhận thấy.

- Sau đó bà ấy lại hỏi Kaôru, và hình như cô ta mắc bẫy bà phun ra hết.

- Thế đấy! - Naôê cười ngạo nghễ.

- Chẳng có gì để mà cười hết! Bà y tá trưởng đã mách hết với bà vợ bác sĩ trưởng. - Nôrikô giận dữ cau mày, nhưng trong giọng nói của cô chứa chan một âm hưởng âu yếm. - Bà ta mách cả chuyện anh với em nữa.

Nôrikô nhấn mạnh ba tiếng "anh với em" một cách đầy ý nghĩa.

- Chà chà!

Nôrikô bối rối.

- Thế bà ta mách những gì? - Naôê hỏi.

Một cô hầu bàn đến đặt một tách cà phê trước mặt anh.

- Đã từ lâu em nghĩ không biết có nên dọn ra khỏi chung cư hay không, - Nôrikô cúi đầu nói rất khẽ.

- Dĩ nhiên ở đây tiện mà rẻ, nhưng... quá nhiều những kẻ ác miệng. Em không chịu nổi nữa đâu.

Naôê im lặng ngồi nghe.

- Em sẽ thuê một căn phòng ở chỗ nào gần gần một chút...

- Bao giờ?

- Em cũng chưa biết. Em chưa nhất định.

- Khi nào em quyết định thì cho anh biết. Anh sẽ đưa tiền.

- Em kể chuyện này không phải vì mục đích ấy! - Nôrikô đỏ mặt và giận dỗi ngoảnh mặt đi.

- Ừ thì thôi, thôi. Hôm nay em rồi chứ?

- Vâng.

- Đến nhà anh đi.

- Em không làm phiền anh chứ?

- Không đâu, không có gì phiền lắm.

Nôrikô nhìn thẳng vào mặt Naôê rồi gật đầu. Không động đến tách cà phê, Naôê cầm lấy mảnh giấy tính tiền để trên bàn và đi ra bàn thủ quỹ.

Nhà Naôê ở trong một ngõ hẻm nhỏ, yên tĩnh lạ lùng, cách không bao xa đây phố Tamgawa nhộn nhịp.

Căn hộ của anh thuê có hai phòng: một phòng khách nhỏ bày biện theo phong cách Âu châu, và một căn bếp đồng thời dùng làm phòng ăn. Căn bếp bày đủ các thứ bát đĩa soong nồi, mặc dầu Naôê thường không ăn ở nhà và không bao giờ tự nấu lấy ăn. Trong phòng khách sàn trải một tấm thảm, trong góc đặt một chiếc bàn thấp, một bên tường đặt chiếc đi văng, bên tường đối diện kê một chiếc giường.

Khi Naôê và Nôrikô vào nhà, Nôrikô toan đi vào căn bếp để đặt ấm trà, nhưng Naôê nóng nảy ôm lấy cô. Nôrikô cố vung ra.

- Trà thì để sau cũng được, - Naôê lại kéo Nôrikô vào lòng. Chiếc áo dài tuột xuống sàn nhà. Naôê bế Nôrikô lên tay, đưa nàng về phía giường. Thường ngày vốn khô khan và dè dặt, hôm nay Naôê tìm đến thân thể Nôrikô với một dục vọng cuồng nhiệt bất ngờ. Lòng Nôrikô tràn ngập một nỗi hổ thẹn pha lẫn với một niềm khoái lạc vô bờ.

- Anh tắt đèn đi, - cô van xin, người cô dúm lại vì ngượng ngùng, mặc dầu cô biết rõ hơn ai hết rằng van xin tuyệt nhiên không có nghĩa là sẽ được chiều theo.

Nôrikô ra đời ở Ngiiata, học hết trung học ở đấy rồi sau đó mới lên Tokyo, và da cô trắng như vẫn thường thấy ở những người sinh trưởng ở vùng tuyết. Tuy trông bề ngoài có vẻ bé nhỏ và mảnh khảnh, Nôrikô khi cởi quần áo ra tuyệt nhiên chẳng gầy gò chút nào: người cô đầy đặn một cách bất ngờ. Naôê nhìn không rời mắt làn da trắng của cô đang ứng hồng lên dần dần đến mức gần như ngả sang màu biếc, và Nôrikô, cảm thấy cái nhìn của anh đặt lên người mình, tưởng có thể bốc cháy lên vì xấu hổ. Giá có thể vung ra và bỏ chạy! Nhưng thể xác của cô không sao phục tòng ý nghĩ ấy được.

Trong ái ân, những cử chỉ âu yếm của Naôê có một cái gì vô tư và minh mẫn khác thường. Đôi khi Nôrikô bàng hoàng sợ hãi: Cô có cảm giác như bị phơi bày ra giữa ánh sáng ban ngày. Nhưng

lạ thay điều đó chỉ nung đốt cô thêm và đem lại cho cô một khoái cảm kỳ lạ.

Đôi mắt lạnh lùng của Naôê chăm chú sờ nắn thân thể cô. Cô nghĩ thầm "khác nào khi đang mổ". Nhưng rồi dần dần cô cũng quen với những cái kỳ quặc của Naôê và chỉ về sau, khi còn lại một mình, nhớ lại cái nhìn tỉnh táo và chăm chú của anh, cô mới đỏ mặt lên vì hổ thẹn.

Nôrikô thức dậy muộn - cô tỉnh dậy vì cánh tay trong khi ngủ đặt ở một tư thế không thuận, bị tê. Cô từ từ ngẩng đầu lên; Naôê đang nằm quay lưng về phía cô đọc báo. Nôrikô choàng dậy, vơ những áo xống vứt bừa giữa sàn nhà chạy vào buồng tắm. Trong thân thể cô vẫn còn vương lại cái cảm giác mất trọng lượng ngọt ngào, như thể cô đang bước trên mây. Nôrikô nhìn bóng mình trong gương. Đôi mắt cô, thường không biểu hiện một cái gì rõ rệt, bây giờ đang ném ra những tia sáng long lanh. Khi Nôrikô ra khỏi buồng tắm, Naôê vẫn nằm ở tư thế cũ, đọc một cuốn sách tiếng Âu châu.

- Pha trà anh nhé? - Nôrikô gợi ý.

Naôê gạt đầu, mắt vẫn không rời cuốn sách. Nôrikô đổ nước nguội trong bình tra ra, rót nước sôi vào.

Naôê miễn cưỡng đứng dậy khoác chiếc áo pyjama màu xanh đậm.

- Tự dưng muốn ăn cái gì...

- Em đi nấu nhé? - Nôrikô cuống quýt.

- Nấu làm gì mất công. - Naôê nhăn mặt - Bảo họ mang sushi đến thì hơn.

... Nôrikô ra phòng ngoài gọi điện nhà hàng rồi quay vào nhìn thấy Naôê đang ngồi vùi đầu vào đọc sách. Sau khi thoả mãn được dục vọng, Naôê biến thành một con người hoàn toàn khác. Nôrikô hơi tức. Biết làm thế nào để lay chuyển Naôê? Cô suy nghĩ rất lung tung để tìm ra một đề tài có thể hấp dẫn Naôê.

- Em nghe nói cụ Isikura sắp được mổ phải không?...

- Ừ,

- Kôbasi nổi khùng lên khi nghe nói như vậy.

Bây giờ Naôê mới rời cuốn sách. Nhận thấy anh phải ứng phó, tuy là một cách yếu ớt như vậy, Nôrikô vững tâm hơn.

- Bác sĩ nội khoa Kawahara cũng nói là việc này không thể nào hiểu được.

- Sao vậy?

- Vì phẫu thuật chỉ làm cho cái chết gần lại.

Naôê, vẻ chán chường, dứt một miếng thuốc vào miệng. Nôrikô vội quẹt diêm.

- Anh mở ông cụ để làm gì?

Naôê bỏ câu hỏi ngoài tai, lại cúi đầu đọc sách. Nếu anh đã không muốn trả lời thì không có cái gì có thể làm cho anh thốt ra một tiếng. Biết rõ điều đó, Nôrikô đành rút lui. Cô thở dài đứng dậy.

Nôrikô vốn quen sạch sẽ, không chịu nổi sự lộn xộn dù nhỏ đến đâu, cho nên mỗi lần đến nhà Naôê, cô đều lập tức bắt tay vào dọn dẹp. Cứ ba ngày một lần bà già giữ cổng lại đến dọn dẹp căn nhà độc thân của Naôê. Naôê thương về khuya cho nên trong nhà cũng không đến nỗi bẩn, nhưng khắp nhà chỗ nào cũng có những cái ly uống rượu chưa rửa và những cái chén có cặn cà phê đọng lại ở đáy.

Nôrikô vợ hết các chén đĩa bẩn đi rửa, còn Naôê thì vẫn vùi đầu vào cuốn sách như trước. "Anh ấy thì cứ ngồi đọc, còn mình thì tha hồ mà rửa chén!" - Nôrikô phẫn uất nghĩ thầm, tuy trong thâm tâm cũng chẳng có gì phản đối. Rửa xong cô tráng lavabô và cầm chiếc máy hút bụi.

- Anh đứng lên một chút nhé.

Naôê bực mình ngược mắt lên.

- Thôi đi. Có bẩn gì lắm đâu.

- Anh thật!... Bao nhiêu là bụi kia kìa!

Rồi không thèm để ý đến những lời phải đối, Nôrikô cho máy hút bụi chạy. Naôê đành miễn cưỡng đứng dậy đi ra bao lơn. Qua khung cửa sổ mở rộng có thể nghe tiếng ồn ào của thành phố vọng lại.

Nôrikô hút bụi thật kỹ dưới đi văng và chuyển sang gầm giường. Sau đó cô lau bàn và trả lại khăn trải giường. Cô cài tấm chắn lên, dẹp mấy cái gối ra chỗ khác và bắt đầu kéo lại tấp drap cho thật thẳng. Bỗng nhiên mấy ngón tay cô sờ phải một cái gì cứng cứng. Một chiếc kẹp tóc. Nôrikô đặt nó lên lòng bàn tay. Màu đen hình chữ U. Nôrikô không bao giờ dùng kẹp, cô thích dùng trâm hơn, và không phải màu đen là màu xanh.

Tay cầm chiếc cặp, cô bước ra bao lơn, Naôê đang đứng quay lưng lại hút thuốc.

- Cái này của ai? - Nôrikô hỏi, cố tự kiềm chế, anh đóng cửa bao lơn và ngồi xuống cạnh bàn.

- Có một người đàn bà nào đến đây, phải không?... Người ấy đánh mất cái này?

- Đánh mất cái gì?

- À, đồ vật ấy mà! Em rót trà đi thì hơn, - Naôê nói giọng dàn hoà.

- Em tìm thấy ở trong giường đấy!

Nôrikô ném cái cặp lên bàn. Naôê im lặng đưa mắt nhìn nó một cái rồi hờ hững quay mặt đi.

- Ngày mai anh làm ơn bỏ giặt cái thứ chăn mền và áo gối cho tôi nhờ nhé.

Cả người run lên vì giận, Nôrikô quay ngoắt vào bếp. Naôê ngồi yên không một tiếng động.

Khi Nôrikô cầm ấm trà đi vào phòng cái kẹp vẫn nằm ở chỗ cũ. Naôê ngồi xuống vùi đầu vào cuốn sách.

CHƯƠNG IV

Buổi khám bệnh ở bệnh viện Oriental bắt đầu từ chín giờ sáng và kết thúc lúc năm giờ chiều. Giữa trưa nghỉ chừng một tiếng để ăn cơm.

Các nữ y tá đến làm việc vào khoảng gần chín giờ. Đến giờ, họ tập hợp lại một lát để nghe cô y tá trực đêm báo cáo và giao ban, nghe những chỉ thị của y tá trưởng về những công việc ngày hôm nay và nghe thông báo về các kế hoạch. Buổi họp ngắn này thường chỉ mất mười đến mười lăm phút, sau đó các cô gái giải tán, mỗi người chạy một phía về nơi làm việc.

Các bác sĩ thường đến vào khoảng chín rưỡi. Theo điều lệ chính thức thì họ phải có mặt lúc chín giờ, nhưng hầu như không có ai đến vào giờ này, vả lại các nữ y tá thường cầu nhàu khó chịu khi có bác sĩ nào bắt đầu sai bảo này nọ trước buổi họp sáng. Dù sao thì các bác sĩ cũng phải có mặt chậm nhất là mười giờ sáng, vì đúng mười giờ bác sĩ trưởng đến.

Naôê thường là người đến sau cùng - sau chín giờ rưỡi và nhiều khi gần mười giờ. Thường thường vào giờ này bác sĩ phẫu thuật thứ hai là Kôbasi đã bắt đầu khám các bệnh nhân được một lát. Cách đây hai năm, Kôbasi đã kết thúc thời gian thực tập và nhận một chỗ ở khoa phẫu thuật trong bệnh viện của trường đại học.

Kôbasi làm việc ở bệnh viện Oriental mới được hai tháng. Trường đại học phái anh về đây để thực tập thêm nửa năm. Số là phải sau một vài năm làm việc, khi đã thuần tay trong những phẫu thuật đơn giản nhất thì một bác sĩ trẻ tuổi như vậy mới giúp ích được phần nào cho bệnh viện.

Kôbasi biết Naôê qua những bài viết trên các tạp chí khoa học và qua những lời nhận xét của các nhà y học. Naôê được coi là một bác sĩ phẫu thuật có tài, cho nên mọi người đều kinh ngạc khi ông đột nhiên bỏ trường đại học để chuyển sang ở một bệnh viện tư. Khi Kôbasi được phái về bệnh viện Oriental, một người bạn ra trường trước anh vài năm đã nói với một giọng đầy ganh tị: "Bác sĩ trưởng của bệnh viện Oriental là một gã lang băm, nhưng ở đây lại có Naôê. Cái ông bác sĩ Naôê trước làm việc ở trường đại học ấy. Cậu thật là may mắn cực kỳ, cậu sẽ có thể học hỏi ông ta. So với thân phận của một anh bác sĩ phải rơi vào một bệnh viện thành phố vớ vẩn nào thì đây thật là một điểm phúc". Bản thân Kôbasi cũng nghĩ đúng như vậy. Anh ước mơ sẽ tích lũy được nhiều kinh nghiệm quý báu trong khi học hỏi Naôê trong nửa năm trời.

Song mới về được ít lâu anh đã thấy Naôê khó gần và lặng lẽ đến kỳ lạ. "Có", "Không" - ngoài hai tiếng đó ra hầu như chẳng thấy ông nói gì hơn. Khi Kôbasi tìm cách hỏi thêm một vấn đề gì thêm cho thật cặn kẽ, Naôê thường chỉ trả lời qua loa cho xong chuyện. Quả tình trong những cuộc phẫu thuật, Kôbasi cũng học thêm được ít nhiều trong khi theo dõi những động tác của ông ta. Nhưng chung qui chỉ có thế. Naôê không có gì thiết tha trong việc hướng dẫn người bạn đồng nghiệp trẻ đi vào những hiểu biết và những kỹ thuật tinh vi không thấy nói đến trong các sách giáo khoa. Những lần chính Kôbasi mỗ thì Naôê chỉ im lặng quan sát anh làm. Ông không bao giờ khen hay quở trách Kôbasi. Chỉ khi nào anh ta làm sai, Naôê mới buông một tiếng cộc lốc: "Không phải thế". Kôbasi không tài nào hiểu được: Phải chăng Naôê chỉ làm biếng không muốn mất công hướng dẫn anh ta, hay là ngay từ đầu ông ta đã không coi anh là một người học trò có triển vọng. Trong khi đó thì Kôbasi thậm chí gần như thuộc lòng bản luận án của Naôê. Chỉ cần có ai nói: "Tôi không hiểu người ta tìm thấy cái gì đặc biệt trong bản luận án này! Có ai cần đến một công trình nghiên cứu cái màu ly phân của thận nhân tạo?!" là Kôbasi lập tức nổi sùng: "Phương pháp này đang được ứng dụng rộng rãi không chỉ ở Mỹ, mà cả ở cộng hoà liên bang Đức và ở Pháp. Công trình của Naôê cực kỳ chính xác". Những chương trong luận án có

đề cập những vấn đề phẫu thuật thì Kôbasi đều có thể nhắm mắt đọc lầu lầu. Anh hết sức khâm phục những trí thức uyên bác cũng như cái nghệ thuật điều luyện của Naôê, nhưng dù có cố gắng bao nhiêu anh cũng không thể khoét được một đột phá khẩu trong bức tường cách biệt mà ông ta đã dựng lên xung quanh mình. Chỉ cần bước một bước thôi qua cái vạch ngăn cấm, thì một cánh cửa vô hình đã lập tức đóng sập lại ngay trước mũi anh. "Thật là một con người kỳ quặc! " - Kôsi-ba bần khoản tự nhủ. Dĩ nhiên là có thể tìm cách giải thích tất cả những điều đó bằng cái tính cách xấu bụng và khó tính của Naôê, nhưng cách giải thích này không thể làm Kôbasi hài lòng. "Có lẽ sở dĩ như vậy chẳng qua là vì ông ta với mình học trong những trường đại học khác nhau chẳng? " - Kôbasi loay hoay trong những phỏng đoán tương tự. Nhưng có một lần, một người quen của Naôê đến bệnh viện tìm ông mượn một số tài liệu gì đấy. Trước kia hai người cùng học một lớp với nhau, thế mà Naôê vẫn tiếp người bạn đồng nghiệp với một thái độ không kém lạnh lùng một chút nào. Người ấy nói: "Naôê tiên sinh đã thay đổi rất nhiều", rồi vội vàng cáo từ. Như vậy nghĩa là Naôê lạnh nhạt không phải riêng gì đối với Kôbasi...

Tại sao Naôê bỏ trường đại học đi nơi khác? Điều đó Kôbasi không thể nào hiểu được, thế nhưng rõ ràng là nếu không giải được bài tính đồ này thì không thể nào khám phá được những nguyên nhân bí ẩn của thái độ lạnh lùng khép kín của Naôê. Những nguyên nhân thật của thái độ ấy thì không ai biết được, dù là người bạn học kia hay là bác sĩ trưởng, hay là người chị của ông cũng vậy. "Có một cái gì không ổn ở đây... " - Kôbasi nghĩ như vậy. Ở phía sau cái mặt nạ thường ngày với vẻ đẹp lạnh lùng của nó hình như có che giấu một gương mặt hoàn toàn khác mà những người xung quanh không thể hay biết, và có lẽ chính điều đó làm cho Kôbasi suy nghĩ lao lung, chính điều đó thu hút anh như một chất nam châm.

"Dù sao chẳng nữa thì mình được làm việc với một bác sĩ lỗi lạc như vậy cũng là một điều may mắn lớn lao! " - Kôbasi tự thuyết phục mình một cách nhiệt thành.

Thế mà bây giờ Naôê lại có ý định mổ cụ già Yôsidzô Isikura! Dù là một người khâm phục Naôê đến như anh cũng không sao hiểu được việc này. Quả tình trước đây cũng đã có lần những lời khuyên và những phương pháp điều trị của Naôê gieo những mối ngờ vực vào lòng Kôbasi, nhưng lần này thì... Hôm qua Kôbasi nhân ghé vào trường đại học đã kể cho bạn mình nghe tất cả những chuyện này, và cuộc nói chuyện đã làm cho Kôbasi tin hẳn rằng mình đúng.

Vào ngày dự định mổ, Kôbasi đến phòng điều hành sớm hơn thường lệ, mặc áo blouse trắng, ngồi xuống đi văng, giở một tờ báo ra chờ Naôê đến. Nhưng chưa được năm phút thì cô nữ y tá Sawanô từ phòng cấp cứu chạy lên.

- Thưa bác sĩ, có một bệnh nhân đến!
- Cái gì nữa thế - Kôbasi rời tờ báo.
- Cái cậu thiếu niên vừa được cắt bỏ chiếc móng tay hôm qua ấy.
- Thì sao? Chỉ cần thay băng. Cô có thể tự làm lấy.
- Vâng, nhưng... Hôm nay đã là ngày thứ hai mà...
- Cô bảo cậu ấy đợi một chút. Tôi đang cần nói chuyện với bác sĩ Naôê.

Cô y tá làm ra một vẻ mặt bất mãn rồi đi ra ngoài.

Theo một tập quán đã hình thành từ trước, người khám các bệnh nhân mới đến bệnh viện lần đầu trước tiên là Naôê. Ông chẩn đoán bệnh và chỉ định cách điều trị xong mới chuyển lại cho Kôbasi. Hai bác sĩ phẫu thuật ngồi đối diện với nhau ở hai bên bàn khám bệnh. Các bệnh nhân mới làm tốn khá nhiều thời giờ, nhưng so với những người đến khám lần thứ hai hay thứ ba thì họ không đông bằng. Cũng có khi bệnh tình tiến triển thêm nay cách điều trị tỏ ra vô hiệu: lúc bấy giờ bệnh nhân lại được trả về cho Naôê. Ngoài ra, Naôê còn phải khám những bệnh nhân được ai đó gửi gắm riêng cho ông. Naôê giải quyết khá nhanh những trường hợp thuộc phần việc của ông. Xong việc, ông thường lấy tạp chí ra và vùi đầu vào một bài nào đấy. Kôbasi bận bịu với các bệnh nhân

của mình, cố gắng làm ra một vẻ mặt thản nhiên. Dĩ nhiên Kôbasi so với Naôê thua kém hẳn về kinh nghiệm và kỹ năng, cho nên cách chia việc như vậy không làm cho anh bất mãn chút nào. Nhưng nói chung thì Naôê lẽ ra thỉnh thoảng có thể giúp Kôbasi một lời khuyên hoặc khi hết việc có thể làm hộ anh nữa... Nhưng điều đó lại không bao giờ xảy ra. Cả cái thái độ Naôê hình như muốn nói: "Xin để cho tôi yên". Nhưng Kôbasi uất ức chủ yếu không phải vì cái tính vị kỷ của ông, mà vì cái vẻ thờ ơ lạnh lùng của ông thì nhiều hơn: Anh không thể nào quen được với cái vẻ ấy...

Theo thường lệ, Naôê đến sau chín rưỡi một chút

- Chào bác sĩ, -Kôbasi cúi chào Naôê.

- Chào anh, - Naôê đáp lễ, mặt vẫn quay về phía cái tủ chim. Kôbasi giả vờ tìm một cái gì trên giá sách. Anh lấy cuốn "y học", lật vài trang. Naôê, lúc bấy giờ đã mặc áo blouse, đang đi ra phía cửa.

- Thưa tiên sinh, tôi muốn hỏi tiên sinh một điều.

- Vâng?

Cũng như mọi khi, gương mặt Naôê xanh nhợt nhạt.

- Tôi muốn hỏi về bệnh nhân Isikura. Tiên sinh vẫn quyết định mổ ông cụ à?

- Tôi đang chuẩn bị mổ

- Tôi phản đối cuộc phẫu thuật này.

- Tại sao?

- Muộn rồi. Cắt bỏ một cái mà đã có di căn chỉ làm cho bệnh nhân chết nhanh hơn.

- Nhưng tôi không hề có ý định cắt bỏ u. Tôi chỉ rạch ra rồi khâu lại, để cho bệnh nhân nghĩ rằng người ta đã cắt bỏ những phần bị tổn thương.

- Nhưng... - Kôbasi đang nói bỗng im bặt không sao nói tiếp được nữa.

Trung thực mà nói, tối hôm qua anh cũng đã từng thoáng nghĩ đến một giải pháp tương tự, nhưng anh đã lập tức gạt nó đi. Anh không thể nào tưởng tượng nổi rằng Naôê dám làm một việc như vậy. Có thể đây là một cách giải quyết vấn đề, nhưng nó quá ư tàn nhẫn...

- Vậy tiên sinh sẽ nói với bệnh nhân là đã cắt bỏ hết những gì cần cắt bỏ?

- Tôi sẽ nói là tôi đã cắt bỏ những gì có thể cắt bỏ

- Nhưng chính ông cụ biết là có u rồi kia mà! Có một lần chính ông cụ cầm lấy tay tôi để lên bụng đúng vào chỗ có thể sờ thấy thớ thịt xơ cứng lại.

Naôê lặng thinh.

- Ông cụ sẽ hiểu là chúng ta lừa dối!

- Ông cụ sẽ hiểu hay sẽ không hiểu... Đoán trước như vậy phỏng có ích gì? Cứ làm rồi sẽ biết.

- Không thể coi bệnh nhân như một kẻ toàn toàn đàn độn! Nếu ông cụ hỏi cho kỹ được thật ra bệnh của mình là bệnh gì, thì chúng ta sẽ trả lời sao?

- Có thể nói rằng ông ta bị một vết loét lan rộng.

Naôê thông thả cài khuy áo blouse. Kôbasi cảm thấy cơn giận lại bắt đầu sôi lên trong người anh.

- Dù sao cũng không thể giấu nổi một sự lừa dối!

- Ông cụ bị ung thư. Thành thử dù sao cũng đành phải nói dối.

- Nhưng mỗ như vậy... chẳng lẽ lại cần phải nói dối đến mức ấy?

- Tất cả đều tùy quan điểm.

- Khi ông cụ biết ra sự thật, ông ấy sẽ cay đắng vô cùng.

- Có thể.

- Đến khi ông cụ than thở rằng ốm rồi mà vẫn không đỡ chút nào, thì chúng ta xử lý ra sao?

- Thì im lặng mà nghe.

- Thế nếu ông cụ dõn ta vào chân tường?

- Không dõn đâu.

- Tại sao?

- Khi cái chết đến gần, con người bao giờ cũng tự mình cảm biết được. Chúng ta không có nhu cầu phải nói rõ ra.

- Thế còn...

- Bệnh nhân sẽ im lặng khi biết rằng không còn ai có thể cứu mình nữa. Và đồng thời lại bầu vịu lấy niềm hy vọng cuối cùng. Bệnh nhân sẽ không oán giận nếu người ta không nói với họ là họ bị ung thư...

- Nhưng tại sao, tại sao tiên sinh lại cho rằng bệnh nhân sẽ im lặng mà nuốt lấy sự dối trá ấy?!

- Tại vì bản thân họ không muốn tin vào sự thật khủng khiếp ấy! Họ không muốn nghĩ rằng đây là sự kết thúc. Tại vì họ sợ nghe sự thật. Họ sẽ biết rằng các bác sĩ nói dối, nhưng lại sẵn lòng tin lời bác sĩ. Nếu chúng ta sẽ im lặng, họ sẽ cố gắng tự thuyết phục mình. Xét cho cùng, chết trong khi vẫn tin vào một sự dối trá đầy sức an ủi cũng không có gì quá tệ.

Đột nhiên trong đôi mắt trũng sâu của Naôê hiện ra một nỗi buồn da diết, tuyệt vọng. Kôbasi chợt nghĩ: Hay có lẽ Naôê nói đúng? ... Không! Dù sao làm như vậy vẫn dê hèn. Đó là một sự phỉ báng đối với con người.

- Tôi không thể chấp nhận điều đó được, - Anh nói, giọng rắn rỏi.

- Kôbasi - san! - trong giọng nói khe khẽ của Naôê nghe như lạnh lạnh những âm thanh kim loại - Không được uỷ mị!

- Tôi không hề uỷ mị - Kôbasi nổi giận - Chẳng qua tôi muốn phục vụ con người một cách thật trung thực, không cần đến sự dối trá.

- Anh là thầy thuốc hay là người nhà của bệnh nhân?!

- Dĩ nhiên tôi là thầy thuốc.

- Vậy thì hãy lập luận như một người thầy thuốc!

Naôê trùm lên Kôbasi một cái nhìn có sức huỷ diệt, quay ngoắt đi và ra khỏi phòng điều hành.

*
* *

Cuộc phẫu thuật được bắt đầu lúc hai giờ trưa như đã định. Trước đây một giờ cụ Yôsidzô Isikara đã nuốt một viên rabônai và bây giờ gần như đã ngủ khi người ta đẩy xe cáng và phòng mổ. Khi bắt đầu gây mê, ông cụ gần như lú lẫm không nói được nữa.

- Xin bác sĩ... làm ơn... cố gắng... lão không muốn chết...

Kôbasi im lặng bất mạch. Nhịp mạch và độ căng đều bình thường.

- Xin bác sĩ, - ông cụ lại thều thào, - cẩn thận cho... Đừng cắt nhiều quá.

- Cụ cứ ngủ đi. - Nôrikô cầm lấy tay Isikura. - Cụ sắp ngủ rồi đấy. Xin cụ đếm: "một, hai, ba... ". Đếm chậm chậm.

- Được, được... Chỉ xin các vị đừng quên lời thỉnh cầu của tôi...

- Cho thuốc mê được chưa? - Nôrikô quay về phía Kôbasi. Anh im lặng gật đầu. Mặt anh bịt kín chỉ còn trông thấy đôi mắt.

- Nào, xin cụ đếm cho... một...

- Một...

- Đếm tiếp!

- Một...

Chất thuốc gây mê từ từ chảy vào đường tĩnh mạch xanh xanh cộm lên dưới lớp da khô héo của cụ già.

- Mô-ô-ột... Dễ chịu quá -

Cụ Iskura ngáp một cái và mấy giây sau thở đều đều.

Khi Naôê rửa tay xong, đeo khẩu trang và bước đến bà mỗ, đồng hồ đã chỉ hai giờ ba mươi phút.

Ngọn đèn không hắt bóng chiếu sáng khoảng bụng trần của cụ Isikura lộ rõ giữa những tấm drap trắng thành một hình thoi đều đặn. Naôê chăm chú nhìn vào làn da nhăn nheo, rồi bàn tay đi găng cao su khế ấn lên chỗ dạ dày. Ở phần dưới dạ dày có thể sờ thấy một khối cứng cứng. Nó không cộm lên, nhưng khi ấn xuống, ngón tay lập tức gặp phải sự kháng cự, như thể chạm phải một vật thể cứng. Xem xét trên bề mặt khó lòng xác định đúng những đường giới hạn của khối u, nhưng hoàn toàn chắc chắn là nó không còn nhỏ hơn một nửa lòng bàn tay.

- Dao mổ!

Naôê ra lệnh vắn tắt trong khi ước lượng chiều dài của đường vạch.

Cụ Isikura đã ngủ say.

Vì mọi người đều biết rất rõ rằng phẫu thuật sẽ rất đơn giản, họ quyết định không mời bác sĩ chuyên gia về gây mê, mà giao cho Kôbasi làm việc này. Người phụ mổ là Nôrikô.

- Bắt đầu được chưa?

Kôbasi im lặng gặt đầu. Con dao mổ ấn vào phía dưới lồng ngực, rồi chạy nhanh xuống bụng, đến gần rốn thì vẽ thành một hình bán nguyệt sắc nét chạy sang phải rồi lại chạy thành đường thẳng xuống phía dưới. Một đường mổ thông thường khi cần cắt bỏ một phần dạ dày. Mũi dao để lại ở phía sau một đường máu đỏ thẫm.

- Kẹp!

Naôê kẹp hay bên mép của đường rạch nhanh chóng chặn đứng dòng máu từ vết mổ. Nhìn từ bên ngoài có thể thấy những

động tác của ông có vẻ hơi chậm, nhưng mấy ngón tay đang nắm lấy các huyết mạch chuyển động không ngừng. Sau khi chấm dứt sự xuất huyết trong mấy phút, Naôê lại gọi dao mổ. Sau lớp da banh rộng, phía dưới các cơ thịt, có thể nhìn thấy chất mô dài màu trắng trắng của khoang bụng. Nôrikô cầm móc khế kéo cho các tổ chức tách ra. Naôê dùng cặp nhíp nâng khoang bụng lên một cách khéo léo và khế chạm mũi dao vào. Một lỗ nhỏ hình thành.

- Banh!

Naôê đưa cái banh vào chỗ thủng nhỏ xíu ấy và bấm mép bên phải lại. Ông kéo căng cho lỗ thẳng căng sang bên trái. Bây giờ Nôrikô dùng móc kéo các cơ thịt một đằng lên phía trên, một đằng xuống phía dưới. Cô không cần đợi mệnh lệnh của Naôê: cô đã biết sẵn cần phải làm gì. Hai đôi tay của họ cử động theo một tiết tấu đồng nhất.

Trong vết rạch ba mươi phân được banh rộng có thể thấy các nội tạng phơi trần của cụ già Isikura, trong khi cụ không hề hay biết gì, vẫn ngủ rất say.

Bằng cái nhìn của người nghiên cứu, Naôê nhìn một lát những khúc ruột, đang co bóp đều đều như nhịp sóng, rồi bằng một động tác quả quyết ông thò mấy ngón tay đi găng vào khoang bụng... Những ngón tay tinh xảo của Naôê không ngừng sờ nắn, thăm dò... Sau khi cắt một cái hạch bạch huyết nở to, ông bỏ nó sang một bên, rồi nhấc cái dạ dày lên, nhòm xuống phía dưới. Ông vạch các vòng ruột ra để lộ vách sau của khoang bụng và sờ vào cột sống lưng.

Ông nhìn chăm chú đến nỗi có thể tưởng chừng ông đang cố ghi nhớ vĩnh viễn tất cả vào ký ức. Nhưng mắt ông là mắt một nhà khoa học nhiều hơn là mắt một thầy thuốc đang cố cứu bệnh nhân, và thân xác của con người trước mắt ông chỉ là một đối tượng nghiên cứu đã quen thuộc.

... Khi Naôê cuối cùng đã ngẩng đầu lên và rút hai tay ra khỏi khoang bụng thì tính từ lúc bắt đầu mổ đã trôi qua bốn mươi phút. Lúc bấy giờ là ba giờ mười phút. Trong thời gian này, nếu

không kể việc cắt bỏ hai cái hạch bạch huyết, họ không hề làm một cái gì có thể tạm gọi là một phẫu thuật thật sự.

- Rõ rồi. Ta khâu lại.

Đột nhiên Nôrikô có một cảm giác kỳ dị. "Lục lọi xem xét khoang bụng của một con người kỹ đến như vậy... Chắc hẳn không phải mọi thứ đều rõ cả..." Song vẻ mặt của Naôê hoàn toàn thoải mái.

- Di căn rất nhiều... - Ông lẩm bẩm.

Nôrikô đã quen thuật ngữ này. Cô hiểu rằng toàn bộ đều bị tổn hại.

- Vậy tức là không thể làm được gì nữa sao?

- Chừng hai tháng là hết.

- Nặng thế ư? ...

- Phía dưới dạ dày đầy di căn. - Trong mắt Naôê sáng lên một xác tin vững chắc. - Chỉ lựa số bốn!

Cầm lấy cái kìm cặp kim của Nôrikô đưa, Naôê nhanh nhẹn kéo hai mép khoang bụng lại và bắt đầu khâu. Khi ông khâu xong mũi cuối cùng, đồng hồ chỉ ba giờ hai mươi phút. Thường một phẫu thuật cắt đoạn dạ dày phải kéo dài từ một tiếng đến một tiếng rưỡi. Thì giờ còn thừa nhiều quá.

- Áp lực động mạch?

- Bình thường, - Kôbasi liếc nhìn áp kế rồi nói.

- Đúng cả. Đúng phải như thế: Lượng máu mất không đáng kể. - Với một nụ cười mệt mỏi, Naôê nhấc tay lên khỏi bụng bệnh nhân. Nôrikô từ phía sau bước nhanh tới và cởi dây áo blouse.

Naôê quay về phía cô.

- Để ông cụ ngủ ở đây nửa giờ nữa.

Nôrikô gặt đầu

- Và đặt bình tiếp. Chỉ cần ghicôza năm phần trăm.

- Còn cái này đưa đi đâu? - Nôrikô giơ cáo cái lọ pênicillin đựng hai cái hạch bạch huyết vừa cắt bỏ.

- Gửi đi xét nghiệm.

Ông cầm lấy cái lọ, rồi lau văng trán lấm tấm mồ hôi và đi sang phòng điều hành.

Một tiếng sau cụ Isikura tỉnh lại. Lúc bấy giờ Naôê đang ở phòng ngoại trú khám một bệnh nhân bị thương trong một tai nạn xe hơi. Chiếc taxi ông ta đi phanh lại ở đèn hiệu ngã tư, và vừa lúc ấy một chiếc xe khác từ phía sau đâm vào taxi. Sự va chạm mạnh làm cho đầu người khách bị hất ra sau, và ông ta thấy đau nhói. Bây giờ ông ta kêu là thấy nặng trong đầu và đau ở gốc cổ.

Sau khi khám qua, Naôê gửi ông ta đi chiếu điện rồi bước vào phòng bệnh nhân.

Dưới tấm chăn dày, thân hình cụ Isikura nằm trên giường trông như bẹp dí. Nghe những bước chân của Naôê, ông cụ mở mắt và mỉm cười niềm nở.

- Cụ đã tỉnh rồi ă?

- Tiên sinh! Cảm ơn tiên sinh nhiều quá.

Giọng ông cụ còn hơi khàn, nhưng nghe cũng khoẻ khoắn.

Naôê bắt mạch cho cụ, xem lại bình tiếp huyết thanh. Ngồi cạnh giường ông cụ là người con dâu và một cô thiếu nữ trẻ măng chắc là một người cháu gọi ông cụ bằng ông.

- Bác sĩ đã cắt sạch hết cho tôi rồi chứ?

- Có một vài chỗ không cắt được, nhưng chính ổ bệnh thì đã thanh toán hẳn rồi.

Naôêe vừa trả lời vừa lấy cái ống nghe trên tay Nôrikô đặt lên ngực cụ Isikura. Cụ già nhắm mắt lại, háo hức nghe. Về trương lực tim không có gì thay đổi. Trước đây một giờ, Kôbasi trong khi báo cáo về tình trạng bệnh nhân, đã nói rõ như vậy. Nói cho đúng ra thì không thể có gì khác được. Làm sao có được những sự lệch lạc trong khi một trái tim hoàn toàn khoẻ mạnh sau một "phẫu

thuật" như vậy? Bỏ cái ống nghe xuống Naôê xem lại lòng trắng mắt của cụ già, yêu cầu cụ le lưỡi ra xem.

- Tốt cả, không có gì phải lo. Bây giờ cụ cần ngủ cho đầy.

- Thưa bác sĩ, thế bao giờ tôi có thể ăn cơm được? - Cụ Isikura sốt ruột hỏi.

- Độ bốn ngày nữa cụ sẽ ăn cháo được.

- Bốn ngày ă? Tức là sẽ đau suốt bốn ngày?

- Phải chịu khó. Dù sao cũng là cắt đoạn dạ dày.

- Thế mà người ta cứ dọa tôi: ông mà ưng thuận cho người ta mổ thì chỉ có chết. Ngay từ đầu, tôi đã biết họ nói bậy hết. Tôi bảo là cứ cắt đi cho tôi. Thế là y như rằng, tôi nghĩ sao là đúng như vậy! - Cụ Isikura đắc thắng nhìn sang người con dâu, - Ấy, tôi đã ngần này tuổi rồi mà chưa bao giờ đau ốm gì đáng kể. Còn độ sức với thanh niên được!

Naôê mỉm cười

- Bao giờ các vị cho phép tôi xuống giường?

- Chắc khoảng mười ngày.

Isikura trầm ngâm nhìn ra khoảng không, biểu lộ đang tính nhẩm số ngày.

- Thế bao giờ thì cho tôi xuất viện?

- Kìa ông! - Người con dâu không ghìm được. - Ông không được nói chuyện nhiều thế. Nó sẽ yếu sức đi.

- Đến tháng hai tôi đã ra khỏi đây rồi nhĩ?

- Tôi không dám tiên liệu quá xa như vậy.

- Vâng-vâng, dĩ nhiên... - Cụ Isikura ngoan ngoãn gật đầu.

- Cụ nghỉ nhé - Naôê đứng dậy.

- Cám ơn bác sĩ.

Mấy người đàn bà cúi mình chào còn cụ Isikura thì hơi nhắc đầu lên khỏi gối một chút.

Trên tầng của các phòng thượng hạng rất sạch sẽ, những bức tường trắng đều bóng lộn lên, trong các dãy hành lang có bày những chậu cây cao-su và dứa. Cố đi thật nhanh cho kịp Naôê, Nôrikô lo lắng hỏi.

- Chẳng lẽ có thể lừa bệnh nhân như vậy sao?
- Nhưng còn biết làm thế nào nữa?
- Chúng em cũng phải nói với ông cụ như vậy à?
- Dĩ nhiên.

Naôê bước đi, hai tay thọc vào túi áo blouse, mắt nhìn thẳng phía trước.

Ở phòng khám ngoại trú có một bệnh nhân đang đợi ông. Trong bệnh án có đề: "ba mươi lăm tuổi" nhưng trên hai thái dương tóc đã điểm bạc, và trên đỉnh đầu tóc thưa rõ rệt. Nói chung ông ta trông già hơn tuổi nhiều.

- Ông làm việc ở đâu?
- Ở toà thị chính Tokyo, - người đàn ông trả lời, bàn tay để sau ót. Tên ông ta là Kuwana.
- Như vậy tức là lúc bảy giờ ông đang đi...
- Đi công chuyện, rồi sau đó sẽ trở về sở.

Kỹ thuật viên X-quang đã đem tới những tấm phim rửa gấp chụp các đốt xương sống vùng cổ của Kuwana, dùng cặp treo lên tấm kính sáng thành một dãy. Ảnh chụp từ nhiều góc độ khác nhau: từ phía trước, từ một bên, cái thì chụp đầu nghiêng về phía trước, cái thì chụp đầu ngả về phía sau, cả thấy sáu tấm. Không có một tấm nào cho thấy có sự lệch lạc.

- Cột sống lành lặn, - Naôê nói.

Naôê bắt đầu viết kết luận vào bệnh án. Kuwana trầm ngâm xem xét những đường viền của mấy đốt xương của bản thân được tấm kính mờ soi sáng từ phía sau. Phía trên cái cột nhỏ gồm bảy đốt xương sống chồng lên nhau có một vùng sáng rộng hiện lên trắng trắng - đó là hộp sọ.

- Vào lúc dừng xe, khi cái đầu hất đột ngột về phía sau, có một số huyết quản nhỏ và một số thớ của tổ chức cơ. Chính tình trạng đó gây nên đau đầu và những cảm giác khó chịu ở vành cổ, nhưng không có hiện tượng vỡ hay xô dịch các đốt xương sống.

- Hoá ra tôi chỉ bị treo cổ thôi ư?

- Theo ngôn ngữ khoa học thì không gọi như vậy. Thành ngữ "treo cổ" chỉ nguyên nhân của tình trạng chứ không phải bản thân tình trạng.

- Thế nếu gọi theo khoa học thì thế nào ạ?

- Giãn hệ dây chằng ở vùng cổ của cột sống.

Người đàn ông lại chăm chú nhìn mấy tấm phim X-quang. Phía trên cái cằm chạy hai hàng răng và trong số răng có một cái nổi rõ lên: đó là một cái răng giả bằng kim loại. Kuwana thận trọng sờ lên cổ.

- Nói một cách khác, hệ dây chằng nối liền các đốt xương sống này tạm thời bị yếu đi, - Naôê giảng giải.

Cánh cửa bỗng mở ra và trên ngưỡng cửa một viên cảnh sát xuất hiện. Sau lưng y thấp thoáng bóng dáng một người trẻ tuổi. Mặt người cảnh sát, Naôê thấy quen quen. Đó chính là người cảnh sát trực cách đây ba ngày đã đưa tên du đảng sau rượu vào bệnh viện.

- Thưa bác sĩ, bây giờ tôi nên thế nào ạ? - Kuwana hỏi.

- Ông chẳng có gì đáng sợ. Nhưng phải một tháng mới hết đau, không sớm hơn.

- Không cần nằm bệnh viện chứ ạ?

- Không. Chẳng qua ông nên cố giữ một chế độ yên tĩnh hoàn toàn. Trong tình trạng này nhiều khi vào ngày thứ hai hay thứ ba cảm giác đau tăng lên.

- Xương không sao chứ ạ?

- Ông đừng lo.

- Như thế nghĩa là xương vẫn lành lặn... - viên cảnh sát quay về phía người trẻ tuổi đứng sau lưng nói.

- Anh kia là gì, người gây ra tai nạn phải không? - Naôê hỏi. Nghe tiếng nói của ông, người trẻ tuổi sợ hãi ngẩng đầu lên. - Địa chỉ?

- Khu Sêtagaya, Phố Staghendzyaya..

Người trẻ tuổi là một sinh viên năm thứ hai trường đại học.

- Sự việc xảy ra như thế nào?

- Cái xe thể thao của anh ta đâm và đít chiếc taxi - viên cảnh sát trả lời thay cho người trẻ tuổi - Cái xe taxi chẳng sao, chỉ có cái thanh chắn sau bị vệt một tí, còn xe của anh này thì cả hai cái đèn phía trước đều vỡ tan.

- Giấy bảo hiểm của anh hợp lệ đấy chứ?

Người trẻ tuổi gạt đầu và nhìn ra phía khác. Nôrikô ghi địa chỉ và số điện thoại của anh ta vào bệnh án.

- Ông sang bên kia tiêm.

Kuwana đưa mắt nhìn một lần nữa, chàng sinh viên mặc sãngđai rồi đi sang phòng ghi danh.

Viên cảnh sát quay về phía người trẻ tuổi.

- Anh ra ngồi ở phòng khách đợi một chút. Tôi cần bàn với bác sĩ một lát.

Người thanh niên ngoan ngoãn đi ra.

-Thưa bác sĩ, thế còn cái gã bệnh nhân kia thì sao ạ? .. Cái gã bị nhốt vào toa-lét ấy mà... Hắn không phá phách gì chứ ạ?

- Không.

- Thế bạn bè hắn có kéo đến bệnh viện nữa không ạ?

- Hình như có đến một lần, nhưng tôi không gặp.

- Tôi cứ lo bác sĩ gặp những chuyện lồi thoi.

- Anh lo cũng phải.

- Thế ă? - Viên cảnh sát bối rối. - Có việc gì xảy ra hay sao ă?
- Cái số tiền ba mươi ngàn mà họ ứng trước đã sắp hết.

Nghe nhắc đến tiền bạc, viên cảnh sát ngượng nghịu cúi đầu, như thể chính anh ta định quịt số tiền phải trả thêm.

- Còn đủ được đến ngày nào ă?

- Hôm qua tôi có hỏi ở phòng văn thư: họ nói là khoảng hai ngày nữa.

- Chỉ thế thôi ă?

- Phòng của anh ta nằm dù không điều trị cũng phải trả ba ngàn yên một ngày, thành thử ba mươi ngàn yên trên thực tế chẳng là cái gì cả. Thậm chí cũng không đủ chụp một tấm X-quang.

- Xin bác sĩ thứ lỗi cho tôi.

- Sao anh lại phải xin lỗi?

- Máy tên cùng bọn với hấn không thể nào lại không có tiền...

- Tôi đã nói từ đầu rồi, hế hết tiền là tôi cho xuất viện.

- Thế hiện nay hấn ra sao rồi ă?

- Vết thương hơi bị mưng mủ... Không sao, điều trị tiếp theo chế độ ngoại trú cũng được.

Naôê đến cạnh lavabô và bắt đầu rửa tay.

CHƯƠNG V

Sau năm giờ chiều trời đã bắt đầu tối dần. Khí lạnh tê buốt của buổi hoàng hôn mùa thu thấm vào đến tận xương tuỷ. Naôê chuẩn bị ra về. Thắt xong cà-vát, ông ra đứng ở cửa sổ phòng điều hành.

Dưới cầu trời phủ kín một lớp mây thấp, những mái nhà chen chúc chạy dài đến vô tận, nép dưới chân những toà cao ốc đồ sộ. Như thể mọc lên từ lòng đất, hàng hà sa số những ngọn đèn lần lượt sáng lên, và những ngọn đèn li ti ấy thấp lên càng nhiều thì bóng tối lại càng dày đặc thêm. Naôê yêu thích thời gian này, khi ánh hoàng hôn dần dần chìm vào đêm tối. Chính đây là giờ phút mà cái bộ mặt thật của thành phố hiện lên trong khoảnh khắc, như thể được vẽ lên bằng một chất mực thần diệu. Một diện mạo khác biệt bao nhiêu với diện mạo ban ngày... "Cái tôi thứ hai, cái bản ngã thâm kín cũng tỉnh dậy trong con người như thế này đây", Naôê thầm nghĩ trong khi ngắm cảnh thành phố trong bóng chiều. Một sự so sánh kỳ lạ. Nhưng, không hiểu tại sao, nó lại làm cho ông sợ hãi. Ngoài đường xe cộ nối đuôi nhau chảy thành dòng bất tận, khách bộ hành nườm nượp qua lại trên các vỉa hè, thế nhưng từ trên nóc những toà nhà cao ốc, chắc hẳn thành phố tưởng chừng như im lìm bất động...

Có tiếng ai gõ cửa. Naôê rời cửa sổ.

- Mời vào.

Mikikô, cô con gái của bác sĩ trưởng, rụt rè bước vào phòng.

- Tiên sinh chưa về ư?

Hơi thở Mikikô hình như hơi dòn dập.

- Có việc gì không?

- Nếu không có gì vội lắm, xin tiên sinh trước khi về hãy ghé vào phòng văn thư một chút. Có người đang đợi tiên sinh ở đấy.

- Cha cô à?

- Không, mẹ em.

Mikikô nhìn thẳng vào mắt Naôê.

Naôê gạt đầu, mặc áo vét-tông vào và vắt chiếc áo choàng trên cánh tay Mikikô lặng lẽ chờ ông bên khung cửa.

- Đi chứ?

Mikikô mở cửa và ra hành lang trước. Một người hộ lý đi qua. Trông thấy Naôê và Mikikô, người ấy kính cẩn cúi chào. Phòng văn thư cũng ở tầng với phòng điều hành. Tòa nhà được xây thành hình chữ U, thành thử muốn đến phòng văn thư phải đi dọc hành lang vòng qua góc nhà. Phòng văn thư đặt kế cầu thang. Đi đến cầu thang, Mikikô đứng lại.

- Thôi xin chào bác sĩ.

- Cô về ư?

- Không, hôm nay em phải đi học Ikêbuna. Buổi học này không vắng được.

Mikikô mặc một chiếc áo măng-tô trắng có thắt lưng, trên cổ choàng một tấm khăn màu thiên thanh, tay xách một chiếc ví xếp của thanh niên.

- Vậy tạm biệt nhé?

- Không, khoan đã, xin bác sĩ đợi cho một chút...

Naôê quay lại.

- Bác sĩ có thích ba-lê không?

- Ờ-ờ... Vũ kịch ấy à?

- Vâng. Cuối tháng này bắt đầu có hội diễn...

- Cô sẽ biểu diễn chứ?

Mãi đến bây giờ Naôê mới sực nhớ ra rằng Mikikô có tham gia biểu diễn ba-lê.

- Không ạ. Lần này không phải trường chúng em biểu diễn, mà Đoàn ba-lê Tô-tô. Nếu em... Nếu tiên sinh không từ chối... Em có vé đi xem.

- Bao giờ biểu diễn?

- Ngày hai mươi chín và ba mươi - hai ngày liền.

Mikikô nói ngập ngừng giọng hơi khàn đi vì hồi hộp.

- Tôi không hứa chắc được, nhưng có lẽ tôi sẽ đi.

- Vậy em để dành vé cho bác sĩ nhé? Còn nếu bác sĩ bận việc gì không đi được, xin báo trước cho em biết.

Mikikô quay đi và chạy xuống cầu thang rất nhanh, như thể trốn tránh một người nào.

Trong phòng văn thư có bà Ritsukô và một thiếu phụ làm việc ở phòng.

- Xin lỗi bác sĩ nhé. Chắc bác sĩ đang sửa soạn về nhà phải không? - Ritsukô sắp xếp lại những thứ giấy tờ đặt trước mặt và mời Naôê ngồi xuống đi-văng. - Tôi hy vọng không quấy phiền bác sĩ. Bác sĩ có việc gì quan trọng phải đi ngay không?

- Không ạ

Ritsukô đến cạnh cái tủ con đặt ở góc phòng.

- Trà hay cà phê?

- Gì cũng được ạ.

- Hay có lẽ uống bia? Hay là whisky?

- Xin bà đừng bận tâm.

- Một ngày làm việc đã qua. Có thể tự cho phép mình rượu chè một chút chứ!

Bà lấy bia trong tủ lạnh ra, với tay lên kệ lấy một chai whisky và mấy cái cốc rồi bày lên bàn con trước mặt Naôê.

- Bác sĩ nhắm cái gì nhé? Có lẽ phở-mát chăng?

Naôê ngập ngừng.

- Không thì sasimi vậy. Cô Muraki, - bà quay về phía người thiếu phụ, - cô làm ơn gọi điện đến hiệu Tamadzusi bảo đem gấp một đĩa sasimi đến đây nhé.

- Máy suất ạ?

- Một thôi. Nhớ dặn cho thêm các món gia vị nhé: mỗi thứ một ít, những thứ gì ngon nhất ấy.

- Quả thật, bà bày vẽ làm gì thế, - Naôê lại nói.

Ritsukô ngồi xuống trước mặt ông rót bia vào ly cho ông. Lúc bấy giờ đã quá năm giờ nên viên quản lý và cô kế toán thứ hai đều đã về nhà.

- Phải đợi chút xíu. Độ mười phút.

- Dĩ nhiên. Xin cảm ơn bà.

Yasukô Murakami xếp dọn bàn làm việc của cô, mở tủ lấy áo ngoài ra mặc.

- Thế bác sĩ trưởng ở đâu ạ? Hôm nay ngài bận những việc gì? - Naôê hỏi thăm.

- Ông ấy có buổi họp ở ban quản trị Hội Lương Y.

- Lúc nào cũng bận rộn...

- Ông ấy thích bận rộn thế đấy, lại còn đi tìm việc cho nó bận rộn thêm nữa, - Ritsukô so vai. - Cả tối hôm nay cũng vậy, thế nào ông ấy cũng tìm cách chuồn đi đâu cho mà xem.

- Bác sĩ trưởng nhiều việc quá...

- Không sao đâu, nếu còn đủ sức vui chơi giải trí tức là vẫn còn sức khỏe! - Ritsukô cười xoa.

- Thế tôi đi gọi nhé - Murakami hỏi.

- Cô đừng quên đấy. Những giấy tờ kia đến mai nhất thiết phải xong đấy nhé, - Ritsukô nhắc nhở.

- Dĩ nhiên, tôi mang các thứ ấy về nhà làm đây.

Murakami cúi chào rồi ra khỏi phòng. Naôê nhìn theo, rồi nâng ly lên.

- Có lẽ tôi cũng uống với bác sĩ nhé?
- Bà cũng biết uống rượu ư?
- Chút xíu thôi. Tôi thì uống độ hai ly đã thấy choáng váng rồi.

Ritsukô lại rót đầy cốc cho Naôê, rồi rót cho mình chút ít và đưa lên môi nhấp vài giọt.

Một khuôn mặt hơi thiếu sinh động nhưng cũng đẹp... Có lẽ không ai ngờ là bà đã bốn mươi tám tuổi. Các cô y tá thường kháo nhau: hồi trẻ bác sĩ trưởng đã phải quì xuống van xin Ritsukô vui lòng làm vợ ông. Bây giờ thì dĩ nhiên tuổi trẻ đã qua, nhưng những dấu vết của nhan sắc thời xưa vẫn còn.

- Có lẽ vẫn phải uống whisky tiên sinh ạ. Tôi xin phép được hầu rượu tiên sinh.

Ritsukô lấy một cái ly sạch, cho nước đá vào và rót whisky.

- Nhà tôi uống whisky bao giờ cũng pha nước.
- Không cần ạ.

Naôê uống một hơi cạn cốc rượu. Ông ưa thích cái cảm giác ấy - cái cảm giác nồng cháy của một làn sóng nóng hổi từ từ chảy dọc thực quản xuống dạ dày. Vào những giây phút như vậy trong trí Naôê bao giờ cũng hiện ra một hình ảnh bất di bất dịch: lớp niêm mạc màu đỏ tươi của thực quản dần dần đen đi và cháy thành than...

- Xin nhị vị thứ lỗi cho vì đã để nhị vị phải chờ...

Trên ngưỡng cửa xuất hiện người hầu bàn của hiệu ăn phái đến.

Trên một cái đĩa hình bầu dục có bày những món gia vị xếp thành những ô ngũ sắc rất đẹp mắt.

- Các vị dùng xì dầu ạ?

Ritsukô dọn cái gạt tàn sang chỗ khác và đặt lên bàn đĩa sasimi người hầu bàn vừa lấy ra.

Naôê thường thích uống whisky mà không nhắm. Ông chỉ cần mấy hạt dẻ muối, và nếu không có thì chỉ uống nước xen vào. Ông vẫn thường uống rượu kiểu đó trong những tối ngồi một mình trong căn nhà vắng vẻ của ông.

- Bác sĩ không thích ăn cá à?
- Sao lại không? Rất thích!
- Hình như bác sĩ sinh trưởng ở đảo Hôkkaidô thì phải?
- Vâng, ở Sappôrô.
- Hôkkaidô nhiều cá lắm.
- Đúng thế. Nói chung tôi thích cá ở các vĩ tuyến bắc hơn. Có lẽ vì đã quen từ bé. Tôi có cảm giác là cá vùng bắc ngon hơn và tươi được lâu hơn.

Naôê dùng đũa gấp một miếng cá thu.

- Bác sĩ có còn người nhà ở Sappôrô không?
- Còn mẹ tôi.
- Bà cụ ở một mình ư?
- Còn có em trai tôi và chị tôi, tuy chị ấy đã có chồng.
- Còn bác sĩ cũng nên lấy vợ đi thôi.

Naôê im lặng uống nốt cốc whisky. Ông uống từng ngụm lớn, nhưng rất chậm, cố kéo dài cảm giác khoái lạc. Cái cảm giác như có một hòn lửa từ từ chảy xuống trong họng bây giờ đã bớt rõ rệt đi một chút.

- Tôi cứ nghĩ không biết có nên làm mối cho bác sĩ không...

Bàn tay Naôê đang cầm cốc ngưng hẳn lại.

- Bác sĩ không muốn à? Một người đàn ông dễ mến như vậy mà cứ phải một thân một mình? Thật đáng tiếc. Tôi có biết một người con gái tuyệt vời. Có lẽ để bác sĩ gặp cô ta chẳng?

- Thôi.

Câu trả lời của Naôê nghe khá thô lỗ.

- Đáng tiếc... - Ritsukô thất vọng thở dài. - Được gặp bác sĩ chắc cô ấy cũng sẽ rất mừng.

Naôê vẫn một mực lặng thinh.

- Cô ấy tốt nghiệp trường đại học K., khoa văn học Anh. Năm nay hai mươi sáu tuổi. Cố nhiên cái tuổi ấy... Nhưng mà xinh đẹp lắm. Trông cứ trẻ măng. Cha cô ấy làm kiểm tra viên ở ngân hàng T. Cô ta là con gái duy nhất trong nhà, được bố mẹ cưng chiều hết mức. Khi họ phái ông bố đi làm việc ở chi nhánh Luân Đôn của nhà ngân hàng, bà mẹ ở nhà, còn cô ta đi theo bố sang Anh, cho nên mới chưa có nơi có chốn. - Vì hơi bia, mắt Ritsukô sáng long lanh. - Ở nước ngoài mà cô ấy chẳng kiêu chút nào. Khiêm nhường, tế nhị... Thật đáng yêu hết chỗ nói. Tôi có quen với cô ấy: cô ấy thỉnh thoảng vẫn ghé với con Mikikô ở nhà.

Gương mặt Naôê vẫn im lìm như một cái mặt nạ, không thể hiểu được ông ta có nghe thấy hay không.

- Hai vợ chồng chúng tôi mấy hôm trước có bàn về việc này. Chúng tôi đều thấy nếu hai người mà lấy nhau thì rất hợp.

Ritsukô ngược mắt lên nhìn Naôê có ý dò hỏi.

- Ông thử xem qua ảnh cô ta nhé.

- Thôi.

- Thử xem qua một chút thôi mà!

Bà đứng dậy rút ngăn kéo bàn lấy ra một cái phong bì giấy trắng.

- Cô ta đây này.

Ritsukô đưa cho Naôê một tập ảnh. Mấy bức ảnh dường như được rửa riêng cho những chàng trai đang đi kiếm vợ: một bức chụp cô thiếu nữ mặc kimônô, một bức khác - cũng cô ta nhưng mặc âu phục.

Cô thiếu nữ mặc kimônô đứng giữa một phong cảnh rất ăn ý với trang phục. Cô thiếu nữ mặc áo đầm thì ngồi thoải mái trên một bãi cỏ. Cả hai bức đều là ảnh màu. Ritsukô không hề nói ngoa: cô ta quả thật xinh đẹp và trang nhã.

- Ông thấy thế nào?

Naôê trả tập ảnh cho Ritsukô

- Không thích à?

- Không phải thế. Chẳng qua tôi không cần.

- Nhưng theo tôi thì cô gái thật tuyệt vời!

*
* *

Ritsukô nhìn mấy bức ảnh lần nữa ra chiều tiếc rẻ

Naôê lặng thinh uống rượu.

- Thế tại sao ông lại không muốn lấy vợ?

Naôê nhún vai.

- Cũng không có lý do gì đặc biệt...

- Ấy, tôi cũng nghĩ như thế.

- Chẳng qua tôi quá bận. Có lẽ đó là lý do duy nhất.

Naôê dụi tắt điếu thuốc lá.

- Bác sĩ đang vội đi đâu?

- Không ạ.

- Thật là dễ chịu khi người ta có thể ngồi chơi nói chuyện này chuyện nọ, không vội đi đâu cả. Phải không nào?

Trong phòng yên tĩnh và ấm cúng. Thậm chí người ta khó có thể tin được rằng mình đang ngồi trong bệnh viện.

- Chao ôi, tiên sinh, - Ritsukô thở dài. - Tiên sinh thật là một con người kỳ lạ...

- Có thể.

- Không phải là "có thể", mà là kỳ lạ khủng khiếp ấy!

Bây giờ Ritsukô đã hơi chệnh choáng cho nên thái độ của bà có phần thân mật. - Hay là ông đã có người khác?

- Không.

- Thật à? Khó mà tin được.

Naôê lặng thinh.

- Thế thì tại sao ông không chịu lấy cô này?

Sau khi thất bại trong một mai mối, Ritsukô hơi phát bần. Bà tự dưng thấy muốn chầm chọc cho thật đau con người lắm lì khó hiểu này.

- Ông thì không sao... Nhưng tôi thấy thương hại cho cô nào làm bạn với ông!

Naôê cau mày.

- Nếu bà không có việc gì cần nói với tôi nữa, xin bà cho tôi được phép ra về.

- Nhưng ông nói là ông không vội đi đâu kia mà.

Naôê bỏ bao thuốc vào túi.

- Tôi có chuyện cần nói với ông thật. Tôi không nói dối đâu. - Ritsukô đưa về phía Naôê đôi tay trắng trẻo, trang nhã của bà. - Một câu chuyện có tính chất nghề nghiệp. Xin ông đừng về.

Naôê ngả người ra đi-văng nhìn Ritsukô. Những nét mặt hơi đanh của bà bây giờ như dịu lại - Có lẽ là do tác dụng của hơi men.

- Thời gian gần đây tôi thấy đau nhiều ở thắt lưng. - Ritsukô đặt tay ra sau lưng. - Khi nào cúi về phía trước như thế này thì thấy đau nhói. Còn khi cúi chào hay cầm máy hút bụi...

- Đã lâu chưa?

- Hơn một tuần nay rồi. Hôm ấy ở nhà tôi đang bưng một cái chậu hoa thì bỗng thấy đau lưng như vậy! Thế là kể từ hôm ấy...

- Trước kia bà chưa bao giờ thấy đau như thế à?

- Cũng có vài ba lần. Tôi có kêu với nhà tôi, nhưng ông ấy bảo đó chỉ là chứng đau mỏi thông thường thôi, chỉ cần nằm vài ba hôm khác sẽ hết. Thậm chí ông ấy cũng chẳng thèm khám cho tôi kỹ kỹ một chút.

Tay vẫn cầm cốc rượu, Naôê nhìn hình dáng Ritsukô. Hơi mập một chút, nhưng vai và ngực hầy còn đẹp lắm. Cái thân hình hơi chảy một chút - Tương phản hoàn toàn với thân hình thon nhỏ của cô con gái - thậm chí còn làm cho Ritsukô có một vẻ duyên dáng riêng.

- Nhưng đã một tuần rồi mà tôi chẳng thấy đỡ một tý nào.

- Ngón chân có bị tê không?

- Thế là thế nào? - Ritsukô ngạc nhiên nhìn Naôê.

- Bà có khi nào có cảm giác như mấy ngón chân bà là của ai ấy? Hay khi sờ thì thấy như sờ qua một lớp giấy?

- Nói chung thì... hình như cũng có...

Như thế để kiểm tra lại, Ritsukô đưa mấy đầu ngón tay chạm thử vào chân.

- Có bao giờ thấy giật ở bắp chân không?

- Cũng đôi khi. Nhất là bên trái.

Naôê uống hết cốc whisky và khoanh tay trên ngực.

- Tôi có uống alinamin và mấy viên thuốc gì đó, nhưng chẳng ăn thua gì.

- Làm sao có thể ăn thua gì được. Ở đây các thứ thuốc men đều vô hiệu.

- Thật ư? - Ritsukô thốt lên.

- Quả tình chưa chụp phim thì tôi chưa có thể khẳng định được... Mà tôi cũng chưa có dịp khám bà.

- Nhưng theo ông thì tôi bị bệnh gì?

- Ý nghĩ đầu tiên đến với tôi là bệnh thoát vị xương sống.

- Thoát vị là thế nào?

- Các đốt xương sống bị xô dịch và đè lên các dây thần kinh.

- Bệnh này chữa được chứ?

- Dĩ nhiên.

- Thế ông khuyên tôi nên thế nào?

- Nếu đây chỉ là bệnh Lumbago thì ít lâu tự khắc sẽ hết đau. Chỉ cần khi ngủ co hai đầu gối lên gần ngực. Còn nếu dây thần kinh bị nén, nhưng ít thôi, thì có thể dùng coóc-xê. Chỉ khi nào cảm giác đau dội xuống bắp chân thì mới cần can thiệp bằng phẫu thuật.

- Mồ à... - Mặt Ritsukô biến sắc đi.

- Không có gì đáng sợ đâu, chỉ là một phẫu thuật đơn giản.

- Không, tôi sợ lắm!

- Còn nói chung thì tôi không thể nói gì quả quyết chừng nào tôi chưa khám bà.

- Vậy ông khám đi! ... Ông nghĩ sao? Tại sao sinh ra bệnh này?

- Tại tuổi tác.

Naôê nhìn Ritsukô từ đầu đến chân bằng một cái nhìn nghề nghiệp. Trong một khoảnh khắc gương mặt Ritsukô để lộ ý khó chịu, nhưng bà tự chủ rất nhanh và chỉ hơi cau mày.

- Ông nói những điều khủng khiếp quá!

- Tôi đang nói với tư cách một người thầy thuốc.

- Thế thì ông nên biết rằng khi người ta nghe nói là bao nhiêu nguyên nhân đều nằm trong tuổi tác, người ta bắt đầu thực sự cảm thấy mình là một bà già.

- Thời kỳ phồn vinh của cơ thể con người là vào tuổi mười bảy mười tám, sau hai mươi tuổi đã bắt đầu quá trình già nua. Với năm tháng con người hao mòn dần đi, và không có cách gì cưỡng lại quá trình đó.

- Hoá ra về sau chỉ có thể càng ngày càng tệ?

- Dĩ nhiên.

Naôê dùng đũa gấp một miếng awabi.

- Thế đến khi tôi đã già khom rồi thì sẽ ra sao? - Ritsukô làm ra vẻ sợ hãi đưa hai tay áp vào đôi má đỏ ửng.

- Đối với tuổi tác của bà, bà hãy còn đẹp lắm.

- Đối với tuổi tác của tôi?

- Vâng. Người ta thường nói rằng mỗi người đều trẻ ngang với tuổi mình, nghĩa là tuổi tác như thế nào thì trông bề ngoài cũng như thế. Nhưng đối với bà thì không thể nói như thế được. Bà trông trẻ hơn nhiều.

- Xin đa tạ - Ritsukô trang trọng cúi đầu như trên sân khấu.

- Vào tuổi hai mươi rất nhiều người đẹp. Về phương diện sinh học, tuổi này thuận lợi nhất, cho nên đẹp vào tuổi hai mươi là lẽ tự nhiên. Đến ba mươi, bốn mươi tuổi, quá trình tàn héo bắt đầu. Và đó cũng là điều hợp quy luật. Khen ngợi cái gì đúng lẽ tự nhiên thử hỏi có ý nghĩa gì? ...

Ritsukô chăm chú lắng nghe.

-... Nhưng nếu một người đàn bà đến tuổi ba mươi, rồi bốn mươi, mà vẫn trẻ đẹp, thì đó là điều phi thường. Còn đến tuổi năm mươi mà người ấy vẫn còn đẹp thì đó là điều đáng kinh ngạc. Lúc bấy giờ người ấy mới thực sự đáng ca ngợi.

- Ông muốn nói rằng tôi là người phi thường ư?

- Vâng, và là người vượt ra ngoài lệ thường.

- Tôi không tài nào hiểu được là nên mừng hay nên khóc trước những lời khen của ông...

Rõ ràng là Ritsukô lần đầu tiên được nghe người ta nói về mình như vậy. Bà đã quá quen được ngưỡng mộ: "Đẹp quá chừng!", "Sao trẻ thế!". Còn Naôê thì lại rất xa với sự tán tụng. Naôê nhìn bà bằng con mắt tỉnh táo của một người thầy thuốc, cảm thụ về con người như về một bộ máy sinh học. Và chính điều đó đã pha thêm vào lời khen của ông cái dư vị bất mãn ngấm ngầm ấy.

Ritsukô lại rót whisky cho Naôê.

- Xin cảm ơn bà. Hôm nay như thế là đủ.
- Không, không, ông đã nói là hôm nay ông không bận kia mà.
- Có lẽ không tiện lắm. Ở đây, trong bệnh viện...
- Thì có sao đâu! Thật tình tôi rất thích thỉnh thoảng được nói chuyện với các bác sĩ của viện ta. Chẳng ai giống ai cả!
- Thế à?
- Đúng thế. Tôi cũng đã mong được nói chuyện với ông từ lâu. Nhưng ông là người danh tiếng thế kia cho nên tôi không dám.
- Naôê châm thuốc lá hút.
- Chắc uống rượu ở một chỗ khác ông sẽ thích hơn? - Ritsukô ngược mắt lên nhìn Naôê.
- Có lẽ thế.
- À, ít nhất ông cũng thẳng thắn đấy, - Ritsukô nói, rõ ràng là lòng tự ái bị tổn thương, và nốc cạn chén rượu một cách gần như tuyệt vọng. - Thế ông thích giải trí ở nơi nào hơn?
- Ồ, ở rất nhiều nơi khác nhau.
- Chắc hẳn ở những nơi nào có đàn bà đẹp? ...
- Có họ thì tốt hơn là không có họ.
- Naôê gảy tàn thuốc.
- Ông cho tôi đi theo với, - Ritsukô yêu cầu. - Một lần thôi cũng được.
- Tại sao bà lại không đi với chồng bà?
- Ông ấy không chịu đem tôi đi theo.
- Tôi hoàn toàn thông cảm với ông nhà!

Ritsukô phẫn uất nhìn Naôê. Naôê khuấy cho tan mấy viên đá trong cốc, rồi dốc cạn. Hai người im lặng một lát, và lúc bảy giờ nổi bật lên một sự tĩnh mịch nặng nề, rất không quen thuộc đối với bệnh viện, chỉ được điểm xuyết bằng tiếng nước chảy róc rách khe khẽ trong các đường ống.

Hồi lâu Ritsukô mới lên tiếng, dường như để phá ta côi im lặng vang dội này:

- Ông rất tàn nhẫn đối với tôi. Tôi làm mỗi cho ông, ông cũng khước từ... Phả-ả-ải, rõ ràng là một người đàn bà về già thì đến cái việc làm mai cho người ta cũng không xong. - bà buông một tiếng thở dài náo ruột, - À nhân tiện cũng xin hỏi, tiên sinh có biết ai hợp với con Mikikô nhà tôi không?

Naôê lẩm bầm cái gì không rõ.

- Nó đã hăm ba rồi, mà hoàn toàn không quan tâm gì đến những chuyện này. Có thể ông có quen một thanh niên nào khá ở trường đại học chẳng?

- Tôi hầu như không hề giao thiệp với giới thanh niên.

- Thằng con trai của tôi một mực không chịu học y. Nó đi học kinh tế. Thế mà chúng tôi lại cần có một bác sĩ nữa trong gia đình, cho nên việc lựa chọn vị hôn phu cho Mikikô bị hạn chế rất nhiều.

- Nhưng bác sĩ thì thiếu gì!

- Thế mà không tìm được đấy.

- Thế bà thấy Kôbasi thế nào? Một bác sĩ rất giỏi, tính tình rất dễ chịu.

- Kôbasi có người yêu rồi.

- Thế à?

- Ông không biết sao?

- Không!

- Nhưng cái này ông chỉ nên biết thôi nhé - Ritsukô đưa mắt nhìn quanh và hạ giọng nói khẽ. - Akikô Takaghi đấy.

Akikô Takaghi năm nay hăm một tuổi. Cô là y tá của phòng phụ khoa. Trong bệnh viện không có bác sĩ phụ khoa riêng. Nhưng cứ mỗi tuần hai lần, có bác sĩ Muأة ở nơi khác đến, và Akikô phụ việc cho ông. Những ngày còn lại thì cô phụ việc trong phòng phẫu thuật. Năm ngoái Akikô được coi là đã kết thúc thời kỳ tập sự và trở thành y tá chính thức. Cô gái rất lanh lợi và thông minh.

- Akikô làm việc ở viện ta, thành thử ta không nghĩ đến Kôbasi được.

- Thế còn cô Mikikô thì sao? Cô ấy nghĩ thế nào?

- Tôi thật không hiểu con gái thời nay. Tôi luôn luôn nhắc nó: "Nếu con có bạn trai, hãy đưa nó về nhà giới thiệu với bố mẹ". Thế mà nó chẳng thèm nghe. Rồi đến khi tôi đề nghị tổ chức lễ xem mắt, nó nổi cáu lên và trốn biệt.

Naôê trầm ngâm nhìn ra khung cửa sổ căng rèm.

- Vậy ông làm ơn đừng quên lời thỉnh cầu của tôi.

- Tôi e rằng bà không thể trông cậy vào tôi nhiều quá.

- Chắc chắn là ngoài tôi ra, việc này không làm phiền ai hết...

- Xin phép được tạm biệt.

Naôê đứng dậy.

- Thế mà ông vẫn nhất định đi... - Ritsukô thở dài.

- Tôi uống nhiều quá rồi. Xin về thôi.

- Ông đi đến nơi có những người đàn bà đẹp chứ gì?

- Cám ơn bà về buổi chiều đãi.

Naôê mở cửa bước ra hành lang.

CHƯƠNG VI

Kể từ khi làm "phẫu thuật" cho cụ Isikura cho đến nay đã được ba ngày đêm. Suốt thời gian này ông cụ phải nằm ngửa, nhưng bây giờ người ta đã cho phép cụ nhôm dậy ngồi trên giường. Lẽ tự nhiên là một sự hồi phục nhanh chóng như vậy không làm cho ai ngạc nhiên.

Sáng hôm ấy, khi Naôê đã mặc blouse trắng và xuất hiện ở phòng y tá, Nôrikô bước tới gặp ông.

- Chào bác sĩ, - cô chào Naôê một cách lãnh đạm. Sau những cuộc ái ân nồng cháy đêm nào, Nôrikô khi vào bệnh viện lại nói chuyện với Naôê như thể hai người chỉ quen sơ nhau.

- Cụ Isikura rất mong bác sĩ đến.

- Thế sao, Kôbasi chưa ghé thăm ông cụ à?

- Chưa.

Nôrikô, với một cử chỉ thuần túy sự vụ đẩy về phía Naôê tập bệnh án của Isikura. Nhiệt độ: 37, 1, mạch: 70. Mọi thứ đều gần như bình thường.

- Bác sĩ Kôbasi có nói rằng kể từ nay ông từ chối việc theo dõi bệnh tình cụ Isikura. Kôbasi nói rằng ông đã báo điều này cho tiên sinh biết.

- Cho tôi?

- Bây giờ đặt bình tiếp huyết thanh cho cụ Isikura phải không ạ?

- Có lẽ Kôbasi sẽ chịu khó thêm một ngày nữa chăng?

- Bác sĩ Kôbasi hiện đang đi thăm các bệnh nhân.

- Ra thế...

Gạt tập bệnh án sang một bên, Naôê đưa mắt nhìn quanh. Trong đám nữ y tá đang vội vàng qua lại không thấy có Akikô Takaghi.

- Xin bác sĩ nhanh cho.

Nôrikô tay cầm ống nghe đứng đợi ở cửa. Naôê đứng dậy và đi ra hành lang.

- Chẳng lẽ bác sĩ Kôbasi không nói gì với tiên sinh sao?

- Tôi chưa nghe ông ta nói gì cả.

Nôrikô đi trước Naôê một chút. Có thể thấy rằng cô đang có chuyện gì bức tức lắm. Đi dọc hành lang bên phải khoảng ba mươi thước, họ đến gần cầu thang gác. Và đến đây Nôrikô không chịu được nữa:

- Bác sĩ đừng bao giờ làm một việc gì để sau đó người ta cười cho!

- Cười ư?

- Tôi nói chuyện tối hôm qua.

Một bệnh nhân đi lên thang gác qua mặt họ, và Nôrikô ngừng bật.

Naôê nhún vai.

- Tôi không hiểu.

- Tối qua ông uống rượu với bà vợ ông bác sĩ trưởng. Mà lại uống ngay trong bệnh viện! Ông chọn được một chỗ thích hợp quá nhỉ!

Ngay cả tấm lưng của Nôrikô cũng hừng hực niềm công phẫn.

- À, té ra là chuyện ấy!

- Sáng nay cả viện chỉ kháo nhau mỗi một chuyện này.

Câu chuyện đã lọt ra ngoài. Rõ ràng là có người nào đó trong bệnh viện đã lâm vào tình trạng quá nhàn rồi...

Khi Naôê bước vào phòng, cụ Isikura mới được thay quần áo sạch.

- À à, tiên sinh. Lão đang đợi tiên sinh. - Cụ Isikura chấp tay vái theo phong tục cổ.

- Sao, cụ thấy trong người thế nào?

- Cám ơn bác sĩ, đỡ nhiều rồi... Nghĩ cũng lạ, cắt bớt dạ dày mà vẫn cứ thèm ăn! Tôi vẫn chưa ăn được cháo gạo sao?

- Kể từ ngày mai chúng tôi sẽ chuyển cụ sang chế độ ăn cơm.

- Đa tạ bác sĩ - Cụ Isikura lại kính cẩn chấp tay vái rồi quay về phía con dâu đang ngồi ở đầu giường: - Nào, con muốn hỏi gì thì hỏi đi.

- Thưa bác sĩ, cha tôi rất thèm hoa quả.

- Được. Cô cứ cho cụ ăn táo. Nhưng nhớ gọt vỏ.

Nôrikô tháo băng cho cụ Isikura. Đường khâu kéo dài suốt bụng. Trong khi Naôê dùng bông tẩm dung dịch sát trùng lau vết mổ, Isikura nhắm mắt nằm im không động đậy. Khi đã thay băng xong, ông cụ nói:

- Trước kia tôi thấy nặng trĩu trong dạ dày, thế mà bây giờ đã tan biến đi đâu mất.

- Thế thì hay lắm.

Naôê nghe tim và bắt mạch cho ông cụ, rồi ra khỏi phòng. Khi ông đã gần tới phòng y tá, Kôbasi, vừa về phòng trước đó một chút, ra gặp ông.

- Tôi muốn nói chuyện với tiên sinh về cụ Isikura. - Gương mặt Kôbasi sắt lại. - Tôi đã suy nghĩ nhiều về việc này và đã đi đến kết luận rằng tôi không thể nói dối được.

- Tôi đã hiểu hết rồi, và hiểu rất rõ.

- Tôi cho rằng một bác sĩ phẫu thuật không có quyền làm những cuộc phẫu thuật vô nghĩa.

- Anh có thể tiếp tục giữ lấy ý kiến đó.

- Xin lỗi.

Naôê dặn dò cách đặt bình tiếp huyết thanh và đi ra hành lang. Kôbasi theo sát ông.

- Thừa tiên sinh, chưa hết đâu. Ở phòng ba trăm linh tư mới đưa vào hai bệnh nhân bị triệu thố ở khu vực cổ. Một công chức và một người lái xe.

- Thế thì sao?

- Có phải tiên sinh đã ra lệnh cho họ nằm viện không?

- Không.

- Thế thì ai?

- Theo tôi, đó là quyết định y tá trưởng.

- Y tá trưởng có quyền gì quyết định những vấn đề như vậy?

- Dĩ nhiên, đó là một việc không đúng qui chế. Nhưng hình như bà ta chỉ thừa hành chỉ thị của bác sĩ trưởng.

Naôê và Kôbasi cùng xuống cầu thang gác.

- Có nhiều phòng bệnh nhân bỏ trống, cho nên bác sĩ trưởng yêu cầu Sêkgiuchi là hễ ai có điều kiện nằm thì cho nằm vào các phòng ấy.

- Chỉ có bác sĩ điều trị mới biết được ai cần cho nằm viện, ai không.

- Đây không phải là trường đại học mà cũng không phải là bệnh viện công của thành phố.

- Nhưng vẫn là một bệnh viện! - Trong khi đi vòng qua nhịp cầu thanh uồn, Kôbasi ngừng nói một chốc, rồi tiếp tục nói rất hăng: - Có thể là tôi quá bao biện, nhưng tôi đã khám hai bệnh nhân này và không hề thấy ở một người nào có những triệu chứng parathénie và tay. Cả hai chỉ kêu là hơi đau ở phần dưới cổ. Ảnh X-quang cho thấy ở người công chức các khớp xương bị mòn nhiều, còn phần còn lại thì bình thường. Không có lấy một lý do gì để cho hai người này hưởng chế độ điều trị nội trú. Hơn nữa, họ thậm chí cũng không cần đến chế độ nằm yên!

- Có lẽ thế.

- Cho họ nằm viện đúng là xử sự không trung thực đối với họ.

- Nhưng chính họ yêu cầu như thế.

- Chính họ?! Tại sao?

- Người lái xe sống độc thân trong một ký túc xá, còn người công chức thì đã năm mươi lăm tuổi, chỉ ít lâu nữa phải về hưu. Cho nên ông ta muốn lợi dụng dịp này để nghỉ ngơi.

- Nhưng dù có thế thì tại sao lại phải nằm viện mới được?

- Cái đó rõ như ban ngày.

- Tôi không hiểu, xin tiên sinh giải thích cho.

- Đã muốn nghỉ ngơi thì nghỉ ở bệnh viện tốt hơn nghỉ ở nhà. Như cái ông công chức kia chẳng hạn, rõ ràng là ông ta rất mệt mỏi. Dù sao cũng nhiều tuổi rồi.

- Và theo tiên sinh đó là một lý do có đủ trọng lượng để cho ông ta nhập viện..?

Giọng Kôbasi run lên vì phấn nộ. Đã bắt đầu có mấy người quay lại nhìn họ.

- Dĩ nhiên đó không phải là lý do chính. Nhưng là một trong những lý do.

- Tiên sinh!! Ở đây là bệnh viện! Ở đây chúng ta chữa bệnh nhân! Nếu cứ người nào muốn nghỉ ngơi một chút ta đều cho cả vào đây thì...

- Nhưng giúp cho người ta có điều kiện nghỉ ngơi một chút thì có gì mà xấu?

Hai người đi xuống đến tầng một. Trong phòng tiếp bệnh nhân có khoảng hai mươi người ngồi đợi. Kôbasi và Naôê đi qua các dãy ghế và mở cửa vào phòng khám. Trên bàn xếp một chồng bệnh án.

- Nếu chúng ta cho nhập viện với một bản chẩn đoán như vậy, bệnh viện sẽ thành cái gì? Chẳng hoá ra bạ ai muốn nằm viện thì nằm sao? - Nhìn người nữ y tá đang đứng đợi, Kôbasi nói thêm:

- Ngoài ra... người ta lại kê cho họ những thứ thuốc uống và thuốc tiêm chẳng có được bao nhiêu tác dụng với họ.

- Các thứ thuốc uống và tiêm là do tôi kê đơn.

Kôbasi giật mình im lặng.

- Có công hiệu, không công hiệu - dù sao cũng phải kê đơn. Nếu các bệnh nhân chỉ trả tiền khám bệnh thì bệnh viện sẽ phá sản.

- Hoá ra chỉ vì thế mà tiên sinh quyết định một cách điều trị như vậy?

- Có nhiên.

Kôbasi buông mình xuống một chiếc ghế và rút điều thuốc lá.

- Ai trả viện phí cho họ?

- Vì đây là hậu quả của một tai nạn giao thông cho nên công ty bảo hiểm xe hơi phải trả một số tiền nhất định.

- Thành thử nạn nhân không phải trả một đồng tiền túi nào phải không?

- Trong phạm vi của số tiền đó qui chế bảo hiểm ấn định, ngay cả người gây ra tai nạn cũng hầu như không phải trả gì.

- Hoá ra chính vì thế mà y tá trưởng cứ nào họ nằm ở viện ta... .

- Hình như thế.

- Ở bệnh viện của trường đại học người ta không đời nào làm như vậy. Những chuyện đó thôi quá.

- Chắc ở đây mọi sự đều tốt đẹp nhỉ - Naôê nói qua khẽ rằng.

Kôbasi kinh ngạc nhìn ông nhưng Naôê đã cầm lấy tờ bệnh án để trên cùng, ra lệnh cho cô y tá:

- Mời bệnh nhân vào khám!

CHƯƠNG VII

Ba giờ chiều, Yutarô Ghyôđa ra khỏi bệnh viện. Ông chuẩn bị đến Ban bảo vệ môi trường để lấy những tài liệu về một số vấn đề ông đang quan tâm.

- Bao giờ ông về nhà? - Ritsukô hỏi khi tiễn chồng ra xe hơi.

- Có thể sẽ phải ăn cơm tối với họ, cho nên có lẽ tôi sẽ về muộn một chút.

- Tức độ chín mười giờ chứ gì?

- Không biết nữa, - Yutarô lúng búng. - Còn tùy.

- Thế ông sẽ ăn tối với ai? Chắc mấy người ở ban chứ gì?

Yutarô sốt ruột ra mặt.

- Thôi được rồi. Tôi sẽ cố về sớm.

Ông ngồi lên xe và vẫy tay từ biệt vợ.

Nômura, người lái xe của Yutarô, năm nay hai mươi bảy tuổi. Ở bệnh viện Oriental anh làm việc đã gần ba năm và am hiểu tất cả những công chuyện ở đây, trong đó có cả những chuyện thuộc đời tư của ông chủ.

- Ra toà thị chính ă? - Anh ta hỏi trong khi cho xe chuyển bánh.

Yutarô gật. Họ đi về phía trung tâm dọc theo đường Âôyama. Cũng như thường lệ, dòng xe cộ nối đuôi nhau đi rất chậm, thỉnh thoảng lại dừng lại hồi lâu dưới bầu trời u ám thấp lè tè. Yutarô rút trong túi ra một cuốn sổ ghi và vừa nhìn đồng hồ vừa ghi ghi chép chép cái gì không rõ. Khi họ đến ngã tư Miyakêđzaka, đồng hồ chỉ ba giờ rưỡi.

- Chỉ độ hai mươi phút tôi sẽ xuống, thành thử anh cứ đợi tôi ở đây.

- Rõ, - Nômura đáp, mắt nhìn thẳng phía trước.

Yutarô vào toà thị chính đúng hai mươi phút như ông đã nói. Đi rất nhanh ra xe hơi, ông bước vào, buông phịch người xuống ghế,

- Bây giờ đi đâu?

- Ờ-ờ! ... - Yutarô rút khăn mùi soa, và mặc dầu trên trán ông chẳng có một giọt mồ hôi nào, ông cũng lau thật kỹ.

- Đến trạm Êbisu nhé?

Nômura lặng lẽ ấn lên bàn đạp.

- Tháng mười một mà nắng thế này! Thật là trái tiết... - Yutrô nói, giọng cầu cạnh. - Trời u ám thế này là hay xảy ra tai nạn lắm đâu -

- Có lẽ thế.

Những câu trả lời củ anômura không lấy gì làm sốt sắng. Yutarô thì cứ phút phút lại nhìn đồng hồ. Khi họ đã qua phố Tegendzi và đến gần khi Êbisu thì đã bốn giờ rưỡi.

- Nhà số một chứ?

- Phải, phải.

Con đường đi ngang nhà ngân hàng vượt qua hai ngã tư rồi dần dần lên dốc. Trên đỉnh dốc có một ngôi biệt thự. Mái nhà màu xanh tươi mát đặt trên những bức tường trắng xoá, mái hiên có dây bao lơn sơn đen. Nhưng giọng văn quảng cáo thường nói đây là một ngôi "nhà xây theo phong cách bắc Âu". Xe dừng lại trước cửa chính.

- Cám ơn nhé! - Yutarô dú vào tay anh lái xe một tờ giấy bạc ba ngàn yên trong khi len ra cửa. - Này cầm lấy.

- Thôi ạ! Ông làm gì thế...

- Cầm đi, cầm đi! - Anh lái xe ngơ ngác nhìn tờ giấy bạc rơi xuống ghế xe bên cạnh anh. - Tôi bảo là cầm đi mà! Tôi cần nhờ

anh một việc. - Yutarô nháy mắt có vẻ ngụ nhiều ý nghĩa, ra khỏi xe và đi về phía khung cửa chính trang trí bằng gạch trắng men nhiều màu.

Trên cánh cửa mang số 818 có dòng chữ đề họ "Uêgusan" Yutarô bấm chuông và đứng im chờ đợi.

Bên kia cánh cửa rõ ràng là người ta đã nghe thấy tiếng chuông, nhưng hình như chẳng vội gì ra mở cửa. Yutarô bấm chuông một lần nữa và ghé mắt vào cái lỗ tròn tròn bằng đồng xu trên cánh cửa dòm vào trong.

Vừa lúc ấy sau cánh cửa vang lên một giọng nói phụ nữ.

- Ai đấy?

- Anh đây.

Có tiếng chìa khoá vận lách cách trong ổ, rồi cánh cửa mở ra.

- À-à, papa!

Tóc người phụ nữ chải túm lên phía trên. Tay cô ta ép lên ngực để giữ hai tà áo choàng không cài khuy.

- Thật bất ngờ...

- Thế nào, em đang tắm à?

- Vâng. - Người đàn bà để Yutarô bước vào rồi đóng cửa lại. - Tại sao lại đến đột ngột thế?

- Thích đến thì đến thôi.

Yutarô cởi áo khoác, ngó vục nhìn quanh. Những đồ đạc thông thường của một phòng khách, một dàn máy stereo, một chiếc máy thu hình. Bên phải, sau bức màn, là gian bếp. Tận cuối phòng còn có một buồng nữa rất nhỏ bày biện theo phong cách Nhật Bản. Bên trái gian bếp là phòng tắm. Toà nhà mới xây cách đây nửa năm, tường còn trắng muốt. Căn hộ nhỏ này sạch sẽ tinh tươm, cũng như bất cứ trong căn nhà nào mà chủ nhân là một người đàn bà.

- Nếu định ghé thì ít ra cũng gọi điện thoại cho người ta biết chứ.

- Đôi khi đến bất thành linh cũng có ích.

- Ô-hô! Papa lại nghi ngờ rồi chẳng?

Yutarô ôm lấy cái thân hình phụ nữ hờ hang chỉ mặc chiếc áo choàng mỏng.

- Buông ra! Em đang tắm dở mà!

Cô gái cố vùng ra, nhưng nhỏ bé và mảnh khảnh thế kia, cô ta làm sao chống cự nổi Yutarô. Ôm gọi cô gái trong tay, ông bế cô ta vào gian buồng nhỏ, ném lên giường. Làn da còn ướt toả ra một hơi ẩm dịu dàng, làm Yutarô không còn chút tự chủ nào nữa.

-... Hứ! Người đâu mà tởm! - Vừa thở hổn hển, cô gái vừa nhồm dậy bỏ chân xuống đất.

Yutarô mỗi mệp và thoả thuê nhìn theo cô ta qua đôi mi mắt lim dim.

- Nước trong buồng tắm chắc nguội hết rồi còn gì!

- Thì vặn thêm nước nóng.

- Thế thì lâu chết.

Cô gái vừa cầu nhàu vừa đi vào buồng tắm. Một phút sau cô quát vọng ra:

- Thế papa không tắm à?

- Em tắm trước đi, Mayumi ạ.

- Ủ đúng đấy, - cô ta cười ha hả, - chứ không thì papa to béo thế kia, nước tràn ra nhà mất một nửa còn gì!

Mayumi là cái tên chỉ dùng ở quán rượu Alônika ở khu Ghindzê, nơi cô làm việc. Tên thật của cô Machikô - Machikô Uêgusan, nhưng Yutarô thích gọi cô là Mayumi hơn.

Họ quen nhau cách đây hai năm ở quán cà phê Ôđillya, hồi cô còn làm việc ở đấy và nửa năm sau Yutarô bắt đầu bao hản cô ta.

Mayumi mới hai mươi ba tuổi, còn Yutarô thì đã quá ngũ tuần, nhưng túi tiền của Yutarô hoàn toàn đủ để bù lại cho

Mayumi sự chênh lệch lớn về tuổi tác này. Còn Yutarô thì tuổi càng cao lại càng thích phụ nữ trẻ. Thêm vào đấy Mayumi với vẻ đẹp trang nhã, với cái thân hình rắn chắc, với cái mũi hơi hếch, hoàn toàn hợp với khẩu vị của ông. Nhược điểm duy nhất - nếu có thể coi đó là một nhược điểm - là ở chỗ Mayumi vừa đúng tuổi con gái Yutarô.

Khi Mayumi đã ra khỏi buồng tắm và rót bia ra uống thì đã gần sáu giờ.

- Thôi chết! Em muộn mất!

Mayumi ngồi xổm xuống trên cái đệm đặt trước gương và bắt đầu vẽ mặt.

- Hôm nay em phải làm việc à?

- Vâng. Thế sao papa rồi à?

- Không. Sau bảy giờ anh phải gặp một người ở toà thị chính.

Mayumi vừa ngắm mình trong gương vừa gặt đầu.

- Nhưng cần gì đến quán cà phê trước tám giờ?

- Em phải đến mỹ viện chậm nhất là sáu giờ rưỡi.

- Tiếc nhỉ.

- Sau đó lại phải ăn tối, thành thử vừa sát tám giờ.

- Hay là ta ăn tối với nhau đi?

Mayumi ngắm nghĩ.

- Anh đái mà.

- Thật không? Thế nếu mađdam Ritsukô biết rồi làm toáng lên thì sao?

- Không biết đâu.

- Nhỡ bà ấy sinh nghi thì sao? Nghĩ mà sợ.

Mayumi đưa cái bông phấn lên hai má và nhả mặt ra chiều sợ hãi.

- Sao, em nhìn thấy bà ấy rồi à?

- Papa không nhớ sao? Hôm ấy em bị sái chân phải vào bệnh viện chiếu điện ấy mà?

Yutarô gật đầu.

- Ấy đấy: Hôm ấy em thấy trong hành lang có một bà đang nói chuyện với một cô y tá. Bỗng có một nhân viên nào đấy chạy vào gọi: "Thưa bà, thưa bà! ".

- Ra thế...

- Papa chọn giỏi thật! Người đẹp thế kia ai dám bảo là đã bốn tám.

- Em lại còn biết cả tuổi bà ấy à?

- Dĩ nhiên, papa nói với em chứ ai.

- Thế à? ... - Yutarô phì cười. Ông ta đang mặc áo quần lót ngồi uống nốt cốc bia thứ hai.

- Chỉ có điều...

- "Chỉ có điều" gì?

- Chỉ có điều mặt bà ấy.. hơi khủng. Chắc bà ấy hơi loạn thần kinh.

Mayumi ngấm mình trong gương một lát rồi thè lưỡi ra.

- Em thấy thế à?

- Papa không bằng lòng ư?

- Ồ không, có gì đâu.

- Nói chung, không hiểu tại sao em cứ có cảm giác như thế.

Mayumi nhún vai rồi bắt đầu dán lông mi giả. Yutarô đứng dậy cài áo sơ mi. Trang điểm xong, Mayumi bơm nước hoa rồi quay về phía Yutarô.

- Em muốn hỏi ý kiến papa một chút...

- Về việc gì thế? - Ông vừa hỏi vừa thắt chiếc ca-vát trên cái cổ béo phì.

- Em sắp tròn hai mươi bốn tuổi...

Yutarô bắn khoăn nhìn cô.

- Em không muốn cứ mãi mãi là cô gái bán bar.

- Nếu em muốn đi khỏi nơi ấy, anh không có gì phản đối.

- Vâng. Nhưng vấn đề không phải ở đây. Không phải chỉ muốn đi, em còn muốn làm bà chủ, muốn có hiệu cà-phê của chính em cơ.

- Hừm... Ở khu Ghindzê chứ gì?

- Dĩ nhiên.

- Mới hăm bốn mà đã làm bà chủ... có sớm quá chẳng?

- Em có đòi hiệu cà-phê lớn đâu. Chỉ cần một cái bar nho nhỏ, một quầy thôi cũng được, không cần có bar con.

- Tìm được một cái bar nhỏ nhỏ ở khu Ghindzê cũng chẳng dễ gì đâu.

- Đường Namiki, phường tám. Hiện đang rao bán một hiệu cà-phê rất dễ thương.

- Việc gì phải vội thế? - Yutarô nhăn mặt. Lúc này ông đã thất xong ca-vát.

- Thế tức là papa từ chối à?

- Tự dưng nghĩ ra những chuyện không đâu, thật điên rồ!

Mayumi phì cười.

- Chẳng có gì mà cười!

- Đồ keo kiệt! ...

Mayumi quay ngoắt đi. Bộ đồ trắng bó sát vào người cô, nhất là đôi đùi.

- Sẽ mua quán cà-phê cho em, nhưng chỉ khi nào anh đã hoàn thành một việc.

- Một việc à? Việc gì thế? - Cô tò mò hỏi, trong khi luồn qua đầu chiếc áo dài crêpe trắng như tuyết.

- Anh quyết định xây một bệnh viện mới.

- Ô-ồ! ở đâu?

- Ở khu Nakamêgurô. Nhưng hiện thời mới chỉ là dự án, anh chưa nói với ai.

- Chúa thật

Trong chiếc áo crêpe trắng tinh, tóc chải cẩn thận, Mayumi trông trang nhã và tinh tế một cách bất ngờ.

- Bệnh viện có lớn không?

- Chừng bốn mươi giường.

Ghyôda cài khuy quần và bắt đầu chải tóc.

- Thế nghĩa là cái bệnh viện hiện nay thu nhập rất khá phải không?

- Thu nhập gì! - Ông ta nhăn mặt. - Anh phải lấy tiền tín dụng mà xây.

- Thế nghĩa là mấy thằng cha keo kiệt ở nhà băng cuối cùng cũng vui lòng mở hầu bao à?

Yutarô vuốt phẳng mái tóc, mặc áo vét-tông vào và cũng biến thành một gentleman hào hoa phong nhã. Bây giờ thì khó lòng có ai đoán được những trò điên rồ vừa qua của ông trên trường tình ái.

- Hiện nay thì đó chỉ toàn là những dự án.

- Thế papa định làm gì với bệnh viện Oriental?

- Cứ để nó đây thôi. Nhưng nếu anh xây được bệnh viện mới, thì ở đây sẽ chỉ có những phòng thượng hạng và chỉ nhận chữa những người trả tiền mặt chứ không phải nhận theo giấy bảo hiểm.

- Nhưng ở bệnh viện Oriental thì ngay bây giờ cũng có những phòng thượng hạng giá mỗi ngày mười lăm ngàn yên.

- Đúng thế, nhưng cũng có cả những phòng công cộng trả tiền theo giấy bảo hiểm.

- Chẳng lẽ như vậy không tốt sao?

- Không phải là không tốt... Chẳng qua khi có ai nằm lâu trong bệnh viện thì các bệnh nhân khác bắt đầu nghiêng ngó.

- Có lẽ thế thật.

Mayumi rời tấm gương ra ngồi cạnh Yutarô.

- Thế nếu em ốm, papa sẽ cho em nằm ở phòng thượng hạng chứ? - Cái mũi hếch xinh xinh của Mayumi gần như giúi vào mặt Yutarô. - Thế nào?

- Có thể.

- Thật vô tình!

- Không phải đâu.

- Thật đấy, em mà gặp phải tai nạn gì thì thật khốn khổ! Papa sẽ chẳng thêm lo gì cho em. - Mayumi cười khúc khích... - Chứ còn gì nữa, chăm các bệnh nhân giàu vẫn hay hơn...

- Này, chuyện này đừng nói ra với ai nhe. - Yutarô uống một cốc bia. - Phòng thì sang trọng mà chẳng có ai nằm. Chả ra cái nghĩa lý gì.

- Papa cứ cho người ta nằm nạo thai, - Mayumi khuyên - Món này thì ai cũng phải trả tiền mặt. Thu hoạch sẽ được bảo đảm.

- Nhưng lấy đâu ra những bác sĩ giỏi?

- Cái ông bác sĩ khám em hôm trước mà không giỏi ư?

- Em nói ai thế?

- Cái ông cao cao, trông hấp dẫn lạ lùng ấy...

- Naôê ấy à? ...

- Đúng rồi! Ông ấy đấy.

- Sao, đã khắc sâu vào tâm khảm rồi kia à?

- Ôi chao, thôi đừng nói nữa. Ông ấy vừa chạm vào người em một cái là em đã lịm đi rồi! - Mayumi ép hai tay lên ngực, làm như thể sắp ngất xỉu đến nơi. - Đẹp trai, trang nhã... mà cái áo blouse trắng ông ta mặc mới hợp làm sao! ...

- Đó là một bác sĩ rất lành nghề.
 - Vừa trông thấy một cái em đã biết ngay mà!
 - Thôi đừng nói phét.
 - Thật một trăm phần trăm đấy mà! Chỉ có điều ông ta ít nói dễ sợ, mà lại lạnh như băng ấy, đến rùng mình!
 - Quả đúng như thế...
 - Trông ông ta có cái gì làm cho người ta phát sợ.
 - Một Nômuri Kyosirô tái thế...
 - Đấy đấy! Nômuri Kyosirô mặc áo blouse trắng, thế nhưng em vẫn nằm mơ thấy ông ta! Thôi, - Mayumi mỉm cười, - bây giờ ta đi đâu ăn tối đi!
 - Em hôm nay hư lắm đấy nhé. Thôi được, ta đi đi.
- Ghyôđa đứng dậy cầm áo khoác lên.
- Tối hôm ấy bác sĩ Kôbasi trực. Trong phòng khám, ngồi đó đối diện với anh là Đirô Tôđa.
- Đã qua năm giờ từ lâu, phòng cấp cứu vắng tanh. Trong bệnh viện chỉ còn có Kôbasi và Akikô Takaghi ở lại, nếu không kể cô nữ y tá Midôri Tanaka vì phải giúp đưa bữa ăn chiều cho bệnh nhân nên còn nán lại trên các phòng nằm.
- Họ nói với anh từ bao giờ? - Kôbasi xoay ghế về phía người bệnh. Chiếc ghế khẽ kết lên một tiếng.
 - Tối hôm qua.
- Đầu và mắt phải của Đzirô Tôđa lấp sau một lớp băng dày đặc.
- Anh không nhầm đấy chứ? Đúng là bà y tá trưởng chứ?
 - Dĩ nhiên. Bà ấy gọi tôi ra hành lang và nói chuyện rất khẽ đừng ai nghe thấy.
 - Anh kể những điều thật khó nghe. - Kôbasi cau mày và im bật.

Đzirô Tôđa chính là tên du đãng bị thương ở quán rượu hôm trước. Hắn nằm viện đã được bốn ngày. Máu không còn chảy nữa, và vết thương đang dần dần khỏi, nhưng cho đến bây giờ mỗi khi đi, Tôđa vẫn còn cảm thấy hơi chóng mặt và đau đầu. Ba vết sẹo sâu cắt ngang trán và má bên phải có những chỗ mưng mủ, và khi nào Tôđa máy máy đôi môi, cảm giác đau làm cho mặt hắn giật giật. Hắn đã mất nhiều máu cho nên cần phải ở lại bệnh viện ít nhất là năm ngày nữa cho đến khi nào tháo chỉ khâu, nhưng tối qua bà y tá trưởng bỗngưng bảo hắn chuẩn bị xuất viện.

- Khi họ chở tôi đến đây, họ chỉ nộp có ba mươi ngàn yên. Dĩ nhiên tôi hiểu số tiền này chẳng bao lâu sẽ hết, nhưng... - Tôđa nói rất khẽ, phải chú ý lắm mới nghe được. Những ai đã từng trông thấy Tôđa trong cái đêm đáng ghi nhớ ấy sẽ không thể nào tin được rằng giọng hắn có thể yếu ớt đến như vậy. - Thế nhưng tôi vẫn nghĩ người ta sẽ còn giữ tôi nằm lại... Thế ra số tiền ba mươi ngàn yên ấy đã hết rồi ư?

- Sở dĩ như vậy là vì người ta đưa anh vào nằm loại phòng tốn ba ngàn yên một ngày, - Akikô phân trần như thể để tự thanh minh.

- Mãi hôm qua tôi mới được nghe điều đó lần đầu!

- Ngày hôm ấy trong số tất cả các phòng còn chỗ, chỉ có phòng anh nằm là rẻ tiền nhất.

- Hôm ấy lẽ tự nhiên là tôi không thể nhớ gì.

- Anh không đăng ký bảo hiểm phòng khi đau ốm cho nên mới đến nông nổi này.

- Tôi xin lỗi...

- Ngoài tiền giường ra, còn phải tính tiền phí phẫu thuật và tiền thuốc men, - Akikô lại xen vào câu chuyện.

- Nhưng nói chuyện tiền bạc ở đây làm gì?! - Kôbasi đột nhiên nổi giận. - Bảo hiểm là cái quái gì?! Giá tiền phòng có nghĩa lý gì?

Akikô sợ hãi im bật.

- Có tiền hay không có tiền! Chẳng lẽ chuyện đó lại có tác dụng quyết định đối với việc nhập viện hay xuất viện của bệnh nhân? Chỉ có thể có một tiêu chuẩn duy nhất: tình trạng của bệnh nhân! - Cũng như thường lệ những lúc giận, hai bên mép Kôbasi run lên. - Thế mà trong bệnh viện này lúc nào cũng chỉ toàn nghe nói tiền, tiền! ...

Để tự kiểm chế, Kôbasi nắm chặt hai tay và nhìn trừng trừng vào khoảng không.

Kinh hãi trước cơn giận của Kôbasi, Akikô bà Tôđa lặng thinh. Cuối cùng Tôđa nói, vẻ như người biết lỗi:

- Hôm ấy tôi không có tiền, thế mà tôi đã hành động đại dốt biết chừng nào... Tôi đã gây ra cuộc cãi vã ngu xuẩn ấy...

Kôbasi im lặng.

- Khi quá chén, tôi không biết tôi làm gì nữa...

- Bây giờ nói chuyện ấy cũng muộn quá rồi.

Tôđa lại cúi mái đầu băng bó xuống.

- Cái bà y tá trưởng ấy thật...! - Kôbasi bực bội thốt lên.

- Bà ấy chẳng có lỗi gì. Đây là lỗi của tôi: Tôi đã không trả tiền...

- Anh đọc thứ kinh sám hối gì thế? Anh muốn được người ta tống ra ngoài lắm phải không?

- Dạ không! Sao bác nói thế? - Tôđa hoảng hốt chống chế.

- Thế thì đừng nói bậy.

- Vâng ạ

- Anh chưa khỏi đâu. Các vết thương đang mưng mủ, anh còn buồn nôn, còn đau đầu, có đúng không?

- Đúng ạ

- Anh phải nghỉ cho kỹ đi.

- Nhưng còn biết làm thế nào được?

Kôbasi tay bút rút rút ra một điều thuốc lá. Quả nhiên, còn biết làm thế nào? Anh ta mắng Tôđa, nhưng bản thân anh cũng chẳng nghĩ ra được một cách gì...

Akikô lấy bao diêm đặt cạnh nôi tiệt khuẩn, để trước mặt Kôbasi. - Bây giờ anh có bao nhiêu tiền?

- Độ năm sáu ngàn.

- Năm sáu ngàn... - Kôbasi lăm bắm, vẽ trâm ngâm, tay đưa que diêm lên châm thuốc lá. - Bình thường anh làm gì?

- Tôi chơi nhạc trong giàn nhạc nhẹ.

- Ở quán rượu à?

- Đại loại như thế...

- Còn những người đến bệnh viện với anh, họ cũng ở trong dàn nhạc?

- Nói chung là thế.

Những câu trả lời của hắn khá mơ hồ. Một người chơi nhạc nhẹ... Thế mà các cô y tá lại nói rằng những tên đến thăm hắn đều là những tên cướp thực thụ. Thành thử câu chuyện nhạc nhẹ này... Khó tin lắm.

- Anh không thể mượn thêm của các bạn được sao?

- Ờ-ờ, họ... tôi... - Tôđa nói lúng túng rồi im bật.

Các bạn hắn đến bệnh viện cả thấy hai lần, vào những ngày đầu, rồi sau đó chẳng còn thấy tăm hơi đâu nữa.

- Anh có gia đình chứ?

- Không.

- Thế còn bố mẹ?

- Ở rất xa...

- Xa thì xa nhưng vẫn có chứ?

Tôđa gật đầu.

- Anh có thể xin họ được không?

Tôđa ghen ngào lắm bầm cái gì không rõ, và đưa tay lên bưng lấy khuôn mặt quần băng.

- Tiên sinh, - Akikô lên tiếng. - Thế còn chế độ cứu trợ người túng thiếu thì sao ạ? ... Có lẽ thử xin trợ cấp của nhà nước chẳng?

- Tôi đã nghĩ đến điều ấy. Họ sẽ không cấp ngay đâu. Dù họ có chuẩn y thì thủ tục vẫn chiếm không ít thì giờ, và rốt cục phải ba tháng sau là ít, bệnh viện mới nhận được tiền.

- Nếu anh ta không có tiền mặt thật, thì không còn cách nào nữa ư?

- Rốt cục là như thế, - Kôbasi xác nhận, vẻ mặt lầm bầm. - Tôi không tin rằng những kẻ keo kiệt kia bằng lòng đợi ba bốn tháng.

Ở bệnh viện Oriental người ta thường tránh những bệnh nhân trả viện phí bằng tiền trợ cấp. Những khi vẫn cứ phải tiếp xúc với những bệnh nhân như vậy thì người ta tìm cách giải quyết sao cho họ đi thật nhanh...

- Bố mẹ anh sống ở đâu? ...

- Ở Miyadza.

- Ừ, cũng xa thật. Nhưng nếu viết thư xin ngay thì sao...? Dĩ nhiên ông bà sẽ ngạc nhiên, vì mọi việc xảy ra đột ngột quá. Nhưng đây là vấn đề sức khỏe của anh. Ông bà sẽ không từ chối đâu!

Tôđa gật đầu, rồi lại đưa hai bàn tay bưng khuôn mặt quần băng.

- Anh sẽ nằm đây thêm ba bốn ngày nữa, nhiều nhất là năm ngày; nếu ông bà gửi độ ba mươi ngàn yên thì mọi việc sẽ êm xuôi. Rồi sau anh sẽ gửi trả lại. Anh sẽ ra viện và sẽ làm việc để kiếm tiền.

- Nhưng bà y tá trưởng đã quyết định cho anh ta xuất viện từ ngày mai. Dù anh ta có xin bố mẹ được nữa thì vẫn đã quá muộn, - Akikô lại xen vào câu chuyện.

- Thế thì đã sao? Tôi sẽ yêu cầu bà ta đợi một chút.

- Vấn đề không phải là bà y tá trưởng. Sau lưng bà còn có đích thân bác sĩ trưởng...

- Bác sĩ trưởng ư?! Nhỏ toẹt vào!

- Tiên sinh? Hãy cẩn thận...

- Cẩn thận à? Tại sao? Tôi chỉ muốn làm những gì cần làm.

- Nhưng bệnh nhân quả thật là có lỗi. Anh ta không trả tiền điều trị...

- Một người thầy thuốc không được nghĩ đến tiền! Bỏ phận của hần là chữa bệnh một cách tận tình.

- Nhưng trong một bệnh viện tư thì như thế không được.

- Cô thay lòng đổi dạ từ bao giờ thế?

- Thay lòng...? - mặt Akikô như hoá đá. - Chẳng qua em cho rằng không thể cái gì cũng đổ lỗi cho một mình bác sĩ trưởng. Ông ấy không đến nỗi xấu như thế.

- Không, rất xấu. Ông ta chẳng nghèo một chút nào, thế mà vẫn cố vắt cái bệnh viện này ra cho được thật nhiều lợi nhuận. Ông ta đã biến y học thành phương tiện làm giàu. Theo cô như thế là bình thường à?

- Tiên sinh, trước mặt bệnh nhân... - Akikô đưa mắt chỉ Tôđã.

Kôbasi, dường như thể mới nhìn hần lần đầu, im lặng. Anh thấy ngượng. Bới đồng quần áo bản lên, mà lại trước mặt bệnh nhân...

- Dù có thế nào... - Kôbasi cố thở lại cho đều, - Anh cũng cứ nên viết thư ngay cho mẹ anh.

- Vâng ạ.

- Nếu bác sĩ trưởng có giục tiền thì chính tôi sẽ cho anh vay.

- Tiên sinh! ... - Akikô thốt lên, giọng trách móc.

- Không sau đâu. Số tiền ấy sẽ không làm cho tôi túng quẫn quá đâu.

Tôđa cúi đầu rất thấp, thấp đến nỗi có thể trông thấy mớ tóc buột ra ngoài băng ở phía sau gáy.

- Nào thôi, bình tĩnh lại đi.

Trong tâm hồn Kôbasi thấy nhẹ nhõm và vui mừng. Anh làm việc đã đến năm thứ ba, nhưng hôm nay là lần đầu anh thực sự cảm thấy mình là một người thầy thuốc. Akikô nhìn anh trong một nỗi kinh ngạc thâm lặng.

- Anh không nên ngồi lâu quá, lại bắt đầu chóng mặt cho mà xem.

- Thế... - Tôđa từ từ ngẩng đầu lên. - Thế thì không cần nói gì với bác sĩ trưởng nữa ạ?

- Bác sĩ trưởng nào? Bác sĩ Naôê ấy à? Thế anh có nói gì với ông ấy à?

- Vâng, sáng nay, sau giờ thăm bệnh nhân. Tôi có hỏi ông...

- Như vừa hỏi tôi chứ gì?

- Vâng.

- Thế ông ta trả lời anh thế nào?

- Ông ấy bảo là phải ra viện thôi.

- Ra viện?!

Tôđa gật đầu.

- Ông ấy nói: "Phải ra viện thôi", có đúng thế không? - Kôbasi không dám tin ở tai mình nữa.

- Đúng ạ.

- Thật là ngu xuẩn! Nhưng anh làm sao ra đường đi giữa đám đông được. Một khi người ta chóng mặt. Naôê phải hiểu điều đó chứ!

- Tiên sinh! ... - Akikô lại nhắc nhở anh.

- Bác sĩ Naôê viết trong bản kết luận rằng bết thương hãy còn đau, nhưng có thể chữa ngoại trú được.

- Chẳng lẽ ông ta lại có thể viết như vậy? - Nếu bác sĩ trưởng nói như vậy thì còn khả thứ, chứ nếu là Naôê thì không thể tưởng tượng được.

- Chế độ chữa ngoại trú không thể dùng cho anh ta thật sao?
- Akikô hỏi.

- Tuyệt đối không. Và lại chính Naôê cũng đã nói rằng Tôđa phải nằm viện ít nhất là hai tuần.

- Nhưng bây giờ ông ấy khẳng định rằng Tôđa có thể ra viện đấy thôi!

- Ông ấy nói gì kệ ông ấy! Thực chất là nếu cho Tôđa ra viện bây giờ thì quá trình hồi phục sẽ kéo dài, - Dường như Kôbasi tự biện luận với mình. - Trong bệnh viện này có những bệnh nhân vẫn còn nhẹ hơn nhiều mà vẫn được nằm. Những bệnh nhân như thế thì giữ lại, còn Tôđa thì tổng đi; thử hỏi như thế có đúng không?

Tôđa tiếp tục nhìn xuống đất. Đầu quần băng găng kín hết, hần trông còn trẻ hơn cả cái tuổi hai mươi lăm của hần - một cậu bé bơ vơ tội nghiệp.

- Nói chung tôi đã rõ hết rồi. Anh cứ tin ở tôi. Hôm nay anh có thể ngủ yên.

- Cám ơn bác sĩ. Bác sĩ tha lỗi cho tôi...

Tôđa đứng dậy, cúi chào và ra khỏi phòng khám.

Khi cánh cửa đã đóng lại và những tiếng chân bước ngoài hành lang đã im hẳn, Akikô quay sang phía Kôbasi.

- Sao anh có thể ăn nói như vậy?

- Những điều tôi nói đều đúng, đúng từng chữ một.

- Đúng thì đúng. Nhưng cái anh bệnh nhân này rất kỳ quặc.

- Tại sao?

- Trẻ thế mà không có việc làm thường xuyên chỉ đi lang thang, kết bè với những tên rất khả nghi... Em thấy chẳng ưa hần tí nào.

- Ưa, không ưa - điều đó có liên quan gì đến bệnh?
- Dù sao hấn cũng rất khả ố. Mỗi lần đo nhiệt độ hay bắt mạch, tay hấn cứ sờ soạng lung tung.
- Hấn hãy còn trẻ.
- Hấn đưa cho chúng em xem đủ thứ ảnh bậy bạ...
- Thật à?
- Các chị y tá không chị nào chịu nổi.

Kôbasi cảm thấy quả thật mình đã nói nhiều điều hơi quá. Tuy vậy anh vẫn nói một cách ngoan cố.

- Thực chất không phải ở đây.
 - Liệu bố mẹ hấn có gửi tiền cho hấn thật không?
- Nói cho thật ra, bản thân Kôbasi cũng không tin chắc điều đó.

- Cho hấn vay có nguy hiểm không?
- Mọi sự đều sẽ ổn thoả, - Kôbasi trả lời, cố khắc phục mỗi ngờ vực trong lòng mình, rồi nhìn lại cái biển treo ở sau lưng: - Phòng công cộng đã hết chỗ..

- Chỉ còn chỗ trong các phòng hạng nhì và các hạng cao hơn.
- Kôbasi im lặng quay mặt đi.
- Anh muốn chuyển Tôđa sang một phòng rẻ tiền hơn ư?
 - Ừ, làm như thế ít nhất cũng kéo dài thêm một ngày.
 - Ta chỉ có cả thấy hai phòng công cộng.
 - Phải.. Ở đây người ta cố sao chỉ giao dịch với người giàu... Thế mà cứ leo lẻo chuyện "xây dựng một xã hội của phúc lợi toàn dân"!

- Cái gì-ì? - Akikô giương cao đôi mày.
- Đó là lời hứa hẹn của bác sĩ trưởng khi ông ra ứng cử vào Hội đồng đô thị...

Akikô cười ngặt nghẽo.

- Thế còn hai người kia thì ta có giải quyết không?
- Viên công chức và anh lái xe ấy à?
- Họ đã không có việc gì làm trong bệnh viện thì ta cho họ xuất viện quách nhé?
- Tôi xin cô...

Bây giờ khi trong phòng chỉ còn lại hai người. Akikô ăn nói với Kôbasi khác hẳn. Có thể cảm thấy giữa hai người có những mối quan hệ rất gần gũi.

- Gần đây anh đã từ bỏ việc tìm hiểu Naôê.
- Tại sao?
- Ông ta để mặc cho bà y tá trưởng muốn làm gì thì làm, cho những người khoẻ mạnh vào nằm viện, kê đơn cho những thứ thuốc hoàn toàn vô ích, làm một cuộc "phẫu thuật" vô nghĩa lý, trong khi Tôđã vết thương còn mưng mủ thì lại đuổi về...
- Đó là chính sách của bác sĩ trưởng, chẳng ai làm gì được.
- Nhưng Naôê là một bác sĩ rất giỏi! Bất cứ một trường đại học nào cũng phải lấy làm tự hào nếu có được một bác sĩ như thế. Nếu ông ta không chịu khuyên răn bác sĩ trưởng thì còn ai làm được việc ấy?!
- Bác sĩ Naôê và bác sĩ trưởng rất khác nhau.
- Chỉ khác nhau ở chỗ Naôê không phải là nhà tư bản.
- Không, không phải chỉ có thế. Naôê có những quan điểm riêng, đáng cho mọi người kính trọng.
- Khó tin lắm.
- Ông ấy là một con người lỗi lạc.
- Không, ông ấy là một người xấu.
- Sao anh có thể nói như vậy về Naôê!
- Có thể trước đây ông ta là một người thầy thuốc lỗi lạc. Dù sao đó không phải là một bạn học của tôi, cho nên tôi có thể tự cho phép mình lên án ông ta.

- Nôrikô mà nghe được những lời như vậy thì không biết sẽ ra sao?

- Mặc. Tôi còn cảm ơn cô ấy nữa là khác, nếu cô ấy truyền đạt những lời của tôi cho Naôê nghe.

- Anh ngốc quá. Chỉ chuốc lấy những việc phiền phức!

- Nếu ở đây tình hình không còn chịu nổi thì anh sẽ về bệnh viện đại học. Làm việc dưới quyền một người như thế thì có ra gì!

- Ôsamu - Tyan! - Suốt buổi tối, đây là lần đầu tiên Akikô gọi Kôbasi bằng tên riêng của anh. - Sao anh có thể?

Nói đoạn cô lao ra cửa chạy như bay theo cầu thang lên tầng hai.

CHƯƠNG VIII

Đồng hồ đã điểm mười giờ mà Naôê vẫn chưa thấy đến.

Người tiếp bệnh nhân trong phòng khám là Kôbasi: Hôm qua anh đã ở lại trực đêm.

Naôê xưa nay không bao giờ đến sớm, nhưng quá mười giờ mà ông vẫn chưa đến thì đó là chuyện không bình thường. Các nữ y tá bắt đầu lo lắng. Bà y tá trưởng Sêkiguchi từ trên tầng ba chạy xuống phòng khám: Chắc ở phòng ghi danh đã gọi điện cho bà.

- Sao, bác sĩ Naôê vẫn chưa đến à?

Đồng hồ trên tường chỉ mười giờ mười lăm.

- Chưa. - Akikô Takaghi ngừng tay thay băng ngược mắt nhìn Sêkiguchi.

- Chắc các bệnh nhân đã chờ từ lâu, phải không?

- Người đến sớm nhất đã chờ từ chín giờ.

Trên bàn của Naôê có một chồng gồm khoảng năm tập bệnh án.

- Có lẽ hôm nay ông ấy nghỉ chăng?

- Không phải đâu. Sau giờ nghỉ trưa có phẫu thuật.

Akikô gật đầu.

- Phẫu thuật à?

Bà y tá trưởng nhìn lên tấm biển treo trên tường. Dưới các ô ghi đơn thuốc, ở cuối cùng bản có đề tên và ngày giờ làm phẫu thuật. Không thấy đề một phẫu thuật nào cho ngày hôm nay.

- Đêm qua tôi trực, sau giờ nghỉ trưa hôm nay tôi muốn về nhà.. Có được không ạ? - Akikô hỏi.

- Tôi nghĩ là có thể, - Sêkiguchi nói một cách thiếu quả quyết. Bà ta nhìn quanh. Trong phòng tiếp nhận ngoài Akikô ra còn có Kaôru Unô và Miđôri Tanaka, còn trong phòng ghi danh thì có Nôrikô Simura và Akikô Nakanisi. Thường thường đối với một phẫu thuật nhỏ như cắt bỏ ruột thừa thì chỉ cần hai y tá.

- Phẫu thuật gì thế?

- Nạo thai.

Bà y tá trưởng tròn mắt tròn xoe.

- Chính bác sĩ Naôê sẽ làm à?

- Hình như thế. Bác sĩ Murasê hôm nay sẽ không đến. Không phải ngày.

- Lần đầu tiên tôi nghe thấy.

- Vậy ra chị không biết à? - Akikô ngạc nhiên nhìn bà y tá trưởng.

- Không.

Kôbasi lúc bấy giờ đang khám bệnh nhân, quay lại.

- Sao, chính Naôê sẽ làm ư?

- Vâng, - Akikô nhún vai - Anh cũng chưa nghe nói ư?

- Chưa.

Kôbasi đã khám xong. Bệnh nhân cúi chào rồi ra khỏi phòng.

- Chính em cũng mãi đến tối qua mới biết. Bác sĩ Naôê có gọi điện cho em lúc chín giờ, yêu cầu chuẩn bị các dụng cụ.

- Những chuyện này thực bất ngờ. - Bà y tá trưởng liếc mắt nhìn về phía Akikô, vẻ bất mãn rõ rệt và nói thêm: - Dù sao thì lẽ ra cô cũng nên nói cho tôi biết khi giao ban.

Akikô lúng túng.

- Em tưởng mọi người đều biết, cả chị cũng vậy.

- Chưa ai biết cả. Thì ngay bác sĩ Kôbasi cũng có hay biết gì đâu?

Bị vắn lại như vậy, Akikô ngượng ngịu cúi đầu, tuy cô tuyệt nhiên không có lỗi trong việc cả Kôbasi lẫn bà y tá trưởng đều không biết gì ; Những cuộc phẫu thuật đều do các bác sĩ ấn định, còn các cô y tá thì chỉ được chỉ thị khi cần thiết.

- Phẫu thuật này làm cho bệnh nhân nào?

Akikô lặng thinh.

- Sao, cô không biết à?

- Tôi chỉ được lệnh chuẩn bị dụng cụ! - Akikô đáp xẵng.

- Rốt cục là chỉ một mình Naôê biết... - Bà y tá trưởng lắm bầm đoạn nói, giọng dần hoà: - Ông ấy thấy cần làm gì là cứ thế mà làm, còn chúng ta bị đặt vào một tình thế ngu xuẩn ra sao thì ông ấy cũng mặc.

Cuộc phẫu thuật này, xét tự bản thân nó, là một phẫu thuật sơ đẳng. Chỉ cần một bác sĩ và một y tá là hoàn toàn đủ. Nhưng Sêkiguchi cảm thấy lòng tự ái của mình bị tổn thương nặng nề. Làm y tá trưởng mà lại chỉ nhờ sự tình cờ mới biết được là sắp có một cuộc phẫu thuật! Chẳng ai coi bà ra gì!...

- Như thế tức là nữ bệnh nhân chưa vào viện.

- Hình như thế.

- Ai thế nhỉ?... Tiên sinh không biết à? - Sêkiguchi quay sang hỏi Kôbasi.

- Tôi không biết, - Kôbasi đáp xẵng trong khi lấy tập bệnh án tiếp theo.

- Thật là vô lối.

Bà y tá trưởng nhìn đồng hồ. Vào lúc ấy Nôrikô từ phòng ghi danh bước sang.

- Nôrikô này, - bẽ mặt vì thái độ lạnh nhạt của Kôbasi, Sêkiguchi vội quay sang cô nữ y tá, - cô không biết gì về cuộc phẫu thuật hôm nay à?

- Phẫu thuật ạ? Không... tôi không biết.

Rõ ràng là Nôrikô nghe nói đến chuyện này lần đầu.

- Thế mà bác sĩ Naôê mãi bây giờ vẫn chưa đến...

Kim phút trên đồng hồ treo tường nhích lên một quãng ngắn. Mười giờ hai mươi phút.

- Có lẽ bác sĩ ốm chẳng?

Nôrikô nhún vai. Cô rất muốn trả lời: "Sao các người lại hỏi tôi? Tôi có phải là vợ ông ấy đâu mà biết".

- Nếu ông ấy không định đến hôm nay thì ít ra cũng phải báo chứ! Cô thử gọi điện về nhà ông ấy xem!

- Tôi không biết số điện. Bà tự gọi lấy thì hơn.

Nôrikô quay lưng về phía bà y tá trưởng lấy trong tủ thuốc ra hai ống thiazin và quay về phía phòng ghi danh.

- Mời bệnh nhân tiếp theo, - Kôbasi nói với Akikô lúc bảy giờ đang ngồi trầm ngâm.

- Thế-ế-ế đấy... Mãi vẫn không thấy đến, - Cổ trấn tĩnh, bà y tá trưởng nhìn ra hành lang. Khoảng hai mươi bệnh nhân đang ngồi im lặng kiên nhẫn chờ.

- Tiên sinh, - Sêkiguchi yêu cầu Kôbasi, - có lẽ tiên sinh cứ khám các bệnh nhân của ông ấy trước đi? - Bà hát hàm về phía chồng bệnh án đặt trên bàn của Naôê - Chứ không thì có mấy người đã đợi đến hơn một tiếng đồng hồ rồi đấy.

Kôbasi không đáp, lặng lẽ gỡ tập bệnh án của người mời vào.

- Để cho người ta đợi lâu thế kia thật là quá tệ.

- Tôi sẽ không khám cho họ đâu.

- Tại sao?

- Vì đó hoặc là bệnh nhân mới đến lần đầu hoặc là những bệnh nhân do chính bác sĩ Naôê điều trị. Tôi không có quyền khám họ.

- Nhưng bây giờ muộn quá rồi còn gì!

- Thì cho họ về đi.

Sêkiguchi im lặng, chẳng còn biết giải quyết ra sao.

- Và xin chấm dứt câu chuyện đi.
- Tiên sinh!... - Akikô kéo lên, không dám tin ở tai mình nữa.
- Thôi cô im đi!
- Biết làm thế nào bây giờ? - Sêkiguchi tuyệt vọng thở dài rồi vội vã sang phòng ghi danh gọi điện thoại.

Mãi nửa giờ sau, khi đã gần đến mười một giờ, Naôê mới đến. Mặt ông xưa nay vẫn xanh xao nhưng hôm nay trông như thể không còn hột máu nào, tóc tai thì bù xù không chải.

- Xin lỗi vì đã đến muộn... - Naôê nói lảm bảm, không rõ là nói với Kôbasi hay với cô y tá, đoạn buông phịch người xuống ghế nhắm mắt lại và thở dài. Xung quanh mắt ông có một cái quầng thâm xanh, nom trũng sâu hẫng xuống, và mỗi đường nét nhỏ trên mặt ông đều để lộ một sự mệt mỏi khủng khiếp.

Một cô nhân viên bên phòng ghi danh chạy sang.

- Tiên sinh có điện thoại.
- Ai gọi đấy?
- Một người tên là Yamaguchi.
- Yamaguchi à?
- Thấy nói là ông bầu của cô ấy.
- À- à - Naôê vỗ lên trán một cái rồi đứng dậy.
- Nôrikô-san! Bác sĩ đến rồi, - Sêkiguchi ngó vào phòng ghi danh nói. Bà y tá trưởng lúc nào cũng tìm cách ghép đôi Nôrikô với Naôê và Akikô với Kôbasi. Rõ ràng là bà cố dùng cách ấy để dò la, may ra có đánh hơi thêm được điều gì chưa biết chẳng, và sự phân phối lứa đôi này chẳng làm cho hai cô y tá hài lòng cho lắm.
- Chào bác sĩ, - Nôrikô vừa nói vừa đi vào phòng. Naôê đã nói chuyện điện thoại xong và đang ngồi im, hai mắt nhắm nghiền.

- Anh ốm à?

- Không...

Nôrikô gặp Naôê gần đây nhất là ba ngày trước, ở nhà ông.

- Có thể mời các bệnh nhân vào chưa ạ?

Naôê nhìn Akikô đang đứng bên cạnh, rồi nói:

- Cô đã chuẩn bị dụng cụ chưa?

- Rồi ạ. Chỉ còn phải tiệt khuẩn nữa thôi. Em đã giao ban rồi. Em có thể về được không ạ?

- Cô về đi.

Naôê trở về bàn, cầm lấy tập bệnh án nằm ở trên cùng rồi bảo Nôrikô:

- Mời vào đi!

Sáng hôm ấy Naôê tiếp khoảng mười lăm bệnh nhân và kết thúc buổi khám muộn hơn thường lệ. Mặc dầu Naôê làm việc rất nhanh, bệnh nhân cuối cùng ra về vào khoảng mười hai giờ rưỡi.

Kôbasi kết thúc sớm hơn và đã lên phòng điều hành.

Khi cánh cửa đã khép lại sau lưng bệnh nhân cuối cùng, Naôê kiệt sức ngã người ra lưng ghế.

- Đưa tôi một cái khăn ướt lạnh!

Nôrikô lấy khăn ướt lau mặt cho Naôê. Các cô y tá khác, chắc không muốn làm phiền hai người, đã bỏ đi sang phòng ăn.

- Anh làm sao thế?

- Không có gì đặc biệt.

- Anh lại uống rượu đấy à?

Naôê không đáp, ngồi thẳng lên một chút và buông một tiếng thở dài nặng nhọc.

- Anh cần nằm một chút.

- Ừ...

- Ở phòng điều hành bây giờ có ai không?

Naôê im lặng.

- Có lẽ ta tìm một phòng bệnh nhân bỏ không nhé?

- Tôi sẽ lên phòng sáu trăm lẻ một.

- Sáu trăm lẻ một ư? - Nôrikô ngạc nhiên hỏi lại.
- Ừ, hiện nay nó đang bỏ trống.
- Anh không đợi một chút, để em trải giường đã!
- Không cần, nằm ở đi-văng cũng được.
- Không được! Một nhোáng là xong ngay mà!

Phòng 601 ở tầng sân, có một phòng ngoài, một phòng cho người nuôi bệnh nhân, một phòng cho bệnh nhân, một phòng tắm, một phòng toa-lét, có cả máy thu hình - Nói tóm lại là một phòng thượng hạng. Ở tầng sáu có cả thấy ba phòng như vậy. Hiện thời có hai phòng là 602 và 603 đang có người nằm: Một ông giám đốc của một hãng buôn lớn và một nhà hoạt động văn hoá có tên tuổi.

Naôê cởi blouse, nằm lên chiếc giường vừa mới dọn và nhắm mắt lại. Các cửa sổ đều mở ra, và trong căn phòng im lặng khác thường: Chỉ thỉnh thoảng mới có tiếng còi xe hơi từ đâu xa lắm vẳng lại. Thậm chí nằm ở đây khó có thể tin rằng đây gần như là trung tâm của thành phố.

Ánh sáng nhợt nhạt của ngày thu len qua mấy bức màn xanh, và trong cái ánh sáng lạnh mờ mờ ấy gương mặt Naôê trông tối tăm, như không còn sự sống.

- Chườm nước lạnh lên trán cho anh nhé.
- Không. Không cần.
- Có lẽ anh ăn chút gì nhé?
- Có nước quả gì không?
- Để em xem.
- Nhưng phải lạnh một chút.

Ra đến gần cửa, Nôrikô dừng lại một chút trước tấm gương cài lại áo blouse trên ngực và chạy đi. Khi cô quay lại, Naôê đang nằm nghiêng, ngoảnh về phía tối.

- Có rồi đây!...
- Cảm ơn.

Naôê hơi nhấc đầu lên, uống cạn cốc một hơi.

- Tội quá!

- Uống nữa nhé?

Dưới chân Nôrikô còn để một chai nước quả nữa.

- Đủ rồi. Bây giờ là mấy giờ?

- Một giờ kém mười.

- Thế rồi cơ à?...

Naôê nhìn trân trân lên bức tường trắng. Những nét mặt của ông sắc nhọn lên, trong bóng tối mờ mờ đôi má trông càng hốc hác.

- Anh đã đỡ mệt được chút nào chưa?

- Hình như chẳng đỡ mấy.

- Sao lại có thể uống rượu nhiều như thế?

- Tôi không uống rượu.

- Vậy thì anh làm sao thế?

- Không quan trọng.

Naôê lại nhắm mắt. Nôrikô kéo rèm kín lại, và trong phòng càng tối hơn ban nãy.

- Sáng nay ở bệnh viện loạn cả lên.

- Việc gì thế?

- Cả bà y tá trưởng lẫn bác sĩ Kôbasi đều không biết gì...

Naôê im lặng.

- Cô bệnh nhân của anh tên là gì?

- Akikô Yamaguchi.

- Có phải người hôm trước ghé bệnh viện không?

- Phải.

- Chính hôm ấy anh đã thoả thuận với cô ta về phẫu thuật sắp tới phải không?

- Một người bạn của tôi yêu cầu tôi làm. Người ấy quen với ông bầu của cô ta.

- Ông bầu à?

- Ủ. Akikô Yamaguchi là tên thật của cô ta, còn tên sân khấu là Hanadzyô. Hanadzyô Dzyunkô.

- Cô ca sĩ ấy à?

- Phải, chính cô ấy.

- Tức là cô ấy sẽ được nạo thai ở bệnh viện ta?

- Đúng. Vả sẽ nằm ngay phòng này.

- Ở đây... - Nôrikô đưa mắt nhìn quanh phòng một lượt. - Thế thì cô ấy sắp đến bây giờ?

- Phải, đã thoả thuận là sẽ làm ngay sau giờ nghỉ trưa, nhưng cô ta có gọi điện đến báo rằng cô ta sẽ đến trễ một chút.

- Cô ấy từ đâu đến đây?

- Từ Phukuôki. Nhưng hình như nhớ mất chuyến máy bay.

- Chắc vì ra sân bay trễ.

- Phải. Ông bầu của cô ta nói rằng tối hôm qua sau buổi biểu diễn ở trung tâm văn hoá, cô ta có buổi gặp gỡ với những người hâm mộ, và sáng nay cô ta phải đến cửa hàng đĩa hát cho công chúng xin chữ ký, rồi cục những chuyện ấy đã chiếm nhiều thì giờ hơn là cô dự tính.

- Thế thì cô ta sẽ đến bệnh viện...

- ... Vào lúc năm hay sáu giờ, - Naôê tiếp theo câu nói của Nôrikô. - Cô ấy báo thế.

- Đến là làm ngay sao?

- Hôm nay em làm kịp ban ngày à?

- Vâng.

- Takaghi xin về nhà rồi.

- Nếu cần, em sẽ ở lại.

- Thế thì tốt.

- Nhưng như thế thì khổ quá - Vừa đến nơi đã lên bàn mổ ngay mà lại đi rất xa, mãi từ Phukuôki.

- Đòi các nữ nghệ sĩ là như vậy. Biết làm thế nào được.

- Nhưng đây là vấn đề sức khoẻ của cô ấy.

- Cô ấy không có chủ quyền đối với bản thân.

Naôê chậm rãi xoay người nằm sang sườn bên kia. Trong hành lang có tiếng ai bước sột soạt. Một nữ y tá. Có tiếng gõ cửa phòng bên. Rồi bên cửa ra vào có thể nghe những tiếng nói, nhưng không rõ đang nói gì.

- Thế ra không ai biết việc này sao? - Nôrikô hạ thấp giọng hỏi.

- Chỉ có bác sĩ trưởng biết.

- Trông bên ngoài thùy mị thế mà... - Nôrikô cắn môi im bật. Biết đâu lại chẳng có lúc cô rơi vào tình cảnh ấy...

- Phải tuyệt đối bí mật về việc này.

- Đối với cả bà y tá trưởng sao?

- Chẳng qua tôi quên nói với bà ấy, chỉ có thế thôi.

- Bà ấy rất khó chịu về việc này! Chắc chắn là bà ấy đã báo cáo với và Ghyôđa là hôm nay anh đến muộn.

- Mặc bà ấy! Tôi nghỉ một chút nhé. Độ hai giờ đánh thức tôi dậy. - Đoạn Naôê quay mặt vào tường.

- Khi nào Hanadzyô đến thì đưa cô ta lên đây à?

- Cô ta sẽ đến sau năm giờ.

- Có lẽ nên giữ thêm một nữ y tá nào đấy ở lại chẳng?

- Không cần. Cô và cô y tá trực cũng đủ lắm rồi.

- Vâng.

Nôrikô ngoái lại nhìn. Cô chợt hình dung nàng Dzyunkô Hanadzyô kiều diễm sau khi mổ sẽ nằm lại trong phòng này ra sao.

Đã năm giờ rồi mà Dzyunkô Hanadzyô vẫn chưa thấy đâu. Các bác sĩ và y tá đều đã về nhà. Trong phòng điều hành, Naôê nằm trên đi-văng đọc mấy tờ báo mới ra sáng nay.

- Thôi tôi về. Kôbasi treo chiếc blouse lên mắc áo, rồi lấy chiếc áo màu nâu sáng của ông.

- Kôbasi, anh đợi một chút.

Kôbasi quay về phía Naôê.

- Tôi có ghé các phòng bệnh nhân... Tôđa Đzirô, người bị đáng bị thương ở mặt, vẫn còn nằm ở đây. Anh giữ hẩn lại phải không?

- Tôi.

- Tại sao? Hẩn có chịu trả tiền nữa đâu.

Naôê chống khuỷu tay ngược nhìn lên Kôbasi đang đứng trước mặt.

- Tôi cho rằng để hẩn ra viện bây giờ là quá sớm.

- Rồi sao nữa?

- Tạm thời tôi trả tiền thay cho hẩn.

- Ra thế...

Naôê gấp tờ báo lại ném lên bàn con.

- Như thế tức là viện phí của hẩn từ nay về sau sẽ do anh trả ư?

- Chẳng qua tôi tạm cho Tôđa vay tiền. Cho đến khi nào bố mẹ hẩn gửi tiền lên.

- Thế nếu họ không gửi thì sao?

- Ta không nên đoán trước chuyện chưa đến.

Naôê xoa cằm.

- Tôi hiểu anh một phần. Nhưng anh có chắc là làm như vậy không quá đáng không?

- Tại sao? Tôi cho rằng hấn cần được điều trị tiếp trong bệnh viện. Không có tiền không phải là một lý do để ném một con người đang cần săn sóc ra ngoài đường.

- Thế à?

- Chứ không thì thành ra những người như Tôđa phải ra viện trong khi cũng đúng lúc ấy người ta lại nhận những người hoàn toàn không có việc gì nằm ở đây cả. Tôi không tán thành làm như vậy. Chỉ có những kẻ trục lợi mới có thể hành động như vậy! - Kôbasi ném lên Naôê một cái nhìn giận dữ. - Ông cho như thế là đúng ư?

- Không, tôi không cho như thế là đúng. Nhưng không thể đổ hết tội cho những người thầy thuốc làm tư.

- Nhưng chẳng phải bác sĩ trưởng đã ra lệnh tống cổ bệnh nhân đi đó sao?

- Chỉ vì Tôđa không trả tiền... Nhưng bây giờ thì ổn cả rồi mà? Anh đã nộp tiền thay hấn, chỉ có điều...

- "Chỉ có điều" gì?

- Các bác sĩ không được thiết lập những mối quan hệ như vậy với bệnh nhân.

- Tại sao? Nếu một bác sĩ trả viện phí cho một người nghèo thì như thế có gì là xấu?

- Là xấu hay là tốt, vấn đề có phải ở đây đâu? - Naôê ngẫm nghĩ một lát - Quan hệ giữa thầy thuốc và bệnh nhân phải là quan hệ thuần túy sự vụ.

- Đồng ý. Nhưng trong trường hợp này thì không có cách gì khác.

- Cần phân biệt ai cần và có thể được giúp đỡ và thông cảm, còn ai...

- Ông muốn nói gì?

- Tôi chỉ muốn nói rằng một tên du đãng hai mươi lăm tuổi chuyên quấy phá các nhà hàng khó lòng có thể nghèo túng đến như vậy.

- Nhưng quả thật hẳn không thể trả tiền.

- Thôi được. Anh thấy thế nào tốt thì cứ thế mà làm.

Naôê lại với lấy tờ báo.

Kôbasi đứng im một lát, ngạt thở vì nỗi cảm phần đang cuộn cuộn trong lòng, rồi cúi xuống cầm lấy cặp.

- Chúc ông may mắn.

- Cám ơn - Naôê đáp lễ.

Tám lưng Kôbasi đang đi xa dần trong đầy sát khí.

Về phía tuy ánh nắng đã tắt, và trong phòng tối sẫm lại rất nhanh. Trong thành phố Tokyo chỉ chít những toà nhà đồ sộ, không thể trông thấy vầng tà dương đang lười biếng treo trên đường chân trời. Nó chậm chạp men theo vòm trời tụt xuống mỗi lúc một thấp, rồi sau đó là đêm xuống rất nhanh.

Naôê lại nằm xuống đi-văng cầm tờ báo lên đọc. Sau khi Kôbasi ra về, trong phòng điều hành ngoài Naôê ra không còn ai ở lại. Naôê thấy buồn ngủ. Cơ bệnh ban sáng hãy còn để lại những dấu hiệu khá rõ rệt. Ông thiu thiu ngủ, không biết Nôrikô đã vào phòng.

- Anh không thấy tôi à?

Nôrikô bật đèn lên. Mấy bộ đèn màu ánh sáng ban ngày lấp trên trần nhấp nháy một lát rồi lần lượt sáng lên.

Naôê vẫn nằm yên, tờ báo phủ kín mặt.

- Dụng cụ đã chuẩn bị xong. Hễ bệnh nhân đến có thể bắt tay vào ngay.

Naôê bỏ tờ báo ra và nheo nheo đôi mắt nhìn lên mấy ngọn đèn.

- Anh vừa ngủ đấy ư?

- Không.
- Chắc anh chưa ăn gì? Em mang lên nhé.
- Chưa cần.
- Hôm nay anh trực à?
- Phải, tôi đổi phiên với Rawahara.
- Thế thì phải đổi ca cho cả em nữa.

Nôrikô khao khát nhìn Naôê, nhưng ông ta vẫn tiếp tục nhìn lên trần với đôi mắt trống rỗng. Nôrikô quan sát ông ta vài phút rồi đến ngồi xuống cạnh đi-văng.

- Dạo này anh gầy đi nhiều quá.
- Naôê ậm ừ mấy tiếng gì không rõ.
- Anh cần đã lâu chưa?
- Lâu rồi.

- Trông rõ cả xương đòn gánh... - Nôrikô âu yếm nhìn khắp người Naôê.

- Trong các nữ y tá cô nào trực đêm hôm nay? - Naôê chậm chạp ngồi dậy. Vì này giờ nằm, tóc ông bù xù lên.

- Shughiê và Nakabusu. Ai sẽ phụ giúp cuộc phẫu thuật? Có phải em không?

- Dĩ nhiên là em.

Ngoài hành có tiếng bước sột soạt; Rồi có tiếng gõ cửa.

Nôrikô giật mình đứng dậy, vội vã dọn dẹp mấy cái chén trên bàn.

Murakami bước vào phòng.

- Vừa rồi có người gọi điện yêu cầu nói lại rằng cô Yamaguchi nào đấy đã về tới sân bay Hanêđa và hiện giờ đang đi xe thẳng về bệnh viện.

- Rồi.

Murakami đưa mắt liếc rất nhanh về phía Nôrikô đang dẹp mấy cái chén, rồi bước ra ngoài.

- Cô ấy sẽ đến đây vào khoảng bảy giờ. Như thế tức là cuộc phẫu thuật sẽ bắt đầu vào lúc bảy giờ rưỡi.

- Có lẽ thế.

Nôrikô đem mấy cái chén ra rửa.

- Không biết tình nhân của cô ấy là ai nhỉ?

Naôê lặng thinh. Ông vuốt lại mái tóc, rồi đến cạnh cửa sổ nhìn xuống đường qua khe hở giữa hai bức màn.

- Mồ một mình tinh như vậy anh có sợ không?

- Có gì mà sợ?

- Thế nhỡ có chuyện gì xảy ra... Anh cứ tưởng tượng xem nó sẽ um lên như thế nào?

- Nghệ sĩ, danh ca.. cơ thể ai mà chẳng giống nhau.

- Cố nhiên, nhưng...

- Có lẽ tôi nằm nghỉ thêm chút nữa.

Naôê lại nằm xuống. Nôrikô rửa chén xong đem xếp cả vào cái tủ chìm.

- Có lẽ uống trà hay cà phê?

- Không, không cần.

- Nếu thế em xuống chuẩn bị phòng mổ.

Nôrikô đứng dậy đi ra cửa, nhưng ra đến ngưỡng cửa cô đứng lại.

- Ngày mai anh có rồi không?

- Mai ư?

- Em đến anh được không?

- Em đến đi.

- Thế thì bảy giờ!

Gương mặt rạng rỡ hẳn lên, Nôrikô ra khỏi phòng.

Đzyunkô Hanadzyô đến bệnh viện vào lúc bảy giờ hơn. Một đôi kính màu nhạt, chiếc áo nhung đen có măng-sét và cổ trắng, chiếc quần cachemir đen, chiếc áo khoác miđi vắt trên tay. Bất kỳ ai mới thoát nhìn qua cũng biết ngay đây không phải là một người đàn bà trần thế bình thường.

- Đây là Yamaguchi. Bác sĩ Naôê có ở đây không?

Người cùng đi với Hanadzyô là một người đàn ông vạm vỡ mặc chiếc áo vét-tông sọc màu trắng. Ông ta đến trước bàn giấy ghi danh. Cô y tá trực nhìn qua hai người rồi nhấc ống máy.

Khi Naôê xuống. Đzyunkô và ông bầu đã ngồi cạnh nhau trên hai chiếc ghế, ngoan ngoãn đợi ông.

- Xin bác sĩ thứ lỗi cho chúng tôi đã đến muộn.

Ông bầu đứng dậy và giới thiệu Đzyunkô. Cô ta vội vã bỏ kính và cúi chào.

- Chương trình làm việc ở Phukuôki rất căng thẳng, cho nên chúng tôi không đi sớm được. Xin bác sĩ lượng thứ, - ông bầu lại xin lỗi một lần nữa. Đzyunkô, đầu cúi gằm, đặt lên đùi tôi tay móng sơn bóng lộn.

- Sao Hanadzyô-san xanh thê, - Naôê liếc nhìn khuôn mặt hơi gầy của Đzyunkô. Ông thỉnh thoảng vẫn trông thấy cô ta trên tivi, nhưng bây giờ, nhìn gần sát, khuôn mặt của cô, hầu như không hoá trang, trông nhỏ bé và mệt mỏi lạ lùng.

- Những ngày vừa qua rất khó nhọc. Tuy cô ấy cũng đã được nghỉ ngơi ít nhiều trên máy bay, - ông bầu trả lời thay cho Đzyunkô.

- Hai vị chưa ăn tối chứ?

- Chưa. Trước khi máy bay cất cánh cô ấy chỉ ăn một ít xalách và uống một chén nhỏ cà phê.

Đzyunkô gật đầu như để xác nhận câu nói của ông bầu.

- Thế thì ổn rồi, có thể cho thuốc gây mê.

Naôê kín đáo nhìn Đzyunkô một lần nữa. Không cao lắm, nhưng thanh tú, trang nhã, trên màn ảnh thật sự là một mỹ nhân. Thế nhưng trông gần thế này thì lại có cảm giác như một cái cây héo.

- Cô có mang áo ngủ và khăn mặt theo sẵn không?

- Có, tôi đã mua dọc đường. - Ông bầu lại đáp thay ; rõ ràng là cái gì ông ta cũng lo liệu chu đáo.

- Mời các vị, tôi sẽ đưa các vị lên phòng nghỉ. Phẫu thuật sẽ bắt đầu sau ba mươi phút.

Đzyunkô Hanadzyô xuống phòng mổ lúc tám giờ kém hai mươi. Cô mặc một chiếc áo blouse bằng da mỏng có điểm hoa, tóc cô búi ra sau gáy và buộc chặt lại bằng một chiếc khăn trắng. Trong bộ trang phục giản dị này trông cô như một người con gái hết sức bình thường.

- Trước tiên chúng tôi sẽ tiêm thuốc mê vào tĩnh mạch. Xin cô đếm "một", "hai"..

Đzyunkô im lặng gật đầu.

- Ai, đau.

Chiếc kim tiêm lùa vào cánh tay trắng mảnh dẻ, Đzyunkô sợ hãi co rúm lại.

- Một... Hai... - Trong phòng mổ vang lên cái giọng nói quen thuộc đã bao nhiêu lần nghe trên ti-vi. Bây giờ giọng nói ấy nghe xa xôi và không có màu sắc.

- Một, hai, - Nôrikô nhắc lại.

Giọng nói yếu ớt, nghe như đang tắt dần của Đzyunkô dường như dựa vào giọng nói mạnh mẽ của cô y tá, vang to lên một chút, nhưng dần dần, chịu tác dụng của thuốc mê, mỗi lúc một khẽ hơn, rồi cuối cùng im hẳn trong khi Đzyunkô đang đếm dở.

- Hô hấp bình thường chứ?

- Vâng.

Dưới ánh đèn sáng rực, khoảng ngực để trần của đzyunkô nâng lên hạ xuống đều đều theo nhịp thở. Trên cái vú ở bên trái có một vết bầm nhỏ do một chiếc hôn để lại.

- Huyết áp?

- Trăm mười.

- Tốt.

Naôê lấy chiếc gương phẫu thuật và cúi xuống cái thân thể đang nằm thẳng trước mặt ông.

Cuộc phẫu thuật kết thúc sau hai mươi phút. Tấm drap trải dưới thân thể của đzyunkô thấm máu. Naôê rút đôi găng tay vấy máu, bỏ mũ, tháo vải che mặt, rồi châm thuốc hút. - Để cô ấy nằm một chút, cho đến khi nào tỉnh dậy.

- Ông bầu đang chờ bác sĩ ở dưới kia. Ông ấy bảo muốn nói chuyện gì đó với bác sĩ.

- Tôi xuống ngay.

- Bác sĩ không tắm à?

- Để sau.

Không bỏ điếu thuốc lá đang ngậm trong miệng, Naôê ra phòng thay áo, cởi bỏ bộ áo mổ, mặc chiếc blouse thường vào và xuống phòng tiếp nhân. Ông bầu, hai tay đút túi, đang sốt ruột đi đi lại lại trong phòng khách.

- Xong rồi ạ?

- Vâng.

- Cám ơn bác sĩ.

- Chừng hai mươi phút nữa thuốc mê sẽ hết tác dụng, và lúc bấy giờ có thể đưa cô ấy về phòng riêng.

- Rất tốt ạ.

Naôê mở cửa phòng và đưa tay ra hiệu mời người đàn ông vào.

- Tôi xin nghe ông. Ông muốn nói gì với tôi?

- Số là... - Ông bầu ngượng ngịu rúm người lại và cúi đầu rất thấp. - Số là chúng tôi muốn giữ bí mật tất cả về việc này.

- Tôi hiểu. Các nhân viên của bệnh viện sẽ thu xếp để các bệnh nhân không biết gì hết.

- Dọc đường chúng tôi phải đổi mấy lần taxi. Tôi tha thiết mong rằng nếu bọn phóng viên mò đến thì các ông sẽ không cho họ vào.

- Tôi sẽ nhắc lại một lần nữa ở phòng ghi danh.

- Bây giờ tôi xin nói đến những kế hoạch sắp tới...

- Tôi nghe ông...

Naôê mở vòi nước hứng đầy cốc và uống cạn một hơi.

- Số là ở studio cũng không có ai biết gì. Chỉ có tôi và viên thư ký của Đzyunkô là biết chuyện. Nhân thể cũng xin nói rằng cô thư ký ấy sắp đến đây.

- Nói tóm lại ông muốn gì ở tôi?

- Khi nào Đzyunkô có thể bắt đầu làm việc trở lại.

- Cũng tùy công việc.

Ông bầu bứt rứt xoa xoa hai bàn tay và nhích tới gần sát Naôê.

- Bác sĩ ạ, chúng tôi phải ghi băng một buổi biểu diễn ca nhạc trên đài vô tuyến truyền hình ở Chiba.

- Khi nào?

- Ngày mai, lúc hai giờ.

- Ngày mai ư?

- Vâng.

Naôê nhìn chằm chằm vào mặt ông bầu. Như vậy nghĩa là Đzyunkô chỉ có được một nửa ngày để lại sức...

- Nếu buổi ghi băng bắt đầu từ hai giờ thì các vị phải rời bệnh viện vào khoảng mười hai giờ hay sớm hơn nữa?

- Còn phải duyệt lại cách dựng cánh nữa... - Gương mặt ông bầu mỗi lúc một rõ thêm vẻ ân hận. - Và thời gian duyệt cũng bằng thời gian ghi băng.

- Thế tức là các vị phải rời bệnh viện lúc...

- Mười giờ sáng thì tốt, - ông bầu cố giấu đôi mắt, nói gần như thì thầm. - Chắc bác sĩ cũng có nghe nói... Khách đặt hàng của buổi truyền hình này là hãng dược liệu T. Nói chung thực chất ở đây là có sự cạnh tranh giữa mấy ban nhạc khác nhau. Mỗi ban có ba người - Cả ba đều là thành viên của một gia đình. Hanadzyô sẽ có chân trong ban giám khảo, và ngoài ra sẽ hát một số bài. Chủ yếu là cô ấy sẽ ngồi, thành thử tôi nghĩ là không có gì đáng sợ lắm.

- Đó là ông nghĩ thế đấy thôi.

- Xin lỗi bác sĩ, bản thân tôi gần đây cũng đã trải qua một phẫu thuật, cho nên tôi biết rõ sau đó người ta yếu đến mức nào.

- Thôi ta đừng nói chuyện ấy nữa.

- Thưa bác sĩ, trên các báo đã loan tin từ lâu rằng Dzyunkô sẽ tham gia buổi truyền hình này, và hơn một nửa số khán giả đến dự chỉ là để xem cô ấy thôi. Bây giờ mà từ chối thì không thể được nữa rồi. Dĩ nhiên tôi hiểu như vậy là không hợp lý nhưng... - Ông bầu đưa khăn mùi soa chấm chấm lên trán mặc dầu cái trán ấy không có lấy một giọt mồ hôi nào. - Vậy xin bác sĩ cho biết ý kiến.

- Tôi chỉ có thể cho một ý kiến duy nhất mà thôi.

- Không được ạ?

Naôê gặt đầu.

- Nhưng không có cách gì từ chối được đâu ạ... - Đôi mắt ông biểu lộ rõ vẻ tuyệt vọng. - Có lẽ có cách gì...

- Thôi, tôi thấy ông đã quyết định ngày mai bằng bất cứ giá nào.

- Như vậy tức là cũng vẫn có thể được?

Ông bầu háo hức chồm người ra phía trước.

- Tôi không nói thế. Tôi chỉ nói là nếu ông đã quyết định như vậy rồi thì cứ thế mà làm.

- Như thế nghĩa là thế nào?

- Chỉ có nghĩa là như thế thôi.

- Thế liệu lên sân khấu có làm sao không?

- Ấy, cái đó thì tôi không thể nói trước được.

- Nói chung cô ấy cũng khoẻ...

- Cũng có thể mọi sự sẽ trót lọt, mà cũng có thể là không.

- Xin bác sĩ nói thẳng ra, bác sĩ lo điều gì?

- Chỉ nửa ngày sau một phẫu thuật như thế thì thể chất bất kỳ người phụ nữ nào cũng khó lòng chịu nổi. Nhưng ông đã nói không còn thay đổi gì được nữa kia mà.

- Không phải đâu bác sĩ ạ, tôi không hề có ý nghĩ muốn làm một điều gì trái ý bác sĩ. - Ông bầu lại xoa tay. - Chẳng qua chương trình quá sát sao.

- Cho nên ông cố nài tôi ưng thuận chứ gì?

Naôê kéo tập bệnh án của Hanadzô lại và bắt đầu viết kết luận.

- Nếu bác sĩ cho phép ngày mai lúc mười một giờ chúng tôi sẽ lên xe đi Chiba. Sau khi ghi băng chúng tôi có buổi duyệt các ca khúc mới với sự có mặt của tác giả và sau đó đi thăm các cửa hàng đĩa hát, nhưng chúng tôi sẽ cố gắng làm những việc ấy thật nhanh, sau đó Dzyunkô chỉ còn phải trả lời một buổi phỏng vấn và ngay tối hôm đó chúng tôi sẽ trở về bệnh viện.

Naôê vẫn viết tiếp, không nhìn sang ông bầu.

- Tôi làm mất thì giờ của bác sĩ, tôi nói dông dài về những chuyện vặt như vậy... Xin bác sĩ thứ lỗi.

- Đối với tôi ông chẳng có gì phải xin lỗi.

Ông bầu thở dài một tiếng rõ to rồi lại đưa cái khăn trắng muốt lên lau trán.

- Người trả giá cho cách làm ăn liều lĩnh của ông sẽ không phải là tôi mà là Dzyunkô.

- Phải.. làm nghệ sĩ thật cũng không đơn giản.

Naôê đã viết xong, ngẩng đầu lên.

- Chúng tôi sẽ đèn ơn bác sĩ, - ông bầu nói, giọng xiêm nịnh.

- Nếu bằng rượu thì tốt.

Nghe thấy câu gợi ý cụ thể đến như vậy, ông bầu giương mắt nhìn Naôê với một nỗi kinh ngạc không giấu giếm.

- Mà không phải là whisky, - Naôê nói thêm. - Sakê ngon thì tôi thích hơn.

Ông bầu gật đầu, trong lòng chưa hết hoang mang. Lúc bảy giờ Nôrikô bước vào phòng. Cô vẫn mặc chiếc blouse ban nãy đã mặc trong phòng mổ, chân đi dép nhẹ không bít tất, đầu đội khăn y tế.

- Có thể đưa cô Hanadzyô về phòng riêng được rồi ạ

- Tỉnh rồi ư?

- Gần tỉnh hẳn. Đã có thể trả lời tên mình là gì.

- Huyết áp?

- Trăm mười. Mạch bảy mươi tám.

- Chuẩn. Đưa cô ấy về phòng. Tôi sẽ ghé sau.

- Cô ấy kêu là đau lắm.

- Tiêm một ống nôbulông.

- Vâng ạ.

- Với lại thế này nữa: Ngày mai lúc mười một giờ sáng Hanadzyô-san phải đi.

- Mai ạ?

Nôrikô nhìn sang ông bầu.

- Cô ấy có việc gấp. Sáng sớm mai tôi sẽ khám. Cô chuẩn bị trước các thứ đi.

- Vâng ạ, - Nôrikô đứng lại một giây nữa, rồi quay lại và ra khỏi phòng.

- Tỉnh rồi... - Ông bầu thở dài nhẹ nhõm. - Cám ơn bác sĩ. Bây giờ tôi sẽ được yên tâm hơn nhiều.

- Ông yên tâm quá sớm.

Ông bầu mở miệng ra, nhưng rồi lại ngậm lại, không nói ra được một tiếng nào.

- Cuộc phẫu thuật đã tiến hành một cách bình thường. Hiện nay mới chỉ có thể nói được như vậy.

Naôê đứng dậy rót dung dịch sát trùng lên hai tay, mở vòi nước rửa sạch rồi đi lên phòng điều hành.

Nôrikô rửa các dụng cụ lau khô, rồi dọn dẹp lại phòng mổ. Dọn xong thì đã hơn chín giờ. Naôê đợi cô. Hai người cùng đến phòng Dzyunkô.

Ông bầu đã biến đi đâu mất, và thay cho ông là một người con gái khoảng mười bảy mười tám tuổi, chắc là cô thư ký của Dzyunkô. Dzyunkô nằm ngửa trên giường, rên khe khẽ vì đau. Naôê kiểm tra lại mạch cho cô. Huyết áp bây giờ hơi thấp, nhưng sau phẫu thuật điều đó không có gì đáng lấy làm lạ.

Vì mất máu, khuôn mặt cô hơi sắc nét lên và trông có vẻ ốm yếu. Trên gương mặt ấy không có sự tươi tắn khoẻ mạnh thường thấy ở các thiếu nữ hai mươi một tuổi.

- Hanadzyô-san! Hanadzyô-san! - Nôrikô gọi đến lần thứ ba Dzyunkô mới khó nhọc hé mở đôi mắt.

- Yamaguchi- san! Yamaguchi- san - Lần này Nôrikô gọi tên thật của bệnh nhân.

- V-vâng... - Giọng Dzyunkô nghe khàn khàn như giọng bà già.

- Vẫn còn đau à?

- Đau- u- u.. - Dzyunkô nói giọng kéo dài, ngược mắt ai oán nhìn Naôê. - Đau lắm bác sĩ ạ

- Thuốc sẽ có công hiệu ngay bây giờ và cô sẽ ngủ rất say, -
Nôrikô an ủi bệnh nhân.

- Ngày mai...

- Không nên lo lắng gì cả.

- Nếu ngày mai mà tôi chưa đi được thì sẽ ra sao?... Nếu thế
thì sẽ ra sao?...

- Đừng xúc động, - Nôrikô nói đoạn quay sang cô thư ký. - Cô
tắt đèn đi và trông cho cô ấy ngủ.

Naôê ra khỏi phòng.

- Ngày mai Hanadzyô-san sẽ đi đâu? - Nôrikô theo kịp Naôê,
hỏi.

- Đi Chiba. Cô ấy phải ghi băng một buổi diễn trên tivi.

- Liệu cô ấy có chịu nổi không?

- Không chắc.

- Thế thì tại sao anh lại cho phép?

- Họ một mực đòi như vậy.

- Nhỡ xảy ra việc gì thì sao?

- Tôi biết làm thế nào được?

Naôê nhún vai.

- Thế nếu...

Hai người đi bào buồng thang máy. Trong buồng ngoài họ ra
không còn ai nữa. Thang máy bắt đầu xuống.

- Nếu cô ấy quy thì sao? - Nôrikô hỏi tiếp.

Buồng thang máy rất nhỏ, nên giọng Nôrikô nghe to quá
mức.

- Hiện nay cô ấy nghĩ đến sự nghiệp nhiều hơn là đến sức
khoẻ.

- Chẳng lẽ cô ấy liều đến thế?

- Đối với những người như thế có khuyên can thế nào cũng vô ích.

- Nhưng anh là thầy thuốc! Anh có nhiệm vụ phải ngăn chặn lại một cách cương quyết.

Thang máy dừng lại ở tầng ba. Hai cánh cửa mở ra.

- Anh không ngăn cấm chuyện này thật là không phải, - Nôrikô vẫn không buông. - Đêm hôm trước cô ấy đã không ngủ lấy được một phút: Chính cô ấy nói là công việc ở Phukuôka ngập đến tận cổ. Đến chiều vừa đến đã mở ngay. Thế mà bây giờ đã lại chuẩn bị lên đường! Thật là hoàn toàn điên rồ! Dù là một nghệ sĩ thì liều lĩnh như vậy cũng không thể dung thứ được. Anh cứ thử cho cô ấy đi đi, rồi cô ấy sẽ ngất ngay trên sân khấu cho mà xem!

- Cơ sự có lẽ sẽ xảy ra đúng như thế.

- Tiên sinh!!! - Nôrikô ném sang Naôê một cái nhìn huỷ diệt.
- Như thế là vô trách nhiệm!

Naôê dừng lại, tư lự đưa mắt nhìn quanh rồi bỗng quay đi, bước nhanh vào toa- lét.

Hôm sau đúng mười một giờ, Đzyunkô Hanadzyô có ông bầu và cô thư ký đi kèm, ra khỏi bệnh viện. Trước thềm đã có chiếc xe hơi chờ sẵn. Đzyunkô xóc cổ áo khoác lên để tránh những đôi mắt tò mò. Mặt cô ta nhợt nhạt như mặt một tử thi. Cô phải vịn vào tay ông bầu và lê đi từng bước - hình như mỗi bước đi đều làm cô đau đớn.

Trong bệnh viện mọi sự đều yên ổn. Theo dự kiến hôm ấy không có cuộc phẫu thuật nào, cho nên sau bữa ăn trưa Nôrikô và Naôê đều được nghỉ. Đến năm giờ, khi ngày làm đã kết thúc, Naôê và thắng nhà.

Cơn bệnh sáng hôm qua, cuộc phẫu thuật cho Đzyunkô, phiên trực đêm và công việc ngày hôm nay ở bệnh viện - Tất cả những thứ đó làm thành một gánh nặng khủng khiếp đè lên vai Naôê, cho nên về đến nhà anh đổ xuống giường như một cái xác. Gần như ngay tức khắc có tiếng gõ cửa và Nôrikô lao vào phòng. Tay nàng cầm bó hoa bọc cellephan.

- Để em dọn đã, anh đứng dậy một chút! - Cô vui vẻ nói nhanh, nghe như hát.

- Vừa nằm được một chút... - Naôê lâu bầu.

- Giường sạch ngủ thích hơn.

Nôrikô kéo tấm chăn trên giường xuống. Naôê miễn cưỡng đứng dậy và khoác chiếc áo kimônô.

- Bác sĩ Kôbasi hôm nay không nói gì với anh ư?

- Không.

Naôê chấp tay sau lưng nhìn ra cửa sổ.

- Thế à?

Nôrikô tỏ ý ngạc nhiên, rồi mở cửa ra, cô cảm máy hút bụi - Ông ấy phản ứng ghê quá.

Naôê im lặng đợi cô nói tiếp.

- Ông ấy bảo ông ấy rất ngạc nhiên về thái độ của anh đối với Đzyunkô Hanadzyô. Ông ấy cho rằng làm như vậy là tàn ác và vô nhân đạo. Chỉ có loài ác thú mới xử sự như vậy.

Naôê dứt một miếng thuốc lá vào miệng và đi ra gian bếp.

- Ông ấy lại còn nói rằng một người thầy thuốc mà chấp nhận những chuyện như vậy, không nên tự xưng là thầy thuốc. - Nôrikô vừa nói tiếp vừa đưa chổi khua dưới gầm bàn. - Cả bà y tá trưởng và Akikô, ai nấy đều nghĩ như vậy. Em thấy khó chịu kinh khủng.

Naôê nhìn mấy bông hoa của Nôrikô đem lại. Trong cái chậu con đựng nước có cắm mấy bông hoa trà và mấy cành arđizi.

- Nói chung thời gian gần đây bác sĩ Kôbasi chê trách anh rất nhiều.

- Không sao.

- Nhưng bây giờ không phải chỉ một mình ông ấy. Ngay cả bác sĩ Kawahara cũng phải ngạc nhiên. Rồi đến mai bác sĩ phụ khoa Murasê đến, không biết còn sẽ ra sao!

Nôrikô tắt máy hút bụi và đóng cánh cửa kính lại.

- Chính em cũng thấy hành động như vậy là không đúng.

Naôê im lặng.

- Chắc anh chưa ăn gì phải không? - Nôrikô quyết định đổi đề tài. - Em có mua một ít đồ ăn đây.

Cô lấy trong gói ra một ít sushi đựng trong một cái hộp nhỏ.

- Anh đã đói chưa?

- Chưa.

- Thế thì em bày hoa đã.

Nôrikô lấy cái chậu hoa đem ra lavabô cất bớt các cuống hoa.

- Lại còn cái việc bác sĩ trưởng ra lệnh làm biên bản về cuộc phẫu thuật làm cho ông già Isikura là cắt đoạn dạ dày. Như thế là không trung thực! Thật ra mình có làm gì đâu, chỉ mổ bụng ra xem rồi khâu lại.

- Có lẽ đúng.

- Anh ăn nói như thế việc này không liên quan gì đến anh. Thế như chính anh mổ chứ ai! May mà bản thân cụ Isikura tin là như thế. Nhưng còn người nhà của cụ thì sao?! Chính họ phải trả tổn phí phẫu thuật.

- Tôi sẽ viết lại phần kết luận.

- Đến khi bác sĩ trưởng biết được, ông ấy sẽ tha hồ nổi giận! - Nôrikô cười.

- Chúng ta đã làm một thủ thuật mổ bụng thông thường.

- Lấy tiền của người ta vì một cuộc phẫu thuật không có thật là bất lương! - Nôrikô lùi lại một bước để ngắm hoa. - Thời gian gần đây thật không biết trốn vào đâu để khỏi nghe những bài giảng luân lý. Đến chán... - Nôrikô thở dài. Cành hoa trà dài chen giữa mấy cái lá xanh trông đẹp lạ lùng. - Có lẽ đến phải bỏ hết mà chuyển sang nghề ikêbana mất. - Nôrikô đã tốt nghiệp một khoá ikêbana và có bằng giáo viên nghề này. - Ở đây tối quá. Có lẽ phải bày ra kia.

Cô bưng cái chậu sang bàn của Naôê và mấy bông hoa làm cho căn phòng sáng hẳn lên.

- Mấy cô ca sĩ được ưa chuộng sống thật chẳng dễ dàng gì...

Nôrikô ngoái nhìn phía sau ; Naôê nằm trên giường hai tay chắp sau gáy.

- Anh đang nghĩ gì thế? - Cô ngồi xuống thành giường. Naôê dang tay ra kéo cô vào lòng. Nôrikô kháng cự lại một chút cho có lệ, nhưng chẳng được bao lâu. Trong chậu, những đoá hoa trà điểm những chấm sáng.

... Khoảng ba mươi phút sau Nôrikô tỉnh dậy. Cô nhìn đồng hồ. Đúng tám giờ. Cô mặc quần áo gần xong thì có tiếng chuông điện thoại. Naôê nhắc ống nghe lên. Người ta gọi điện từ bệnh viện.

- Vừa rồi ông bầu của Hanadzyô Dzyunkô gọi điện cho chúng tôi. Cô ấy bị ngất.

- Việc xảy ra ở đâu?

- Ở khách sạn R.

- Sao nữa?

- Họ đã lên xe đi đến bệnh viện. Ông ấy khẩn khoản bác sĩ đến cho.

- Rồi.

Naôê chống khuỷu tay nhồm dậy và đưa mắt nhìn ra khung cửa sổ đang tối dần.

- Có việc gì xảy ra à? - Nôrikô lo lắng hỏi.

- Dzyunkô Hanadzyô quị rồi. Sắp chở vào bệnh viện.

Naôê đứng dậy và bắt đầu mặc áo quần.

- Cơ sự ra sao?

- Ngất. Chưa có chi tiết.

Nôrikô nhìn Naôê, đầy ý trách móc. Về mặt thần nhiên, ông ta đang cài khuy quần.

- Việc xảy ra ở đâu?

- Hình như ở tiền sảnh khách sạn R. Cô ấy đang sắp sửa trả lời phỏng vấn. Có lẽ xảy ra đúng lúc đó.

Naôê mặc chiếc sơ-mi cổ bẻ và áo vét-tông. Nôrikô ngược mắt lên nhìn ông.

- Còn em làm gì bây giờ? Anh sẽ còn trở về chứ?

- Chắc không lâu.

- Em ở lại đây nhé?

- M-m... được.

- Em sẽ đợi anh nhé?

Naôê chân chừ, trầm ngâm nhìn lên tường rồi với lấy cái bật lửa và bao thuốc lá ở trên bàn bỏ vào túi.

- Anh về nhanh nhé.

- Được.

Naôê cúi xuống buộc dây giày.

- Em sẽ khoá cửa, vậy khi nào anh về anh bấm chuông nhé, - Nôrikô nói thêm.

Trong căn nhà vắng vẻ này cái gì đối với Nôrikô cũng quen thuộc. Cô biết rõ từng góc một, từng chi tiết vụn vặt, như thể đây là nhà riêng của cô: Máy cái chén cà phê để đâu, đường cát ở đâu... Thế nhưng cô vẫn bối ngỡ. Từ trước tới nay cô chưa bao giờ ngồi một mình trong nhà Naôê. Đột nhiên Nôrikô nhận thức rất rõ rằng đây là chỗ ở của một người đàn ông độc thân, và một cảm giác lo âu kỳ lạ len vào tâm hồn cô, không rời cô nữa. Mở tivi chẳng? Xung quanh im lặng quá, cô không dám. Nhưng rồi đưa mắt tìm quanh, cô chợt hiểu rằng trong phòng không hề có máy thu hình. Cô mỉm cười rầu rĩ: Xưa nay phòng này làm gì có máy thu hình?

Naôê không thích xem tivi. Anh thích đọc sách hay đọc báo hơn. Dĩ nhiên từ trước, Nôrikô cũng đã nhận thấy là trong nhà Naôê không có máy thu hình, nhưng cô không chú ý đến điều đó.

Hạnh phúc của mỗi buổi hẹn họ với Naôê đã đủ tràn đầy lòng cô, và cô không còn quan tâm đến một cái gì khác nữa.

Trong những phút ái ân cô còn cần gì đến tivi? rồi sau đó khi hai người chỉ nằm yên bên cạnh nhau, Nôrikô không còn muốn nghe những tiếng nói xa lạ nào ở bên tai. Chỉ có điều đáng tiếc là những giây phút ấy quá ngắn ngủi. Thường thường hầu như ngay sau đó Naôê với lấy một cuốn sách hay một tờ báo, nhất là một tờ tạp chí y học nào đó - cứ như thế chỉ cần nhìn vào một trang chữ in là anh đã thấy thích thú.

Nôrikô đứng dậy, mặc quần áo, chải đầu và đi vào gian bếp. Naôê lặng lẽ uống chén trà hay cà phê, mặt không rời trang giấy. Nôrikô lại vào bếp rửa chén đĩa bẩn, cọ lavabô - và thời gian cứ thế mà trôi qua. Sau đó cô giở mấy tờ báo mà Naôê đã đọc, hay thừa nốt mấy đường ren. Hai người hầu như không nói chuyện với nhau. Chỉ thỉnh thoảng Nôrikô mới cắt ngang sự im lặng: "Hay ta uống chén trà đi? " - Và Naôê thường đáp gọn "Ừ" hay "Không" - Chuyện trò giữa hai người chỉ có thế. Cũng có khi người ta không cần lời mà vẫn hiểu nhau, những giữa Nôrikô và Naôê không có một sự gần gũi như vậy. Nôrikô không hay biết gì về những ý nghĩ của Naôê, và ngay về công việc của Naôê cũng vậy. Cô không biết gì về Naôê hết mà cũng chẳng muốn biết. Không biết thì yên ổn hơn. Quả tình vào thời gian đầu cô muốn biết mọi thứ về Naôê, và cô đã thử hỏi anh. Naôê trả lời một cách miễn cưỡng, rồi về sau Naôê chưa nói hết câu đã im bặt, và không có một sức mạnh nào có thể làm cho anh nói chuyện bình thường được. Anh không để cho một ai nhìn vào tâm hồn mình. Có một đường biên giới mà không ai có thể bước qua được. Đường biên giới ấy rất rõ. Và Nôrikô khi đã hiểu được điều đó, đành phải chấp nhận thái độ khép kín của anh. Thậm chí cô còn đi đến chỗ tin rằng những mối quan hệ giữa một người đàn ông và một người đàn bà tất nhiên phải như vậy - một sự bột phát ngắn ngủi của dục vọng, và sau đó là một sự im lặng đứng đưng. Cô đã quen với tình trạng đó và không còn ao ước gì hơn nữa. Nôrikô chỉ cảm thấy mình thanh thản khi nào ở trong phòng của Naôê, bên cạnh anh. Và ngay khi

cả hai người đều im lặng thì trong lòng cô cũng thấy tràn đầy hạnh phúc.

Nhưng giờ đây, ngồi trong gian nhà trống trải, Nôrikô thể nghiệm một nỗi lo âu kỳ lạ. Giá thử Naôê ở nhà thì bây giờ anh đang nằm trên giường với một cuốn sách... anh sẽ im lặng... nhưng anh sẽ ở đây, bên cạnh cô. Và Nôrikô sẽ thấy hạnh phúc.

Để thoát khỏi cái cảm giác lo âu kỳ lạ ấy, Nôrikô đứng dậy. Cô chưa ăn tối. Cô đã mua sushi để cùng ăn với Naôê, nhưng chưa có thì giờ - tiếng chuông điện thoại đã reo lên đúng vào lúc cô đang đi vào bếp.

Cái lavabô và cái bàn làm bếp trong gian nhà này có những kích thước rất lớn, nhưng soong chảo thì chỉ có hai. Trong tủ lạnh có những chai bia và những hộp đồ hộp, nhưng Nôrikô không thấy có rau quả hay cá tươi - Naôê thường ăn cơm ở ngoài phố. Nôrikô hơi đói, nhưng cô không muốn ăn một mình, không có Naôê. Không sao, chỉ lát nữa anh sẽ về. Hai người cùng ăn sushi thì thích hơn, không biết bao nhiêu mà kể. Chính vì thế mà cô đã mua một hộp hai xuất.

Nhưng bây giờ biết làm gì đây?

Nôrikô không chịu nổi cảnh ngồi không. Lại nằm mãi trên đi-văng thế này, cô thấy chán vô cùng.

Cô đã rửa cái tủ lạnh sạch bóng, đã gom mấy cái chai không ở dưới lavabô. Bây giờ cô bắt tay vào lau bụi. Vừa mới đây cô đã hút bụi khắp nhà, nhưng trên các bìa sách và các khung nhóm của mấy bộ giá sách đã có một lớp bụi mỏng phủ lên. Cô vắn vào xô một ít nước nóng, nhúng tấm giẻ rồi lau chiếc bàn trong phòng.

Các ngăn giá đều chật ních những sách. Nôrikô chỉ rút những cuốn nào có thể lấy ra một cách dễ dàng, và lau bụi ở khoảng trống còn lại. Hình như bà già vẫn đến dọn dẹp mỗi tuần hai lần không bao giờ động đến các giá sách.

Trước đây Nôrikô chỉ cầm máy hút bụi đi khắp phòng và cọ lavabô, chứ như cầm giẻ chui vào từng xó xỉnh như thế này thì đây là lần đầu.

Đôi mắt chăm chú của Nôrikô nhận ra rằng trong những khe hở giữa các tấm chiếu tatami trải sàn và những kẻ hở cạnh cửa tủ chòm có một lớp bụi đất đọng lại. Cô thay nước rửa giẻ lau rồi lại bắt tay vào việc. Trên bàn làm việc của Naôê chồng chất một đống tạp chí y học và sách nước ngoài. Cố gắng để mọi vật y nguyên, Nôrikô chỉ khẽ nhắc các chồng sách báo lên lau bụi rồi lại để xuống như cũ. Trên các tai ngăn kéo bằng kim loại cũng có một lớp bụi. Ở chính giữa bàn có một cái ngăn kéo lớn, còn hai bên bàn thì mỗi bên có năm ngăn kéo nhỏ hơn. Ngăn kéo trên cùng bên phải có ổ khoá, hình như ngăn này đã khoá chặt, Nôrikô đưa tấm giẻ lên tai ngăn kéo. Cô bỗng thấy tò mò muốn biết cho được trong ngăn kéo có những gì.

Căn nhà của một người đàn ông độc thân thường chứa đầy những điều bí mật. Biết được những điều đó thì sẽ hiểu được chủ nhân. Không rõ tại sao Nôrikô thấy rờn rợn.

Nhúng giẻ một lần nữa và vắt giẻ cho khô, cô đến cạnh cái tủ chòm. Muốn lau kỹ tất cả các góc ngách, phải cất bỏ tấm ván ngăn. Nôrikô cất bỏ tấm bên phải.

Cô làm những việc này không hề có ý đồ gì riêng. Chẳng qua bản chất cô như vậy: Đã bắt đầu làm việc gì thì thế nào cũng phải làm tiếp đến cùng.

Trên các ngăn trên có những đồ dùng trải giường còn ở phía dưới, trong mấy cái thùng bằng các-tông xộp thấy xếp những tập tạp chí cũ.

Nôrikô lau các kẻ hở, luồn khăn vào tận đáy tủ. Sau đó cô lắp tấm cửa ngăn bên phải lại rồi tháo tấm bên trái ra.

Đáy tủ phía này cũng đầy những cái hộp các-tông đựng tạp chí cũ. Ngay trước mũi cô có một cái thùng lớn hình vuông cao khoảng nửa thước. Trên thùng, cô thấy dán một nhãn hiệu sakê. Thùng hình như đựng đầy tạp chí. Một phần các tạp chí vượt lên trên vách thùng thành một chồng dày. Cái thùng ấy đặt quá gần cửa tủ làm cho Nôrikô vướng tay. Cô cố đẩy cho nó lùi vào phía trong. Hoá ra cái thùng nặng một cách không ngờ. Khi Nôrikô đã

làm cho nó nhích được một chút, nó va phải cái hộp ở bên cạnh, và chồng tạp chí ở phía trên đổ xuống.

"Phải xếp lại đúng như cũ", - Nôrikô sợ hãi tự nhủ thầm. Cô vừa tự mắng nhiếc mình vừa nhặt mấy tờ tạp chí vừa rơi xuống. Phần lớn đều là tạp chí y học. Đột nhiên Nôrikô nhìn thấy mấy cái phong bì đựng phim X-quang dày cộm.

Cô rút mấy cái phong bì ra khỏi thùng, xếp lại cho ngay ngắn và nhìn quanh những chữ đề ở ngoài bì. Ở phía trên những phong bì như vậy, trong một cái khung nhỏ thường có đề tên họ bệnh nhân và ngày tháng chụp phim, ở phía dưới là tên bệnh viện. Mấy phong bì Nôrikô đang cầm đều là của bệnh viện Oriental - điều này Nôrikô xác định được ngay từ đầu. Những tấm phim này mà để ở nhà Naôê thì điều đó chẳng có gì lạ: Những khi phải chuẩn bị dự hội nghị khoa hoặc các bác sĩ nhiều khi phải đem những tấm phim và những tập bệnh án về nhà, sao chép lại để sau này giở ra xem trong khi nhàn rỗi. Nhưng thường thường thì phim bao giờ cũng cất ở bệnh viện: đó là một cái lệ bắt buộc. Các bác sĩ hết hạn mượn phải trả phim về cho bệnh viện.

Nôrikô đưa một phong bì lên xem: Cái khung nhỏ dành cho tên họ và tuổi tác của bệnh nhân được để trống. Chỉ có ở mục ngày tháng là thấy đề: "30/10", "10/10". Như vậy những tấm phim này chỉ mới chụp gần đây. Những nét chữ đề trên bì rất quen thuộc đối với Nôrikô: đó là những nét chữ của Naôê.

Người được chụp những tấm phim đựng trong phong bì hẳn không phải là một bệnh nhân thường, nếu không, Naôê sẽ không để trống tên họ. Nôrikô đã toan để cái phong bì về chỗ, nhưng rồi không cưỡng được trí tò mò, cô rút mấy tấm phim ra.

Trong phong bì có cả thấy sáu tấm, đều là những hình chụp một đoạn xương sống. Chụp đủ các góc độ khác nhau: Từ phía trước, bên kia sườn... Vì không thấy có xương sườn và vì cái hình thù đặc biệt của các đốt xương, Nôrikô có thể xác định một cách dễ dàng phần xương sống được chụp là khu vực thắt lưng.

Quay về phía cửa sổ, Nôrikô soi mấy tấm phim lên ánh sáng: Ở góc trên phía bên phải đều có viết tên bệnh nhân bằng chữ

katakana. Nôrikô đọc chậm rãi hai lần rồi mới chột hiểu ra: Cô đã đọc ngược. tên ấy là Naôê! Xương sống của Naôê?!

Nôrikô qua về phía ánh sáng xem tấm phim một lần nữa. Trên cái nền đen của tấm phim những đốt xương hiện lên thành những khối trắng mờ mờ, nom khá rõ. Từ những khối trắng đều đặn của các đốt xương có những đường mảnh kéo dài ra như những cánh tay vươn dài.

Nôrikô chưa bao giờ nghe Naôê kêu đau lưng. Thế nhưng ở đây không thể nào có sự lầm lẫn: Trên các tấm phim đều có đề tên anh rõ ràng.

Nôrikô thử xếp mấy tấm phim theo thứ tự. Chiếc phong bì trên cùng đề ngày ba mươi tháng mười, rồi sau đó là ngày mười tháng mười, rồi ngày một tháng chín - cách nhau có hai mươi ngày, - chiếc phong bì dưới cùng đề ngày năm tháng bảy. Không có một phong bì nào có đề tên tuổi hay số hiệu: Hình như Naôê chụp những tấm phim này cho riêng mình. Nôrikô nhìn sâu vào cái thùng: Toàn những chiếc phong bì. Không có tên, không có họ, chỉ có ngày tháng, nhưng phim thì đề tên Naôê. Giữa một số phim có một khoảng cách năm ngày, còn những phim khác thì làm thành một chuỗi liên tục. Những phim chụp trước tháng bảy đều có đóng dấu của bệnh viện trường đại học T, nơi Naôê làm việc trước kia.

"Có lẽ anh ấy đang viết một công trình khoa học hay đang tiến hành một cuộc nghiên cứu độc đáo nào đấy bằng một phương pháp mới? - Nôrikô phỏng đoán mông lung. - Nhưng dù sao nghiên cứu cột xương sống của chính mình kể cũng lạ... Thật là một con người khó hiểu... " - Nôrikô lẩm bẩm, và vừa đúng lúc ấy có tiếng chuông điện thoại. Như một cậu bé bị bắt gặp trong khi đang nghịch bậy, Nôrikô hoảng hốt dứt tập phong bì vào chỗ cũ. Trong gian phòng vắng lặng, tiếng chuông reo nghe vang dội khác thường.

Nôrikô loay hoay mãi không biết nên làm gì. Tuy được phép của chủ nhân, nhưng dù sao cũng là một mình, trong căn hộ của một người đàn ông độc thân đang vắng nhà... Nhắc ống máy lên chẳng? Nhưng nhớ nếu làm như vậy cô sẽ đặt Naôê vào một tình

thế khó xử thì sao? Còn nếu cú điện thoại được gọi từ bệnh viện tới thì sao?... Nếu vậy chính cô sẽ làm lộ hết bí mật của mối quan hệ giữa hai người... Người co rúm lại, Nôrikô đợi cho tiếng chuông ngừng reo. Nhưng máy điện thoại vẫn reo chuông mãi như đã phát điên. Có thể Hanadzô Dzyunkô gọi đến báo rằng cô ta sẽ đến muộn chăng? Nôrikô không sao quyết định được là mình nên làm gì... Cứ vào sự kiên nhẫn của người gọi điện, cũng có thể suy ra rằng người đó rất có thể là Naôê, nhưng Nôrikô không dám tin chắc như vậy. Còn nếu đó là Naôê thật thì sao? Anh ấy sẽ tức giận biết chừng nào...

"Ta sẽ trả lời", - Nôrikô quyết định và thận trọng nhất ổng máy lên.

- Allô! Allô! - Một giọng phụ nữ từ ổng máy vang lên. Nghe cách phát âm "Allô" lần thứ hai, Nôrikô hiểu ra rằng người gọi còn rất trẻ.

- Mikikô đây.

"Mikikô" - Nôrikô thầm nhẩm lại.

- Tiên sinh đây phải không?

Nôrikô thấy hình như mình đã nghe giọng nói này ở đâu rồi.

- Allô, Làm sao thế?... Allô! Tiên sinh! Lạ thật...

Nôrikô nín thở khe khẽ đặt ổng máy xuống. trong phòng lại im phăng phắc. Ngồi xuống bên cạnh chiếc máy điện thoại, Nôrikô cố nhớ thử xem giọng nói bí ẩn kia là của ai. Đúng, cô biết chắc là đã từng nghe thấy nó rồi. Nhưng ở đâu? Trong số các nữ y tá ở bệnh viện không có cô nào tên là Mikikô. Nhưng giọng nói của một người lạ không làm việc ở bệnh viện, thì không thể có vẻ quen thuộc đối với cô đến như vậy...

Với một cảm giác bất mãn mơ hồ, Nôrikô trở lại với cái tủ. Máy tấm phim X-quang nằm ngổn ngang trên tấm tatami. Nôrikô đút nó vào phong bì và đặt vào cái thùng các-tông. Cô đặt lên trên mấy tờ tạp chí rơi xuống ban nãy, để cái thùng vào đúng chỗ cũ và lấp tấm cửa vào.

Khi Nôrikô đứng dậy, có tiếng chuông bấm cửa. Cô nhìn vào con mắt cửa: Naôê đang đứng ngoài hành lang. Buông một tiếng thở dài nhẹ nhõm, Nôrikô mở rộng cánh cửa.

- Sao anh nhanh thế!

- Tôi đi xe.

- Hanadzyô-san thế nào rồi?

- Băng huyết nhẹ

- Bây giờ có đỡ không?

- Đã đặt bình tiếp nước. Cũng không có gì nghiêm trọng.

Naôê chợt trông thấy tấm giẻ trong tay Nôrikô.

- Cái gì thế?

- Em vừa dọn dẹp, lau bụi

Trong khi cởi áo ngoài, Naôê nhìn Nôrikô, vẻ không bằng lòng.

- Lau dọn làm gì? Chỉ hay bày việc không cần thiết!

- Nhưng nhà bao nhiêu là bụi, - Nôrikô cãi. Cô thấy tủi quá: Mình thì bò lê la khắp phòng, mà anh ta thì!... Trên các giá sách và trong cái tủ kia dễ thường đã trăm năm nay không có ai lau dọn!

- Trong tủ à? - Naôê ném về phía Nôrikô một cái nhìn sắc nhọn. - Sao, cô mở tủ ấy ra à?

- Còn có cách gì khác? Phải mở ra mới lau được cửa tủ...

Naôê bước nhanh đến cạnh tủ và tháo cửa ra. Ở bên trong mọi vật đều y nguyên như mọi khi: ở ngăn trên là những đồ trả giường, ở ngăn dưới là đồng tạp chí.

- Cô có lục lọi gì ở đây không?

- Em chỉ lau đáy tủ...

- Cô không gỡ đồng này ra chứ?

Trong giọng nói của Naôê có một âm sắc căm giận rõ rệt đến nỗi Nôrikô chỉ rụt rè lắc đầu.

- Có đúng thế không?

- Vâng ạ.

Naôê lại nhìn qua một lần nữa các thứ đựng trong tủ, vẻ vẫn ngờ vực, rồi lấp cửa tủ lại.

- Trong tủ này có những tài liệu rất quan trọng rất cần thiết cho công việc của tôi. Không được đụng đến những tài liệu ấy, dù là khi lau bụi cũng vậy.

- Em... em có động đến cái gì đâu.

Dĩ nhiên nói như thế không đúng hẳn sự thật: Nôrikô đã làm đổ chồng sách, rồi sau đó lại xem trộm mấy tấm phim X-quang, nhưng cuối cùng cô đã cẩn thận xếp mọi thứ vào chỗ cũ. Xong Naôê đã nổi giận thật sự. Lần đầu tiên Nôrikô trông thấy ông như thế này. Trong trí cô hiện ra một phỏng đoán ghê gớm: Cô đã vi phạm một điều kiêng kỵ nào đó, đã trông thấy một cái gì không thể lọt vào mắt người ngoài. Cô thấy sợ.

- Từ nay không có tôi, cô không được làm những việc ấy.

- Vâng ạ - Nôrikô gật đầu ngoan ngoãn.

- Đưa tôi cái kimônô.

Bây giờ giọng nói của Naôê mới trở lại bình thản như thường ngày. Ông cởi khuy áo vét-tông. Nôrikô với lấy chiếc áo awase treo trên mắc đưa cho Naôê - như bất cứ người vợ Nhật Bản nào vẫn thường đưa áo cho chồng.

- Chúng mình ăn tối nhé.

- Ừ, - Naôê ậm ừ, nhưng như sực nhớ ra điều gì, lại nói - À không, xin lỗi cô, hôm nay cô phải về nhà cô.

- Ngay bây giờ à?

- Ừ.

- Còn bữa ăn tối thì sao?

- Tôi không cần.
- Sắp có ai đến anh sao?
- À không...
- Anh vẫn còn giận em à?
- Chẳng qua tôi muốn ngồi lại một mình.

Sau một câu trả lời dứt khoát như vậy, Nôrikô không còn biết nói gì nữa. Cô không hề ngờ là cơ sự lại diễn ra như vậy. Có lẽ có chuyện gì xảy ra trong bệnh viện chăng? Hay Naôê giận cô thực sự vì chuyện dọn dẹp vừa qua? Muốn đoán bao nhiêu thì đoán, nhưng nguyên nhân thật thì vẫn không sao biết được. - Xưa nay Naôê thích thể nào thì cứ thể mà hành động.

Nôrikô đột nhiên nổi giận.

- Được em sẽ về. Món sushi em để kia - Cô vẫn không nỡ để lộ hẳn nổi tức giận ra ngoài. - Thôi chào anh. Nôrikô hy vọng rằng ít ra Naôê cũng nói lấy một câu từ biệt, nhưng ông ta vẫn ngồi yên trên đi-văng không nói một lời.

- Trong khi anh đi vắng, có ai gọi điện.
- Ai?
- Giọng phụ nữ. Một cô Mikikô nào đấy.

Naôê không phản ứng.

- Em nói là anh đi vắng và buông ống máy.

Điều sau cùng này dĩ nhiên là Nôrikô bịa đặt. Câu nói của cô có tác động vào Naôê không thì không thể nào biết được: Ông ta vẫn ngồi như cũ, hai tay bắt chéo lên vai, mắt nhìn vào khoảng trống.

- Có thể cô ấy sẽ gọi điện lần nữa.

Nôrikô đóng cửa đánh sầm một tiếng rồi ra hành lang.

Ngày hôm sau trời mưa từ sáng sớm. Nôrikô đêm ấy khó ngủ vì chuyện xích mích vừa qua với Naôê. Khi cô đến bệnh viện với

cái mặt sưng húp, trong phòng y tá người ta đang bàn tán sôi nổi về sự việc vừa xảy ra với Đzyunkô Hanadzyô.

- Thật là khủng khiếp!

Yurikô Miyakawa, cô y tá đã trực đêm qua, bây giờ là trung tâm của sự chú ý cho nên có phần lên mặt với chị em.

- Bọn phóng viên được một trận ra trò! Họ xông vào nhưng lại bị đồn ra ngay lập tức.

- Họ làm sao đánh hơi được thế nhỉ?

- Thì cô ấy ngất ngay trong buổi họp báo mà. Có ai đó để hở ra là người ta chở cô ấy đến đây, thế là bọn phóng viên lập tức ủa tới. Thật khủng khiếp! Ấy, "Mùa bướm" là như thế đấy!

Một trong những ca khúc được công chúng ưa thích trong chương trình biểu diễn của Đzyunkô là bài "Mùa bướm". Hồi mùa xuân, công ty truyền hình đã quyết định dựng một vở kịch cùng tên, và tối hôm qua trong buổi họp báo, Đzyunkô phải bắt tay người diễn viên đóng vai chính, rồi sau đó trả lời những câu hỏi của một tờ tuần báo phụ nữ.

- Ngay giữa cuộc họp báo à?!

- Ông bầu là Ôôbasan có kể lại rằng lúc đầu Đzyunkô bỗng nhột nhột hấn đi, nhưng vẫn còn đứng vững được, rồi sau đó mỉm cười với anh diễn viên ấy như thế này này! - Yurikô mỉm một nụ cười tươi rói - Rồi bỗng kêu lên một tiếng rồi ngã xuống.

Yurikô không phải chỉ kể suông: Cô ta còn diễn lại hấn hoi. Kết quả là cô ta đã làm cho mọi người hình dung được sự việc một cách khá trực quan.

- Xung quanh có cả một đống những phóng viên nhiếp ảnh!... Lúc bấy giờ anh diễn viên đã chuẩn bị bắt tay Đzyunkô. Thế là anh ta đứng sững ra. Và cũng la lên.

- Thế là bức ảnh chưa kịp chụp à?

- Sao lại chưa chụp?! Những cảnh như thế thì người ta chụp một nháy mắt chứ, bao nhiêu cũng vừa... Hanadzyô Đzyunkô dưới

ánh sáng của những ngọn đèn Jupiter!... Cô ca sĩ nổi tiếng đang mỉm cười... Hanadzyô Dzyunkô đang được đưa vào bệnh viện!

- Nghĩa là cô ta cố gượng được một lúc rồi sau đó vẫn xỉu, phải không?

- Ngã lăn ra đất à? - Một cô y tá khác háo hức hỏi.

Phụ nữ vốn rất mê những chuyện xì-căng-đan, nhất là khi những chuyện ấy không có liên quan đến bản thân họ.

- Chứ sao nữa. Nhưng người ta lập tức bế cô dậy và đặt nằm ở đi-văng.

- Việc ấy xảy ra ở phòng tiền sảnh à?

- Không. Khách sạn đã trần thiết một phòng lớn cho buổi họp báo.

- Thế cô ấy ăn mặc thế nào?

- Ô-ô! Rất ác liệt! Các cô thử tưởng tượng mà xem, một chiếc xoa màu vàng rực, có thêu một con bướm đỏ chạy những đường xanh xanh. Thêu ở đây này. - Yurikô dùng hai tay vẽ thành một vòng tròn lớn trên vạt áo của mình. - Một con bướm to tướng hai cánh dang rộng. Nói chung, rất thần tiên. Mình chưa bao giờ trông thấy một cái gì tương tự.

- Rất hợp với bài hát nhỉ.

- Chính thế. Và các cô thử tưởng tượng xem: Cô ta đã ngất đi trong một trang phục như vậy.

Các cô y tá cố sức tưởng tượng cho ra cái khung cảnh ấy.

- Chắc trông đẹp lắm nhỉ?

- Cái gì đẹp?

- Thì cái con bướm ấy.

- Con bướm thì đẹp tuyệt. Chỉ có điều là lúc ấy nó ướt đầm những máu...

Mấy cô y tá nhìn nhau cười khúc khích.

- Nhưng có ai biết sự thật do đâu mà ra thế đâu!...

Các cô rất lấy làm hãnh diện vì chỉ có họ chia xẻ được điều bí ẩn của cô "minh tinh".

- Khi chở đến đây cô ấy vẫn mặc chiếc áo ấy à?

- Thì dĩ nhiên. Còn thì giờ đâu mà thay áo cho cô ấy, nếu chậm trễ thì chỉ có nguy thêm.

- Thế mặt cô ấy ra sao?

- Tái xanh như chết rồi ấy. Nhưng rất đẹp, trông mà choáng người đi ấy!

Yurikô ép chặt hai tay lên ngực, hai mắt đảo lên mi trên trông khi ôn lại cái cảnh bất hủ cô vừa được chứng kiến.

- Rồi sao nữa?

- Người ta đã gọi điện cho bác sĩ Naôê, và bác sĩ đã ra lệnh đưa ngay cô ta vào phòng mổ.

- Vẫn để nguyên chiếc áo ấy à?

- Bác sĩ Naôê khi bước vào phòng mổ cứ há hốc mồm ra.

- Thế rồi sao nữa, sao nữa? - Akikô giục rồi rít.

- Rồi thì... Ôi khủng khiếp quá! Khi ông ấy nghe nói huyết áp còn có tám mươi, ông ấy tiêm ngay thuốc cầm máu và mổ lại lần nữa. Lại tiếp huyết thanh. Sáng hôm nay cô ấy đã hơi đỡ. Ông bầu ở bên cạnh cô ấy suốt đêm không rời một bước.

- Giữa hai người có cái gì không nhỉ? Akikô hỏi.

- Biết nói thế nào với cậu đây... Không biết cô ấy có quá quen thuộc với ông ta không? Hôm qua ông ta đưa vào bệnh viện đủ thứ đồ, kể cả đồ lót, thế mà cô ấy vẫn tỉnh bơ như không.

- Ông ấy chăm sóc cô ta từng li từng tí...

- Nhưng cái thai hình như không phải của ông ấy.

- Thế- ế- ế à?!

- Hôm nay Kendzi Tanimôtô có đến thăm Dzyunkô. Dem vào cả một đồng quả và một bó hoa to tướng.

- Đúng, đúng. Chính đó mới là kếp của cô ta. Thậm chí trên các báo người ta còn viết về chuyện này.

- Ôi, không thể hiểu được mấy ông bà nghệ sĩ.

Và mấy cô gái thờ dài thườn thượt.

Naôê chỉ khám được Dzyunkô lúc hai giờ - Ông trở lại bệnh viện sau mười giờ, cho nên không có thì giờ đi thăm các phòng bệnh trước buổi nghỉ trưa. Nôrikô, vẫn còn buồn bực vì câu chuyện hôm qua, không muốn đi theo Naôê thăm các phòng bệnh nhân lắm, nhưng cô cũng muốn nhìn Dzyunkô một chút. Sự tò mò đã giành phần thắng, và Nôrikô quyết định đi đến phòng cô ca sĩ với Naôê.

- Lấy nhãn áp kè! - Naôê nói, như thế giữa hai người không hề có chuyện gì xảy ra, không hề có cuộc chia tay nặng nề hôm qua. Trong khi vội vã bước theo ông, Nôrikô nhớ lại mấy tấm phim X-quang mà cô đã tình cờ phát hiện. Nhìn vào lưng Naôê, cô chợt hình dung rõ nét những đốt xương được tia Roentgen vạch trần ra: Những khối trắng trắng trên cái nền đen của âm bản.

"Nhưng tại sao anh ấy lại chỉ nghiên cứu cột xương sống của bản thân mà thôi? " - Nôrikô thắc mắc. Hôm qua cô đã nghĩ rất lâu về vấn đề này, nhưng rốt cục vẫn không tìm được cách giải thích. Cô rất muốn hỏi thẳng Naôê, nhưng lại hiểu rằng việc đó không thể được. Vì cô mới chỉ nảy ra cái ý lau bụi trong tủ thôi mà anh ấy đã giận điên lên rồi. Nếu cô thú nhận là đã trông thấy mấy tấm phim thì mọi thứ sẽ tiêu ma. Có thể biết chắc như thế. Ý muốn biết sự thật tha thiết đến nỗi cô có thể vui lòng hy sinh tất cả những gì mình đang có.

"Chỉ một ngày sau mọi sự sẽ bị quên hết ", - Nôrikô tự nhủ.

Trên cánh cửa dẫn vào phòng Hanadzyô có treo một tấm giấy nhỏ đề hàng chữ: "Cấm thăm hỏi bệnh nhân ". Hai người gõ cửa và bước vào. Trong phòng ngự trị một ánh sáng mờ mờ màu xanh lục. Dzyunkô đang nằm yên, hai mắt nhắm nghiền. Khuôn mặt cân đối được hoá trang cẩn thận của Dzyunkô chìm trong đồng gói đậm.

- Ngủ à?

- Cách đây một giờ có tỉnh dậy một lát, nhưng rồi lại ngủ...

Ông bầu ngồi ở cạnh giường đứng dậy đưa tay về phía chồng gối.

- Thôi. Nếu cô ấy ngủ thì đừng đánh thức.

Naôê luồn tay dưới tấm chăn, cầm lấy cườm tay mảnh khảnh của Dzyunkô bắt đầu đếm mạch.

- Không có gì thay đổi chứ?

- Không. Cứ ngủ li bì thế thôi.

- Máy hôm vừa rồi quá mệt.

Ông bầu ngượng nghịu giấu kín đôi mắt.

- Để cô ấy nghỉ.

- Vâng ạ

Sau bài học kinh nghiệm cay đắng vừa qua, ông bầu không có ý định chống chế gì nữa.

- Cô ấy chưa ăn gì à?

- Kể từ hôm qua chưa ăn chút gì.

- Khi nào cô ấy tỉnh dậy, ông phải ép cô ấy ăn một chút.

- Vâng.

Naôê đã toan bỏ đi, nhưng ông bầu giữ lại:

- Dĩ nhiên sau khi xảy ra những việc như vừa rồi mà hỏi ngay thế này thật không phải... Cô ấy còn phải nằm ở đây bao lâu nữa ạ?

- Được năm ngày thì tốt.

- Năm ngày?!

- Ông lại định lôi cô ta đi đâu nữa sao?

- Ô không, bác sĩ hỏi gì lạ thế. Cô ấy đã ngất đi trước mặt mọi người. Bây giờ sẽ không có ai dám nói gì, dù cho chúng tôi có xé hợp đồng chẳng nữa.

- Thế à?

- Bác sĩ không biết, chứ ông chủ tịch công ty truyền hình đã cho tôi một trận nên thân.

- Vì sao?

- Tôi đã giấu không cho ông ta biết cuộc phẫu thuật, và bây giờ mọi việc đều đã lộ ra hết. Ông ta chửi tôi thậm tệ vì đã không cho ông ta biết sự thật.

- Ừ- ừ...

- Tình cảnh thật là... - Ông bầu gãi gãi sau gáy và nói thêm: - Tôi đã bàn kỹ với ông ta và cả hai đã quyết định không nên vội. Cứ để cho Dzyunkô nghỉ ngơi cho thật lại sức.

- Cho cô ấy nằm một tuần thì tốt.

- Cũng được, chỉ lo bọn phóng viên.

- Vậy ông đề nghị thế nào?

- Tôi nghĩ rằng hôm nay sẽ có bọn phóng viên của tuần báo phụ nữ kéo đến, có thể có cả phóng viên của mấy tờ báo khác nữa... Phải giấu sao cho họ đừng biết sự thật.

- Ta sẽ nói là cô ấy viêm ruột thừa.

- Có đủ để cho họ tin không? Họ không đoán ra được sao?

- Có thể nói rằng từ hôm qua cô ấy đã lên cơn đau, liền tiêm thuốc giảm đau để lên sân khấu, nhưng rồi cái ruột thừa bị viêm đã đột nhiên vỡ ra.

- Trong những trường hợp như vậy phải nằm viện bao lâu?

- Khoảng một tuần.

Ông bầu ngẫm nghĩ một lát.

- À khoan đã, - Naôê như sức nhớ ra điều gì, - Cô ấy đã mổ cắt ruột thừa chưa?

- Chưa. Không có sẹo.

- Hừm... Mổ mà không có đường khâu - chuyện đó không thể có. Tuy.. Thôi được, để đánh lừa bọn nhà báo thì như thế cũng được.

- Xin bác sĩ làm ơn giúp cho, chúng tôi rất cảm ơn.

Ông bầu xoa hai tay và cúi chào.

Đêm hôm ấy Kôbasi trực. Theo lệ thường, cô y tá cùng ở lại trực với anh ta là Akikô Takaghi. Ngoài ra còn có một y tá tập sự là Tômôkô Kawaai ở lại giúp Akikô. Kôbasi ngồi bên máy thu hình một lát rồi sang phòng nữ y tá nói chuyện phiếm. Nhưng các cô y tá chỉ dám nói chuyện phiếm sau chín giờ, khi đã tắt đèn ở các phòng bệnh nhân. Nếu bác sĩ có thì giờ rồi, thì như thế không có nghĩa là các nữ y tá không có việc gì làm. Tối hôm ấy công việc cũng không thiếu. Có ba bệnh nhân lần lượt hết phòng khám ngoại trú. Lẽ ra họ phải đến ban ngày, nhưng vì bận công việc nên phải đến vào lúc tám giờ. Sau đó lại có một người đàn bà đưa đứa con trai năm tuổi đến bệnh viện. Thằng bé kêu đau đầu dữ dội. Cặp nhiệt kế thì thấy ba mươi tám độ. Amidan của nó đỏ và sưng. Kôbasi bôi thuốc vào họng nó, tiêm cho nó rồi kê đơn xirô hạ sốt có pha chất kháng sinh. Sau đó lại có một chiếc xe cấp cứu chở đến một người bị ngất ở ngoài đường.

Mặt người đàn ông xanh xao và bất động. Thoạt nhìn đã có thể thấy rõ ngay người ấy ngất không phải vì mệt, mà vì một bệnh gì đấy. Tuổi người đàn ông vào khoảng sáu mươi. Tóc ông ta gần bạc hết, hàm răng đã rụng khá nhiều. Ở bên ngoài bộ com-lê có khoác một chiếc áo măng-tô, nhưng cả áo măng-tô lẫn bộ đồ đều đã sờn cũ, riêng cái áo măng-tô lại mất hẳn lớp vải lót.

- Người này từ đâu đến?

- Có ai biết đâu. Trong túi thấy có tờ giấy. Cứ theo tờ giấy thì tên ông ta là Kôkichi Uênô, nhà ở gần Namikibasi, - người hộ lý tải thương nói. - Hiện đang tìm cách bắt liên lạc với gia đình, may ra sẽ có người nhà ông ta đến.

Kôbasi đo huyết áp, nghe phổi cho bệnh nhân. Huyết áp gần như bình thường, thậm chí hơi gấp một chút. Phổi không có tiếng ran nhưng tim thì hình như có tiếng thổi. Kôbasi là bác sĩ phẫu thuật cho nên không dám tin lắm vào những tri thức của mình về nội khoa. Có thể là nhồi máu nhẹ chăng? Vả chăng xem ra tình

trạng giống như kiệt sức nhiều hơn. Giá là ban ngày có thể rõ ngay, nhưng bây giờ thì không thể kiểm tra toàn diện được.

- Cứ tiếp glucôza cho ông ta đi đã, để tăng cường hoạt động tim mạch.

Kôbasi ghi chỉ định này vào bệnh án.

- Bác sĩ cho nhập viện chứ?

- Dĩ nhiên. Chẳng lẽ tôi lại cho ông ta về trong một tình trạng như thế này!

- Phòng nào ạ?

Akikô đưa mắt nhìn ông già đang nằm yên, mắt nhắm nghiền. Trông ông ta chẳng có vẻ sang trọng chút nào.

- Phòng chung còn chỗ không?

- Hết rồi ạ.

- Còn phòng hạng ba?

- Còn một phòng bỏ không, nhưng sắp có người vào nằm rồi.

- Thôi được. Tạm thời đưa vào đấy.

- Mức chênh lệch sẽ là một ngàn yên mỗi ngày.

- Tôi biết. Không việc gì phải nhắc tôi những chuyện như vậy. Hãy lo lấy việc mình thì hơn. Đưa ngay về phòng đi.

Akikô cau mày.

Kôbasi quay trở về phòng điều hành, ngồi uống trà một mình. Anh nhìn lên đồng hồ thì thấy đã tám giờ rưỡi.

"Trong cái bệnh viện này lúc nào cũng chỉ nghe nói tiền với tiền..." - Anh bực tức nghĩ thầm. Cứ mỗi lần có bệnh nhân mới đến lại phải xác định xem người ta có thể trả bao nhiêu, rồi sau đó mới chỉ định cho người ta nằm phòng nào. Nếu lúc nào cũng phải nhớ đến tiền thì làm sao có thể yên tâm mà điều trị bệnh nhân?... Trong bệnh viện của trường đại học, Kôbasi không phải nghĩ đến những chuyện như vậy. Ở đây tất cả đều do tình trạng của bệnh nhân quyết định, thêm vào đấy có chăng cũng chỉ là vấn đề còn

chỗ hay hết chỗ. Trong một bệnh viện tư thì tình hình khác hẳn. Hình như mọi người ở đây không lo đến sức khoẻ của con người bao nhiêu, mà lo nhiều hơn đến số tiền mặt hay giấy bảo hiểm của bệnh nhân.

"Họ ra sức nuông chiều các bệnh nhân phòng thượng hạng và hạng nhất. Còn các bệnh nhân khác thì họ nhỏ toẹt vào..."

Kôbasi hết sức phẫn uất về cái tình trạng phân biệt bệnh nhân giàu nghèo trong bệnh viện Oriental. Theo anh nguyên tắc duy nhất đúng là cho các bệnh nhân nặng nằm phòng riêng, còn bệnh nhẹ thì nằm phòng chung. Trong khi đó ở đây tình hình khác hẳn. Trong các phòng thượng hạng và hạng nhất nhiều khi được dành cho những người đau những bệnh hết sức đơn giản, hoặc dành cho những người muốn nghỉ ngơi.

"Không biết những bệnh nhân như thế thì việc gì phải khám với chữa?" - Kôbasi tự hỏi.

Ông thân sinh của Kôbasi làm việc trong một nhà máy cán thép ở Kamêidô, gia đình ông sống rất thanh bạch và từ bé đã dạy cho anh quen tiết kiệm, cho nên anh thấy những người ném mỗi ngày mười lăm ngàn yên để mua cái quyền hưởng thụ sự yên tĩnh là những con người thực sự bất bình thường.

- Thật là kỳ quặc! - Kôbasi lâu bầu thành tiếng rồi uống nốt chén trà nguội.

Anh đã định mở tivi thì có tiếng chuông điện thoại. Máy điện thoại đặt ở cuối phòng.

- Alô! - Trong ống máy có thể nghe rõ một giọng đàn ông rần rỏi. - Bệnh viện Oriental phải không?

- Vâng.

- Tôi cần nói chuyện với bác sĩ trực.

- Tôi nghe đây.

- À, chính tiên sinh đây à? Xin lỗi tiên sinh, muộn thế này...

Giọng nói rất thân mật, nhưng không hề gợi một ký ức nào trong trí Kôbasi.

- Đzyunkô Hanadzyô hình như đang nằm ở bệnh viện các ngài phải không ạ?

Kôbasi đã biết rằng cách đây hai ngày Đzyunkô đã qua một phẫu thuật và bây giờ cô ta lại vào bệnh viện sau một tai biến gì đấy.

- Cô ta bây giờ ra sao?

- Xin lỗi, ông là thế nào với cô ấy?

- Tôi tên là Murai. Tôi là chỗ rất thân tình với Hanadzyô. Cho nên tôi rất lo, không biết cô ấy...

- Nói chung là khả quan.

- Bao giờ cô ấy sẽ ra viện?

- Ít nhất là hai ba ngày nữa.

- Hai ba ngày... - Người đàn ông nhắc lại, ra vẻ tư lự.

- Lần trước cô ấy ra viện sớm quá. Cho nên kết quả mới thế này. May mà không có mệnh hệ nào. Chỉ hơi bị băng huyết.

- Thế à? Bác sĩ nói là băng huyết à?

- Tôi không phải là bác sĩ điều trị bệnh nhân này nên không biết chi tiết. Nhưng theo chỗ tôi được nghe thì mọi biện pháp cần thiết đã được thi hành.

- Thế thì ca này cũng nghiêm trọng phải không ạ?

- Những chuyện này không đùa được đâu. Dầu sao cũng được ba tháng.

- Thế- à- ế- à...?- Murai dài giọng ra có vẻ kinh ngạc.

- Đây tuyệt nhiên không phải một chuyện không đâu. Phá thai chính là một sự can thiệp thô bạo vào quá trình tự nhiên trong một cơ thể sống.

- Sao?! Cô ấy... có...

- Một phẫu thuật như thế là một sự báng bổ đối với thiên nhiên, một sự vi phạm đối với những quy luật của nó.

- Ra thế đấy... Vậy thì còn hai ngày nữa?

- Cô ấy là người giàu có, thành thử tôi cũng khó trả lời câu hỏi của ông - Kôbasi nói qua kẽ răng, giọng khó chịu.

- Xin lỗi, ngài cho biết quý danh?

- Kôbasi.

- Ngài là bác sĩ nội khoa ạ?

- Phẫu thuật.

- Xin cảm ơn rất nhiều.

Trong ống máy vang lên những tiếng títt títt ngăn Kôbasi lấy làm khó chịu vì người ta đã làm phiền anh vì Đzyunkô Hanadzyô.

Một đối tượng cưng chiều của báo chí và truyền hình... Vào bệnh viện lúc tối muộn, được đưa vào phòng mổ ngay, rồi sáng hôm sau bất chấp ý kiến của các bác sĩ, vội vàng ra viện vì có "chương trình".. Thế rồi lại trở vào vì có tai biến, và lần này cũng khá khuya. Trả đến mười lăm ngàn yên một ngày, ông bầu và cô thư ký phải nhón chân đi lại xung quanh, còn cô ta thì cứ nằm yên đấy, có ai hỏi trong người ra sao cũng không buồn mở miệng, đã có mấy người hầu trả lời thay.

"Thôi thì cứ cho rằng Hanadzyô là một nghệ sĩ, có thể nói là không phải người trần. Nhưng việc gì cả bệnh viện phải cuống cuống lên vì một cô đào hát như vậy? Dĩ nhiên đây là lỗi của Naôê. Cứ cho là hiện giờ ông ta làm cho một nhà kinh doanh tư nhân, thế nhưng dù sao cũng đã có thời tỏ ra xuất sắc trong bệnh viện của trường đại học và được coi là một ngôi sao sáng của khoa học. Lại còn chiều chuộng ông bầu của Hanadzyô.. như thế nghĩa là ông ta cũng chịu khuất phục sức mạnh của đồng tiền... "

Kôbasi buồn thở dài.

Trên tivi người ta đang truyền hình một buổi biểu diễn ca nhạc. Các minh tinh của loại nhạc nhẹ lần lượt ra trước micrô trình diễn những ca khúc được ưa chuộng nhất của tuần qua. Người điều khiển buổi diễn, mà Kôbasi nhìn mặt thấy quen quen tươi cười mời lên sân khấu một nữ ca sĩ mảnh khảnh. Cũng giống như Đzyunkô, cô ta có cái giọng hơi khàn. Kôbasi đã trông thấy cô

trên màn ảnh nhiều lần. Sau khi trao đổi với cô ca sĩ mấy câu khách sáo, người điều khiển bỗng nói:

- Gần đây Dzyunkô Hanadzyô bị ngất xỉu ngay trên sân khấu. Tôi hy vọng rằng cô sẽ không gặp phải cảnh ấy chứ?

- Tôi thì không thế đâu, - Cô ca sĩ cười.

- Cô cẩn thận đấy. Chứ không thì.. Cô nên biết rằng đã có một ngôi sao rơi thì sẽ có những ngôi sao khác rơi theo. Không khéo nổ ra cả một nạn dịch tễ. Nhưng tôi nói gì thế này? Bệnh viêm ruột thừa có bao giờ truyền nhiễm đâu!

- Ôi, đến chết cười! - Cô gái cười phá lên, rồi dùng một cử chỉ rất kiểu cách, cô ta cầm micrô đưa lên môi.

- Viêm ruột thừa ư? - Kôbasi lẩm bẩm, lòng hoang mang. Anh không nghe nhầm: người điều khiển vừa rồi nói rất rõ "viêm ruột thừa"... Cô ta đã trả lời: "Ôi, đến chết cười!" - và cả hai đã cười rộ.

"Ra thế đấy.. Như thế có nghĩa là đối với công chúng thì Dzyunkô bị viêm ruột thừa..."

Kôbasi có một linh cảm rất khó chịu. Rõ ràng là khi trả lời điện thoại anh đã nói ra những điều tuyệt nhiên không nên nói một chút nào. Kôbasi tắt máy thu hình và đi xuống phòng các nữ y tá. Cô Kawaai ngồi buồn một mình đang cầm bút chì đỏ vẽ cái gì trên tờ giấy ghi nhiệt độ.

- Takaghi ở đâu?

- Cô ấy đi thăm qua cái ông già vừa được xe cấp cứu chở vào.

Kôbasi ngồi xuống đi-văng và thần thờ nhìn lên bức tường. Cái giá đựng thuốc, cái tủ con đựng dụng cụ.. Những cái ống tiếp huyết thanh...

- Người nhà ông ấy chưa đến à?

- Bà vợ vừa đến xong.

- Ông ấy có con cái gì không?

- Hình như không.

- Giấy bảo hiểm ra sao?

- Ban này có điện ở sở cảnh sát gọi đến. Hình như ông ấy được hưởng phụ cấp cho những người nghèo túng. Nhưng cũng chưa rõ lắm.

- Chế độ cứu trợ cho những người sống trong cảnh khốn cùng...

Kôbasi ngán ngẩm. "Bác sĩ trưởng lại tha hồ mà nhăn nhó!"

Anh đứng dậy và bứt rút đi đi lại lại trong phòng. Mãi bây giờ Akikô mới trở về. Trông thấy Kôbasi, cô ta báo cáo:

- Bệnh nhân bắt đầu ớn lạnh, nhiệt độ ba mươi chín.

Ban này Kôbasi phỏng đoán rằng ngất đi là vì trương lực bị giảm. Nhưng bây giờ anh thấy hình như tình hình tuyệt nhiên không đơn giản như vậy.

- Có kêu đau gì không?

- Không. Nhưng nhịp thở hơi mau.

- Rất lạ...

Kôbasi không hiểu gì hết. Bệnh gì thế nhỉ?...

- Dù sao cũng phải tiêm thuốc hạ sốt. Mêtilon một ống.

Kôbasi buông một tiếng thở dài nặng trĩu và ngược mắt lên Akikô. Cô đang bưng trên tay một cái chậu tiểu tiện của bệnh viện.

- Của ông ấy à?

- Không. Của Dzyunkô Hanadzyô.

- Cha chả... Lại còn phải đi đổ bỏ cho cô ta nữa đấy à?

Kôbasi thấy chối quá. Akikô nâng cái chậu lên, và chất nước vàng vàng ở bên trong chao qua chao lại.

- Mới mổ xong, cô ta đã chạy đi biểu diễn! Thế thì việc gì bây giờ phải lãng xằng hầu hạ cô ta?

- Cô ta cần chăm sóc rất cẩn thận. Đã một lần tai biến rồi.

- Đáng lẽ cô ta phải đi được từ lâu rồi.
- Cô ta ngủ suốt ngày.
- Còn cô thì đi đổ bô cho cô ta. Cứ như công chúa ấy!

Akikô giận dỗi trao cái chậu cho cô Tômôkô đang hóng chuyện.

- Đi đổ đi.

Tômôkô ngoan ngoãn gặt đầu cầm lấy chậu và ra khỏi phòng.

Khi cánh cửa đã đóng lại sau lưng Tômôkô, Kôbasi hỏi:

- Này, có phải giữ bí mật không? Chuyện Hanadzyô ấy mà?
- Dĩ nhiên. Bác sĩ Naôê đã dặn nói với người ngoài là cô ta bị viêm ruột thừa.

- Thế ra vẫn là viêm ruột thừa... - Kôbasi bực tức nhắc lại.

- Có việc gì thế - Akikô chột dạ

- Vừa rồi có một người gọi điện cho tôi...

- Em biết rồi. Người ấy hỏi bác sĩ trực, và em nói cho người ấy biết số điện của anh.

- Hắn nói tên hắn là Murai và hắn là chỗ thân tình của Dzyunkô Hanadzyô.

- Hắn cần hỏi gì? - Akikô ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Kôbasi.

- Tôi đã nói cho hắn biết sự thật...

- Thật à?! - Akikô kêu lên.

- Phải. Hắn tự giới thiệu là bạn thân của Dzyunkô mà...

- Không phải đâu. Chắc lại là một anh phóng viên nào đấy.

- Tôi làm sao biết được!...

- Có lẽ ta thử hỏi Hanadzyô-san xem sao?

- Có lẽ thế. Nhưng thôi, khoan đã, - Kôbasi do dự.

- Thế anh không hỏi xem hấn ở đâu, làm gì à?
- Không. Chỉ có hấn hỏi suốt.
- Nếu đó là một gã phóng viên... Ôi, có sự sẽ ra sao!...
- Thế sao, chỉ có ông bầu biết sự thật thôi à?
- Ông ta, cô thư ký của Hanadzyô và chủ tịch công ty truyền hình. Ngoài ra không còn ai nữa. Có lệnh không cho khách vào thăm cô ta. Chỉ có ông bầu tiếp họ.

- Ra thế...

Kôbasi siết mấy ngón tay mạnh đến nỗi phát đau lên. Anh đã vô tình làm một việc cực kỳ ngu xuẩn.

- Vậy em sẽ hỏi Hanadzyô-san?

- Thôi đừng. Bây giờ chẳng còn ăn thua gì nữa.

- Thế nhờ họ quen nhau thật thì sao? Có phải là anh trút được một gánh nặng không!

- Cái đó không liên quan gì đến vấn đề. - Kôbasi đột nhiên nổi khùng. - Vả chẳng người thầy thuốc không hề có bổn phận xác minh căn cước và tư cách của những người hỏi thăm sức khỏe của bệnh nhân.

- Nhưng Hanadzyô-san không phải là người thường.

- "Không phải người thường" nghĩa là thế nào? Làm như thế cái đó có một ý nghĩa gì. - Môi Kôbasi run lên. - "Minh tinh" cơ chứ! Cô ta cũng là một con người như ông già vừa chở đến hôm nay. Ở cái bệnh viện này người ta quá ưa chuộng những người nổi tiếng!

- Nhưng vị trí của cô ấy...

- Đối với những người chữa bệnh điều đó không có ý nghĩa gì.

- Chẳng lẽ bác sĩ Naôê không dặn anh?

- Tôi không nhớ.

- Lạ thật. Hôm nay có người phóng viên của tuần báo phụ nữ đến và bác sĩ Naôê có nói với anh ta rằng Hanadzyô bị viêm ruột

thừa, sau đó bà y tá trưởng tập hợp chúng em lại cảnh cáo là không được nói hớ chuyện này ra.

- Tôi không hề biết chút gì về những việc đó.

Chuông điện thoại trong phòng reo lên, Akikô cầm lấy ống máy. Kôbasi đứng im nhìn ra cửa sổ. Quả thật anh không biết chút gì về cách thuyết minh chính thức của bệnh tình của Hanadzô, nhưng bây giờ thì điều đó là một niềm an ủi quá yếu ớt.

- Chờ cho một phút, - Akikô lấy tay bịt ống máy, - Họ đến đây! Người của báo "Syukan Lady".

- Họ muốn gì? - Kôbasi chau mày khó chịu.

- Vẫn chuyện ấy. Vẫn chuyện Hanadzô-san!

- Nói với họ là tôi không có ở đây.

Akikô gật đầu và áp ống máy vào tai.

- Bác sĩ Kôbasi về nhà rồi... Vâng, hoàn toàn bất ngờ... Cái gì ạ? Không, việc đó tôi không biết.

Sau khi trao đổi với những người ở bên kia đường dây máy câu vô nghĩ nữa, cô đặt ống máy xuống.

- Cái thằng cha lì lợm!

- Hấn nói gì?

- Hấn nói: Bác sĩ Kôbasi ắt là có mặt ở đây. Cô phải cho tôi nói chuyện với bác sĩ. Việc này rất quan trọng.

- Ắt phải có mặt ở đây à? - Kôbasi ngạc nhiên hỏi.

Akikô ngẫm nghĩ.

- Thế còn cái lão Murai ấy, không biết có phải ở toà bao "Syukan Lady" không?

- Không có lẽ.

- Họ cứ một mực nói rằng mới cách đây một giờ anh còn ở đây. Họ làm thế nào mà biết được nhỉ?

- Ừ- ừ...

- Họ lại hỏi đúng "bác sĩ phẫu thuật Kôbasi" kia chứ.

Kôbasi nhớ lại rằng trong khi nói chuyện với Murai mình đã xưng tên ra.

- Chắc chắn đó là một tay phóng viên! Vì thế hấn mới biết Hanadzô.

Kôbasi bực mình tặc lưỡi một tiếng rồi đứng dậy.

- Nếu thế thì hấn đều thật!

- Theo em, phải nói hết với bác sĩ Naôê

Akikô với tay về phía tập danh bạ điện thoại treo phía trên bàn.

- Khoan đã. - Kôbasi hần học nhìn Akikô. - Không cần gọi.

- Tại sao?

- Đã bảo không cần là không cần.

- Nhưng mà ông ấy có thể lâm vào một tình thế rất gay go. Mai cái gã phóng viên ấy sẽ chạy đến đây từ lúc tờ mờ sáng.

- Hấn cứ việc.

Kôbasi bứt rứt tựa mình trên ghế.

- Hai bác sĩ của cùng một bệnh viện mà lại nói khác hấn nhau, như thế có phải là kỳ quặc không?

- Dĩ nhiên là kỳ quặc. Nhưng còn biết làm thế nào.

- Thật là ngoan cố một cách ngu xuẩn.

Trong những cuộc cãi nhau, Akikô rất chóng mất tự chủ và trong cơn nóng giận cô nói chuyện với Kôbasi với cái giọng mà chỉ có một người tình mới có thể tự cho phép mình dùng - không giữ một chút lễ độ nào hết.

- Chà, ngoan cố à?

- Anh có hiểu anh đã gây ra một tai hoạ như thế nào không? Vì anh mà thanh danh của bác sĩ Naôê có thể bị vùi dập!

- Bậy bạ! Thanh danh của tôi đi đời thì có: Mọi người đều nhỏ toẹt vào cái thanh danh ấy. Có ai thèm nói với tôi là Hanadzyô Dzuynkô bị "viêm ruột thừa" đâu? Tôi là bác sĩ mà người ta coi tôi không bằng một cô y tá quèn.

Ở Kôbasi sự chân thành và tính cương trực phối hợp lại thành một tính nóng nảy không có gì kiềm chế nổi. Akikô yêu thích cái tính bộc trực như trẻ con của anh, nhưng nhiều khi cô cũng thấy sợ cho anh.

- Bác sĩ Naôê không nói với anh, chắc hẳn không phải vì có chủ ý như thế đâu. Chẳng qua ông ta quên, - Akikô phỏng đoán.

- Cái đầu của ông ta làm việc một cách tuyệt hảo. Tôi không tin rằng ông lại có thể "quên" một cách dễ dàng như thế.

- Anh cứ để em kể cho ông ấy nghe, làm như thể nhân tiện trong khi nói một chuyện gì đó.

Tômôkô đã quay vào, cho nên Akikô hạ giọng thì thầm:

- Làm như vậy thì anh sẽ không cần phân trần gì nữa.

- Đừng có xen vào việc của người khác khi người ta không yêu cầu!

- Nhưng...

- Chẳng qua tôi biết cái gì thì tôi chỉ nói đúng như thế. Tôi thấy không cần phải tự thanh minh, - Kôbasi dần từng tiếng và quả quyết bước ra cửa.

Như có thể dự kiến trước, hôm sau có điện từ toà soạn báo "Syukan Lady" gọi đến hỏi xem cụ thể việc gì đã xảy ra với Dzyunkô Hanadzyô. Phòng ghi danh trả lời rằng từ hôm qua bác sĩ Naôê đã thông báo mọi việc một cách cặn kẽ và không còn có gì để bổ sung vào đấy nữa.

Thế mà trong giờ nghỉ trưa, một tốp phóng viên đã đột nhiên xông vào bệnh viện.

- Chúng tôi đã cố hết sức mời họ ra về, nhưng họ cứ một mực: "Không sao, chúng tôi sẽ đợi". Và mãi cho đến giờ họ vẫn không chịu đi cho, - cô thư ký trực ở phòng ghi danh than phiền với Naôê

như vậy. (Cô ta đã được lệnh tổng khứ những ông khách không mời mà đến).

- Thật là trơ tráo!

Lúc bấy giờ Naôê sau khi ăn trưa, đang đánh cờ gô với kỹ thuật viên X-quang Sawada. Xong ván cờ, ông miễn cưỡng đứng dậy.

Bọn phóng viên đang ngồi đợi ở phòng khách. Họ có hai người: Một người cao và gầy, người thứ hai thì ngược hẳn lại, thấp và mập.

- Xin lỗi bác sĩ, đã đến làm phiền...

Gã cao và gầy chia cho Naôê xem tám danh thiếp. Hẳn tên là Tanabê. Gã mập là phóng viên nhiếp ảnh.

- Tôi đã trả lời hết các câu hỏi của các ông rồi.

- Vâng. Nhưng chúng tôi muốn... - Người gầy nói, và vừa lúc ấy ánh đèn flash chớp lên. Gã phóng viên nhiếp ảnh chồm về phía Naôê.

- Mặt mũi của tôi có ích gì cho các ông?

- Dạ đó là đề phòng xa. Vì ngài là bác sĩ điều trị Hanadzyô.

Gã gầy nói chuyện thay cho cả gã nhiếp ảnh vì cấp bậc của hẳn cao hơn.

Naôê cau mày khó chịu.

- Thưa bác sĩ, có thật cô ấy bị viêm ruột thừa không ạ?

- Tôi còn phải nhắc lại câu đó bao nhiêu lần nữa?

- Thế mà chúng tôi lại nghe nói khác hẳn: Cô Hanadzyô đã được phá thai ở đây. - Gã phóng viên nhìn chằm chằm vào mặt Naôê, nhưng gương mặt ông vẫn điềm nhiên như không.

- Và cô ấy bị ngắt là vì sau khi phá thai cô ấy ra viện sớm quá... Xin bác sĩ cho biết ý kiến về những điều đó.

Naôê nhìn kỹ hai gã phóng viên. Rồi ông liếc mắt xem lại tám danh thiếp một lần nữa.

- Ai nói với các ông như vậy?

- À, có một người nói...

- Tôi nhắc lại: Cô Hanadzyô bị viêm ruột thừa.

- Xin bác sĩ tin tôi, - gã gầy không nao núng, - chúng tôi không hề bịa đặt. Tin này chúng tôi lấy được ở một nguồn đáng tin cậy nhất.

Hai gã phóng viên hết sức chăm chú theo dõi Naôê. Ông đứng đưng nhún vai.

- Thế rồi sao nữa?

- Chúng tôi muốn được nghe bác sĩ cho biết sự thật. Không nên lừa dối chúng tôi. - Gã phóng viên xử sự một cách tự tin và trâng tráo. - Sự việc đã xảy ra đúng như tôi vừa nói chứ gì?

- Không.

Naôê trầm ngâm ngắm nghía cánh cửa kính.

- Chúng tôi có những bằng chứng không thể bác bỏ được.

- Đó là các ông tưởng thế.

- Được. Chúng tôi sẽ nói hết. Chỉ xin bác sĩ đừng té xỉu vì ngạc nhiên. Người đã kể cho chúng tôi nghe việc này làm việc trong bệnh viện của các ngài.

Gã phóng viên đưa mắt sợ sệt nhìn quanh. Trong phòng tiếp khách không có lấy một bóng người. Cô thư ký trực phòng thi danh đang thừa ren. - Vậy bác sĩ thử đoán xem ai?

- Tôi không biết.

- À, thế thì chúng tôi xin giúp bác sĩ đoán ra đây, xin thêm một đặc điểm nữa: đó là một bác sĩ.

Gương mặt Naôê như có một bóng mây lướt qua, nhưng chỉ trong khoảnh khắc. Chỉ giây sau nó đã lại thản nhiên như không.

- Cũng một bác sĩ phẫu thuật như ngài. Ngài đã hiểu ra chưa? Bác sĩ Kôbasi đấy! - Gã phóng viên đắc chí cười gằn. - Tối hôm qua chúng tôi có gọi điện lại đây hỏi thăm sức khỏe của

Hanadzô. Bác sĩ Kôbasi đã ra trả lời điện thoại và đã nói hết ra một cách hoàn toàn bất ngờ.

Naôê im lặng gật đầu.

- Bây giờ bác sĩ sẽ nói ra sao đây? Vẫn khẳng định rằng cô ta bị "viêm ruột thừa" như trước chăng?

Lại một ánh chớp đèn flash. Naôê liếc nhìn cái máy ảnh, rồi khinh bỉ nhìn từ đầu đến chân gã phóng viên.

- Chỉ có thể thôi à?

- Vâng. Bác sĩ thấy chưa đủ sao? - Gã gây làm ra vẻ ngạc nhiên. - Bác sĩ mà còn lừa dối chúng tôi, thì tôi sẽ viết cả về việc đó nữa.

- Các ông đang định viết về chuyện này à?

- Chứ còn sao? Đzyunkô Hanadzô, người được công chúng ưa chuộng, ngất đi trước mắt mọi người. Đzyunkô Hanadzô có thai. Với một gương mặt ngây thơ vô tội thế kia! Ai mà tin được! - Gã phóng viên ghen nào vì hưng phấn. - Chúng tôi nhất định sẽ viết! Đây sẽ là một chuyện giật gân khiến ai nấy phải kêu trời lên. Thiên phóng sự hay nhất trong tất cả những thiên phóng sự về nàng đã được đăng trên các báo.

Naôê ngắm cái bể cá đặt ở phía sau lưng hai gã phóng viên. Trong bể mấy con cá kiểng nhiệt đới đang uể oải bơi, mình loang lổ những vệt màu vàng và màu xanh lục.

- Nói tóm lại, bệnh cô ta không phải là viêm ruột thừa.

- Viêm ruột thừa.

- Xin tiên sinh đừng cố chấp. Đằng nào chúng tôi cũng sẽ biết.

- Các ông bịa ra được cái gì thì cứ thế mà viết.

- Thế tức là bác sĩ đã trả lời "đúng"?

- Các ông lấy ở đâu ra thế?

- Thì bác sĩ vừa nói là cứ viết như thế kia mà?

- Vì các ông nói là đằng nào các ông cũng sẽ viết.

Hai gã phóng viên thở dài mệt mỏi.

- Tôi là bác sĩ điều trị Đzyunkô. Tôi nói với các ông rằng cô ấy bị viêm ruột thừa. Nếu các ông không tin tôi, các ông cứ xử sự theo ý các ông.

Naôê quay đi và bước về phía thang máy. Hai gã phóng viên nhìn theo cái bóng dáng cao và mảnh của ông.

- Thật là một món khó gặm, - gã phóng viên gầy lắm bầm khi Naôê đã khuất sau cánh cửa buồng thang máy.

Trong phòng văn thư, Yutarô Ghyôđa đang nói chuyện với Tsuruyô Sêkiguchi. Hôm nay bà Rittsukô không đến bệnh viện, cho nên hai cô kế toán ở phòng văn thư tự động làm công việc điền các giấy tờ thanh toán tiền bảo hiểm.

- Kết quả chuẩn đoán vẫn chưa rõ à?

Yutarô nhìn tờ bệnh án.

- Hôm nay chính bác sĩ Naôê đã khám bệnh nhân. Bác sĩ có thiên hướng nghĩ rằng tình trạng có liên quan đến vấn đề máu.

- Bệnh máu ư?...

- Bác sĩ Naôê có yêu cầu làm cả một loạt xét nghiệm: Trong khoảng năm ngày nữa mọi vấn đề sẽ hoàn toàn rõ.

- Ủ- ừ...

Bác sĩ trưởng lắm bầm, vẻ lầm lì, tay giở giở mấy tờ bệnh án.

Họ đang nói đến cái ông già mới được xe cấp cứu chở vào bệnh viện hôm qua. Khoảng hai giờ sau đó có một người đàn bà đứng tuổi chạy đến bệnh viện xác nhận rằng quả thật bệnh nhân tên là Kôkichi Uênô. Trước kia ông ta làm nghề mua bán đồ cũ, nhưng cách đây mấy năm ông bị đau chân không đi được nữa. Thậm chí có những ngày ông không ra được khỏi giường. Sau đó cả bà vợ cũng bắt đầu bị tê thấp, buộc lòng phải thôi việc ở quán nhậu, nơi bà làm công việc rửa bát đĩa, và bây giờ hai vợ chồng

sống bằng số tiền trợ cấp của nhà nước dành cho những người bán cùn.

Bác sĩ trưởng rất ghét người nghèo, nhất là những người sống bằng trợ cấp.

- Cũng kỳ, trông người thì già khom. Nhưng tuổi chỉ mới năm mươi hai!

- Vâng, không thể nào tin được, - bà y tá trưởng lắc đầu. Trông phải đến ngoài sáu mươi.

Năm mươi hai - tuổi Yutarô Ghyôđa cũng gần bằng ngần ấy. Nhưng đối với một nhà kinh doanh, lòng trắc ẩn là một xa xỉ phẩm không thể dung thứ được.

- Lão ta sống bằng tiền trợ cấp, thế mà lại cho nằm ở phòng hạng ba. Hạng này đắt hơn hạng công cộng. Lão ta làm sao có thể bù được chỗ chênh lệch?

- Có lẽ không bù được đâu, - Sêkiguchi thở dài.

- "Có lẽ" gì nữa! - Ghyôđa vặn lại. - Phải coi chừng nhắc lão ta trả cho đúng.

- Bác sĩ Kôbasi ra lệnh cho nằm đấy. Hôm qua ông ta trực. Máy cô y tá đã can ngăn đủ cách mà ông ta vẫn không nghe.

- Cần phải quản lý bác sĩ Kôbasi! Mà đó chính là việc của cô và các nữ y tá. Kôbasi mới rời khỏi ghế đại học, còn nông nổi lắm. Lúc nào cũng chỉ chực xông ra trận. Lúc nào cũng chỉ biết "công bằng, công bằng" Chưa nếm mùi đời mà.

- Dù có thế nào thì ông ta vẫn là bác sĩ. Làm sao một cô y tá trẻ lại có thể dám cả gan nói với bác sĩ: "Không được cho bệnh nhân này nằm"?!

- Có ai bắt cô ta phải nói như thế đâu. Có thể nói cách khác: "Một bệnh nhân sống bằng trợ cấp thì nằm ở phòng chung tốt hơn. Không nên để cho hắn ta nằm ở một phòng đắt tiền hơn, vì hắn ta không bù được số tiền chênh lệch". Đằng này lại vì một bệnh nhân như thế mà khước từ một người đang sắp sửa vào viện!

- Nhưng ở phòng chung làm gì còn chỗ. Chẳng nhẽ đuổi ông ta ra cửa?

- Từ chối thì cũng có thể từ chối một cách thông minh: "Chúng tôi rất muốn nhận ông, nhưng chúng tôi hết chỗ rồi, vậy ông chịu phiền nhé, chúng tôi buộc lòng phải chở ông sang một bệnh viện khác ". Thế là chẳng ai méch lòng.

- Bác sĩ Kôbasi dự kiến rằng người bệnh sẽ chóng khỏi. Kết quả là như thế đấy.

- Mấy cái anh chàng ở trường đại học ra chỉ biết bày chuyện nghiên cứu những vấn đề chẳng cần thiết cho ai và những cuộc tranh luận hoàn toàn vô bổ! Họ không hiểu được các bác sĩ tư sống khổ sở như thế nào.

- Tốt hơn là chính ngài nên nói thế nào đó cho bác sĩ Kôbasi hiểu. Chứ các nữ y tá phải có bốn phen thi hành răm rắp những mệnh lệnh của bác sĩ.

- Có nói hay không nói thì cái bọn bác sĩ trẻ ấy cũng chẳng hiểu gì.

Bác sĩ trưởng sai mấy cô kế toán pha trà. Bà y tá trưởng, như sực nhớ ra điều gì, nhìn đồng hồ rồi nói:

- Tôi phải đi.

- Theo như tôi hiểu, trong tình trạng này không thể động đến người bệnh à?

- Nhất định như vậy.

- Có ai đến với hấn ta không?

- Vợ lão ta. Bà ấy thường xuyên ở bên cạnh lão ta!

- Thật đến khổ với cái bọn khổ rách áo ôm ấy! Tiền viện phí nhà nước trả cho họ bao giờ cũng đến chậm hàng háng, đôi khi còn chậm hơn nữa, rồi sau đó lại còn phải tiếp đủ các thứ uỷ ban đến làm khổ mình... Họ cứ moi móc từng chuyện nhỏ không đâu. Họ hạch sách là mình kê đơn thuốc nhiều hơn số thuốc cần thiết, rồi trừ tiền đi... Dù là bác sĩ ở trường đại học thì lẽ ra cũng phải hiểu cho người ta chứ, - Yutarô càu nhàu.

- Rõ ràng là ở các trường đại học người ta không chịu dạy những chuyện đó. - Bà y tá trưởng vốn là bậc thầy trong nghệ thuật nói những câu xỏ xiên với một vẻ mặt và một giọng nói hoàn toàn ngây thơ vô tội.

- Không sao. Đến khi nào họ mở bệnh viện tư thì họ sẽ khác hiểu. - Nói đoạn Yutarô đưa tập bệnh án cho Tsuruyô. - À, thế còn cái cô Đzyunkô Hanadzyô ra sao rồi nhỉ?

- Không có chuyển biến gì đáng kể.

- Vẫn ngủ à?

- Có thức dậy được một lát rồi lại ngủ lại.

- Chà, giá được xem mặt cô ta một chút nhỉ!

- Xì, tiên sinh thật! - Bà y tá trưởng cau mặt.

- Tôi nói thật đấy. Cứ muốn ghé một chút mà không làm sao tìm ra được một cái cơ hợp lý.

- Thì bác sĩ trưởng cứ làm như thể đi kiểm tra các phòng bệnh nhân. - Sêkiguchi mách nước.

- Ủ, thật đấy, có lẽ được đấy nhỉ.

- Không, có lẽ không được. Ông có phải là bác sĩ phụ khoa đâu?

- Vậy thì làm thế nào bây giờ?

- Tôi nghĩ ra rồi. Tốt hơn cả là ông cùng đi với bác sĩ Naôê.

- Ý hay đấy! Naôê thì muốn đến phòng cô ta lúc nào cũng được.

- Đến chịu ông! - Bà y tá trưởng nhú đôi lông mày ra vẻ nghiêm khắc trong khi mấy cô gái ngồi phía sau Yutarô cười khúc khích. Giả sử bà Ritsukô có mặt ở đây thì Sêkiguchi chắc hẳn đã không tự cho phép mình ăn nói tự do như vậy, mà Yutarô cũng sẽ không dám đùa như thế.

- Các người giấu tôi một con búp bê mỹ miều như vậy để các người tha hồ ngắm nghía hả?

- Nhân thể cũng nên biết rằng cô ta đã ba lần...
- Thế cơ à?
- Đôi mắt lơ đãng của ông bác sĩ trưởng tròn xoe ra vì ngạc nhiên.
- Vâng, - Tsuruyô mím môi - Trong bệnh án có ghi như vậy.
- Tôi không hiểu nổi những người đàn bà ấy... - Yutarô buông một tiếng thở dài nặng trĩu.
- Vậy tôi sẽ nói với bác sĩ Naôê nhé?
- Nói đi. - Ngả người trên đệm đi-văng, Yutarô chìm đắm vào những mơ ước êm đềm.

CHƯƠNG IX

Nôrikô Simura gặp kỹ thuật viên X- quang Sawada vào ngày thứ bảy, tức bốn ngày sau cuộc phẫu thuật làm cho Dzyunkô Hanadzô.

Dù là ngày thứ bảy thì trong bệnh viện vẫn rất nhiều việc, bệnh nhân vẫn đông, cho nên buổi gặp gỡ mãi đến năm giờ mới thành. Nôrikô yêu cầu Sawada đến gặp cô ở một tiệm trà nhỏ tên là "Pôni". Quán trà nằm ở quãng giữa đường đi Dôghendzakaa, và Nôrikô cũng đã nhiều lần gặp Naôê ở đây.

Hai người ra khỏi bệnh viện vào những lúc khác nhau, nhưng ngồi chưa đến năm phút Nôrikô đã thấy Sawada tới phòng trà.

- Anh uống cái gì nhé? - Nôrikô hỏi.
- Có lẽ cô cho tôi uống trà.
- Xin chén trà có chanh - Nôrikô nói với cô hầu bàn rồi quay về phía Sawada - có ai trông thấy anh không?
- Ồ, hình như không có ai.
- Thế thì tốt.

Nôrikô thở dài nhẹ nhõm, rồi lấy trong xác ra một bao "Highlight", châm thuốc hút. Cô biết hút thuốc lá là do Naôê. Trong bệnh viện có nhiều nữ y tá hút thuốc, ngay cả cô Kaôru Unô trẻ thế mà đôi khi cũng hút. Sau một phẫu thuật khó khăn hay một đêm trực, cởi bỏ chiếc blouse và hút một điếu thuốc lá cũng thật dễ chịu...

Nôrikô nhìn các cô khác hút thuốc, cũng đã từng thử hút vài lần. Nhưng hút đến hơi thứ ba cô đã thấy khó chịu và cô không tài

nào hiểu nổi người ta tìm thấy cái gì trong thuốc lá. Naôê vừa mới quen cô đã bắt đầu nài cô hút. Có một lần đang nằm trong giường ông ta nói với cô: "Khi một người đàn bà hút thuốc lá loại sang, nhìn thật thích mắt!" Chính từ ngày ấy Nôrikô bắt đầu hút thuốc thực sự.

Khi thấy Nôrikô ngạt thở vì khói thuốc lá và ho sặc sụa, Naôê cười ngất. "Môi hơi đưa ra phía trước một chút, và phải thở khói ra thông thả như thế này này, trông mới đẹp". Dưới sự hướng dẫn của Naôê chẳng bao lâu cô đã có thói quen hút thuốc lá, tuy không nghiện đến mức phải khổ sở khi không có gì hút. Mỗi ngày cô hút khoảng bốn năm điếu.

Sawađa ngạc nhiên nhìn Nôrikô hút thuốc lá, rồi hỏi:

- Vậy cô muốn nói chuyện với tôi về việc gì?

Tối hôm qua Nôrikô có yêu cầu ông ta đến đây để nói một câu chuyện quan trọng.

Dạo ấy cứ tối tối Sawađa còn đi học lớp kỹ thuật X- quang và chưa có quyền chính thức làm việc với máy chiếu. Chỉ có các bác sĩ mới được phép chụp phim. Nhưng trong bệnh viện Oriental, cũng như trong nhiều bệnh viện tư khác, chính kỹ thuật viên làm tất cả.

- Câu chuyện tôi sẽ nói với anh hơi bất thường...

Nôrikô gảy tàn thuốc lá rồi nhìn Sawađa có ý dò xét.

- Tôi nghe cô.

Sawađa thua Nôrikô ba tuổi cho nên trước mặt cô anh có phần e dè.

- Anh thử nói tôi nghe... Naôê vẫn đến anh chụp phim đấy à?

Một bên má Sawađa khẽ giật giật vì ngạc nhiên.

- Có điều là anh không được dối tôi. Tôi biết hết rồi.

Sawađa lúng búng cái gì trong miệng.

- Cứ khoảng mười ngày một lần. Đúng không?

Sawada rõ ràng là luống cuống. Nôrikô hiểu rằng mình đã đi đúng đường.

- Vậy thì tôi muốn hỏi anh... Ông ấy chụp phim để làm gì thế? Anh nói thật với tôi đi. Tôi cũng đã trông thấy mấy tấm phim ấy rồi.

- Không thể thế được! - Sawada thốt lên.

- Sao vậy? Anh lấy làm lạ ư?

- Cô thấy những tấm phim ấy ở đâu?

- Không quan trọng. Chỉ biết là tôi đã trông thấy thế thôi.

Nôrikô tuyệt nhiên không có ý định thú nhận rằng mình đã trông thấy mấy tấm phim ấy trong cái tủ ở nhà Naôê.

- Tôi không hiểu...

- Cái gì?

- Cô làm thế nào mà biết được việc này?

- Dù sao sự thật vẫn cứ là sự thật.

- Chẳng lẽ chính bác sĩ Naôê nói cho cô biết? - Sawada uống một hơi hết chén trà rồi lại nhìn Nôrikô một cách ngờ vực. - Ông ấy đã yêu cầu tôi cất thật kỹ, sao cho đừng ai có thể trông thấy.

- Anh đừng lo. Tôi trông thấy nó không phải ở chỗ anh.

- Lạ thật. - Sawada lắc lư cái đầu.

- Anh yên tâm đi, và nói cho trung thực: Naôê chụp để làm một công trình khoa học, hay là... ông ấy bị bệnh?

Sawada lặng thinh.

- Tôi van anh. - Nôrikô chấp hai tay lên ngực.

- Thôi được, - Sawada mỉm lòng. - Nhưng đừng nói với ai...

- Tôi thề với anh!

- Cô cần biết rằng ông ấy đã cấm tôi không được nói với ai...

- Vâng, dĩ nhiên, tôi hiểu.

- Số là ông ấy đang tiến hành một cuộc nghiên cứu khoa học.

- Nghiên cứu khoa học ư? - Bây giờ đến lượt Nôrikô nhìn Sawada một cách ngờ vực.

- Chính ông ấy nói với tôi như vậy, thành thử cô có thể tin chắc rằng đó là sự thật.

- Nhưng tại sao ông ấy lại chỉ nghiên cứu cột xương sống của chính mình mà thôi?

- Không phải. Cả xương sườn, cả xương tay, xương chân nữa.

- Anh không dối tôi đấy chứ?

- Tôi nói dối làm gì? Chính tôi chụp mà.

- Một cuộc nghiên cứu khá lạ lùng.

- Bác sĩ nói rằng vấn đề này thú vị kinh khủng!

"Chụp xương sống của mình thì có cái gì mà thú vị? Nôrikô nghĩ thầm. - Không thể nào hiểu nổi... "

- Cứ mười ngày ông ấy lại đến anh à?

- Vâng.

- Và cứ mỗi lần như thế lại chụp cả một loạt hình à?

Sawada gật đầu.

- Chẳng lẽ ở bệnh viện người ta cho phép sử dụng ngân ấy tấm phim cho những công trình nghiên cứu khoa học sao?

- Chính bác sĩ trả tiền số phim ấy.

- Thế à? Ông ấy trả bằng tiền riêng à?

- Tôi mua riêng phim cho ông ấy. Mua sỉ. Mua thẳng của hãng sản xuất phim.

"Nếu đây chỉ là một công trình khoa học thì Naôê bỏ tiền ra như vậy có phải là vì quá mê mải không?... " - Nôrikô nghĩ.

- Vậy anh chụp cho ông ấy vào những lúc nào?

- Vào những ngày chủ nhật hoặc vào những buổi tối ông ấy phải trực.

- Sao, ngay trong phiên trực à? Thế mà tôi không biết.

- Chúng tôi bao giờ cũng khoá trái cửa lại để đừng có ai vào.
- Bây giờ tôi mới hiểu tại sao có những tối ông ấy biến đi đằng nào không hay...
- Thường thường thì ông ấy bảo là đi uống rượu, - Sawada cười.
- Nhưng cũng có khi ông ấy đi uống rượu thật! Ngoài bar ấy.
- Vâng. Nhưng vào phòng X-quang vẫn nhiều hơn.
- Ai mà ngờ được!...

Trong lòng Nôrikô có những cảm xúc trái ngược giằng co nhau. Cô không biết là nên nổi giận hay nên thở ra nhẹ nhõm. Câu chuyện cũng thật kỳ dị.

- Nhưng tôi tha thiết xin cô đừng nói với ai. Lần nào ông ấy cũng nhắc lại là tôi phải im lặng.
- Được rồi.

Nôrikô cảm chén cà phê đã nguội đưa lên môi.

Những bài phóng sự tường thuật các sự việc đã xảy ra với Dzyunkô mãi đến ngày thứ năm, sau khi cô vào nằm bệnh viện, mới bắt đầu xuất hiện trên các báo chí.

"Một ngôi sao rơi xuống". "Một cơn viêm ruột thừa đột ngột. Một cuộc phẫu thuật khẩn cấp". "Cuộc họp báo bị gián đoạn vì minh tinh ngất". "Khi con bướm ngã xuống bất tỉnh"...

Có một số báo chí chỉ thông báo vắn tắt rằng Dzyunkô bị ngất vì làm việc quá sức, một số báo khác có đăng những tấm ảnh chụp Dzyunkô đang nằm mê man bất tỉnh, song tất cả các phóng viên đều gặp nhau ở một điểm: Trong buổi họp báo Dzyunkô Hanadzyô đã đột nhiên ngất xỉu và được đưa vào bệnh viện mổ ruột thừa. Chỉ có tờ tuần báo phụ nữ "Syukan lady" điểm một âm thanh lạc điệu trong bản hợp xướng hài hoà.

"Cơn đau khả nghi của dzyunkô Hanadzyô. Phải chăng là một cơn viêm ruột thừa?"

"Chúng tôi đã kể lại để các bạn đọc biết rõ tình trạng của Đzyunkô Hanadzyô sau khi nàng ngất ở khách sạn R. và được đưa vào bệnh viện Oriental. Song cách thuyết minh của bác sĩ N. lại khác một cách đáng kể với lời tuyên bố của bác sĩ K. Qua những lời lẽ của vị lương y này chúng tôi đã kết luận được rằng bệnh tình của Đzyunkô Hanadzyô không phải do một cơn đau ruột thừa gây nên như đã từng nói trước đây, mà... "

Tiếp theo sau, tờ tạp chí thuật lại chi tiết nội dung cuộc nói chuyện với Kôbasi. Mọi người trong bệnh viện đều biết rằng N. là Naôê và K. là Kôbasi. Số tạp chí "Syukan lady" ra được một ngày thì Naôê được đọc bài báo nói trên: Ông bầu của Hanadzyô đã chia tờ báo ra cho ông ta coi khi ông ta đến phòng cô ca sĩ trong buổi đi thăm bệnh nhân thường lệ ban sáng.

- Bác sĩ Kôbasi có thể tuyên bố như vậy thật ư? - Những khi cái ông bầu này tức giận, ông ta thường nói lắp bắp rất khó nghe, nuốt bớt nhiều chữ trong câu.

Naôê mở tờ tạp chí, đưa mắt rất nhanh đọc qua bài báo tai quái ấy.

- Lẽ nào một người thầy thuốc có thể tự cho phép mình làm như vậy? Bây giờ biết làm thế nào?

- Ở đây có một sự lầm lẫn gì đấy.

- Bác sĩ lấy gì cắt nghĩa được sự việc này?

- Tôi sẽ làm cho ra nhẽ, - Naôê vỗ về ông bầu.

Trong khi hai người nói chuyện, Đzyunkô nhìn ra cửa sổ, vẻ mặt lăm lăm, không nói một câu.

Sau buổi đi thăm các phòng bệnh nhân, ghi xong các chỉ định vào bệnh án của các bệnh nhân mới nhập viện, Naôê mời Kôbasi vào phòng điều hành.

- Chắc anh biết chuyện rồi chứ gì? Tờ Syukan lady có dẫn lời của anh ra đấy.

- Vâng, các nữ y tá đã nói với tôi rồi, - Kôbasi đáp, giọng vô tư lự.

- Làm sao nó lại ra như thế?

Naôê đứng dậy, đến cạnh cửa sổ nhìn xuống khoảnh sân sau nhỏ hẹp bị chèn giữa bốn bức tường đá.

- Tôi hôm ấy có một người nào đó gọi điện vào bệnh viện tự xưng là người quen thân Hanadzô...

- Và anh đã nói hết cho người ấy biết?

- Dĩ nhiên không phải là hết nhưng... - Kôbasi cúi mặt.

- Chẳng lẽ anh không biết rằng những chuyện như thế không thể nói qua điện thoại? Chỉ có thể nói riêng trước mặt nhau mà thôi. Đó là một sơ suất không thể tha thứ được.

Kôbasi im lặng.

- Đó là một việc chưa từng thấy: Một người thầy thuốc mà lại để lộ một điều bí mật nghề nghiệp của y học!

- Nhưng... - Kôbasi ngẩng đầu lên, - tôi chỉ nói sự thật. Tôi không bịa đặt gì hết.

Naôê quay ngoắt lại đo lường Kôbasi bằng một cái nhìn không chút thiện cảm.

- Theo anh thì người thầy thuốc có quyền nói toạc ra tất cả những gì mình biết?

- Sao lại thế? - Kôbasi bác lại. - Nhưng lừa dối bệnh nhân và người nhà của họ như tiên sinh vẫn làm là điều không thể chấp nhận được.

- Anh muốn ám chỉ cái gì?

- Thì như chuyện ông cụ Isikura đấy, chẳng hạn.

- Anh Kôbasi, bệnh ung thư là một trường hợp đặc biệt. Không thể đánh ngang bằng Isikura với Hanadzô.

- Có lẽ thế.

- Nhưng mỗi bệnh nhân có quyền giữ bí mật về bệnh trạng của mình, và bốn phận thiêng liêng của người thầy thuốc là không để lộ điều bí mật ấy ra.

Kôbasi cúi đầu im lặng.

- Hanadzyô không phải là một người thường. Cô ta là một nghệ sĩ, một ngôi sao. Có hàng triệu con mắt tò mò theo dõi cô ta. Cần phải thấy trước rằng bọn nhà báo không dễ gì bằng lòng với những thông báo chính thức của bệnh viện.

- Có thể. Nhưng... nếu việc này quan trọng như vậy, tại sao tiên sinh không cho tôi biết trước?

- Việc gì?

- Việc cô ấy bị "viêm ruột thừa" ấy. Giá tôi được nghe cách thuyết minh này, dù chỉ là phong phanh thôi...

Naôê không quay lại, chuyển sang góc bên kia của khung cửa sổ.

- Ngay đến các nữ y tá cũng được thông báo. Thế mà tôi thì không hề! Nếu tôi được thông báo thì đời nào tôi lại lỡ lời như vậy?

Naôê đến bây giờ mới ngoảnh lại nhìn thẳng vào mắt Kôbasi.

- Anh có nhận thức được rằng anh là thầy thuốc hay không?

- Dĩ nhiên.

- Anh không phải là một cô bé đến thực tập hay một cô hộ lý, mà là một bác sĩ. Anh hiểu không - một bác sĩ! Người ta phó thác cho anh những điều bí mật của bệnh nhân. Chẳng lẽ anh không đủ sức tự mình suy xét xem cái gì có thể nói ra được, cái gì không hay sao?

- Tôi... à... à...

- Vả chẳng đó cũng là một nét đặc biệt của nghề nghiệp chúng ta.

- Tôi đồng ý - mãi bây giờ Kôbasi mới nói được - Nhưng o bé một bệnh nhân đến như vậy chỉ vì cô ta là một ngôi sao thì theo tôi là không đúng.

- Anh không đúng.

- Ở chỗ nào?

- Vấn đề không phải ở chỗ bệnh nhân là ngôi sao hay là người thương. Người thầy thuốc có bốn phận giữ bí mật cho tất cả các bệnh nhân, ai cũng như ai. Tôi không muốn nhắc lại cho anh nghe những sự thật đã nhàm nhưng... - Naôê rời khung cửa sổ ngồi xuống chiếc ghế đặt trước mặt Kôbasi - Anh đã bao giờ có dịp đọc "Luật lương y" chưa?

Kôbasi nhăn trán, vẻ bỡ ngỡ. Nói cho đúng ra, anh mới chỉ nghe nói về tài liệu này, nhưng chưa bao giờ có dịp cầm đến nó.

- Trong các trường đại học, các giáo sư và các bác sĩ chỉ quan tâm đến những bài vở và công trình nghiên cứu khoa học, còn "Luật lương y" hay "Luật bảo hiểm bệnh tật" thì chẳng thèm nhìn ngó tới. Anh cũng chưa đọc chứ gì?

Naôê đã nhắm trúng điểm. Kôbasi bối rối giấu đôi mắt.

- Giữ bí mật cho bệnh nhân là nền tảng cơ bản nhất của bộ luật ấy.

Kôbasi không còn biết lấy gì để chống chế nữa, nhưng anh chưa có thói quen hạ vũ khí nhanh như vậy. Xét về nguyên tắc, Naôê nói đúng. Nhưng đây là chuyện của một cô gái nào đó chưa quá hai mươi tuổi được bao nhiêu. Cô ta hát được mấy bài hát nghe cũng dễ thương như thế thì đã sao? Đã có gì ghê gớm lắm chưa? Như thế đã thành được một minh tinh rồi ư?... Có thể một bí mật y học quan trọng thật, nhưng việc gì phải làm ầm lên như vậy vì một cô đào hát nào đấy? Kôbasi khó nhọc trấn áp nổi bực tức của mình.

- Thôi, nói chung là như thế, - Naôê nói, giọng khô khan, - từ rày có ai hỏi gì về Hanadzyô, anh hãy thận trọng hơn.

- Rõ. - Kôbasi đã ngáy đến tận cổ vì câu chuyện này rồi.

- Còn về bài báo thì ta sẽ nói rằng gã phóng viên hình như tự đánh hơi thấy điều gì cho nên đã cố gắng moi của anh những chi tiết giật gân, còn anh thì đã trả lời qua loa cho xong chuyện.

- Chẳng lẽ chỉ vì một chuyện nhỏ nhặt như vậy mà phát sinh những vấn đề phiền phức hay sao? - Kôbasi không ghìm nổi.

- Ở bệnh viện Oriental có nhiều nhân vật danh tiếng nằm điều trị. Nếu có tin đồn đại rằng các bác sĩ của bệnh viện không biết giữ bí mật cho bệnh nhân thì họ ngãng ra hết.

- Các nhân vật danh tiếng kia quan trọng đối với bệnh viện thế kia ư?

- Họ nằm những phòng đắt tiền nhất. Mà những phòng như thế lại chiếm đa số trong bệnh viện. Cho nên các nhân vật danh tiếng là những vị khách đáng mong muốn nhất của bệnh viện.

- Tôi phản đối một sự phân biệt đối xử như vậy. - Trong đôi mắt Kôbasi nhấp nháy những đốm lửa hằn học. - Tôi ghê tởm cái tinh thần vụ lợi mà bác sĩ trưởng đã gieo rắc trong bệnh viện này.

Naôê kéo cái gạt tàn đặt ở giữa bàn về phía mình và gảy tàn thuốc lá vào đáy.

- Trong những điều anh nói có một vài điều không đúng. Bác sĩ trưởng quả nhiên có xu hướng muốn tăng thu nhập, nhưng ông ta không phải là thủ phạm trong sự tồn tại của một cơ chế như thế này.

- Tại sao thế? Chẳng phải chính ông ta ra lệnh biến đại bộ phận các phòng bệnh nhân thành phòng thượng hạng đó sao?!

- Chính ông ta. Nhưng nếu chỉ một mình ông ta muốn thế thôi thì chưa đủ để gây nên cái tình trạng làm cho anh khó chịu.

- Nghĩa là thế nào?

- Sự cung ứng là do nhu cầu tiêu thụ sản sinh ra: Cái cung sinh ra từ cái cầu. Trong xã hội có một nhu cầu nằm phòng thượng hạng. Có những con người sẵn sàng trả mười lăm ngàn yên một ngày, không chút đắn đo, để có được một căn phòng tốt hơn những người khác.

Kôbasi không còn biết trả lời sao nữa.

- Khi các giáo sư làm ở bệnh viện của các trường đại học cầm lấy những món tiền mà bệnh nhân bỏ vào phong bì gửi vào tay họ, thì có lỗi ở đây trước hết chính là các bệnh nhân: Họ vốn sẵn lòng

trả bất cứ số tiền nào để được một "ngôi sao sáng của nền y học" chữa cho. Thành thử trong trường hợp này cả hai bên đều có lỗi.

- Về các giáo sư thì tôi không thể phán đoán gì.

- Sở dĩ như vậy vì hiện nay anh còn là một con số không. Anh lội chỗ nước cạn thì làm sao biết được?

Kôbasi cảm thấy cổ khô lại vì công phần.

- Vậy ra cả tiên sinh nữa, hồi còn làm việc ở trường đại học...

- Cả tôi nữa chứ sao, - Naôê vui vẻ thú nhận - Người ta đưa thì tôi lấy.

Rằng cần điều thuốc lá, ông ta cười phá lên.

- Thế... nếu khi mổ ông không nhận được một số "thù lao" bổ sung thì sao?

- Thì tôi cũng chẳng phiền lòng cho lắm.

Naôê phun khói ra.

- Dù sao cũng bắt công quá chừng! Đâu đâu cũng tiền, chỉ có tiền và tiền. Chỉ có tiền mới làm cho người ta có được một bác sĩ giỏi chữa cho, mới có được một phòng hạng nhất mà nằm, mới được điều trị theo phương pháp tối ưu.

- Khô thế đấy, - Naôê cười.

- Tôi nói thế không đúng hay sao? Người nghèo hay người giàu thì tính mạng cũng có giá trị như nhau. Chẳng lẽ có thể chữa bệnh theo hai cách khác nhau chỉ vì một đằng có tiền, một đằng không có? Cứ như là ở một thời trong thế kỷ nào đó, Mêđi hay là Êđô gì đấy. Thậm chí còn tệ hơn.

- Anh nói hơi quá rồi đấy... Chẳng việc gì phải đi sâu vào lịch sử như vậy. Ngay đến gần đây, chẳng hạn như vào đầu thời kỳ Syôwa, người nghèo cũng không thể kén chọn thầy thuốc giỏi hay thầy thuốc tồi. Hẳn không hề có thầy thuốc nào chữa cho hết. Nếu thầy thuốc đến với hẳn một lần thôi trong cả đời hẳn - tức khi hẳn hấp hối - thì cũng đã tốt lắm rồi. Bây giờ thì khác.

Kôbasi im lặng, vẻ mặt chán chường.

- Anh thấy không, đối với anh vấn đề không phải chỉ ở chỗ người ta có chữa hay không chữa người bệnh. Anh bận tâm đến một cái gì khác kia: Thầy thuốc giỏi hay kém, phòng nằm tốt hay xấu. Anh muốn rằng xung quanh bệnh nhân phải có sự tiện nghi. Nghĩa là anh lo lắng đến phẩm chất của việc phục vụ y tế.

- Đúng.

- Quả tình ở ta hãy còn vùng nông thôn chưa tổ chức được mạng lưới y tế, nhưng nếu loại những trường hợp cá biệt thì nói chung ở nước Nhật Bản ngày nay bất kỳ ai cũng có thể tìm được một bác sĩ.

- Nhưng loại bác sĩ nào?

- Đặt vấn đề như vậy hoàn toàn đúng. Dĩ nhiên được một bác sĩ có kinh nghiệm hay một anh chàng non choẹt mới tốt nghiệp đại học ra chữa cho tuyệt nhiên không giống nhau chút nào. Nhưng chế độ bảo hiểm không xét tới những sự sai biệt tinh vi như vậy.

- Tức là ngay cả việc điều trị trong hai trường hợp này cũng sẽ khác nhau?

- Dĩ nhiên.

Naôe ngồi, sườn quay ra phía cửa sổ, và ánh sáng bên ngoài xuyên qua tấm cửa kính chỉ soi sáng cửa bên phải mặt ông.

- Người ta chỉ bảo đảm được cái tối thiểu thiết yếu nhất. Tất cả phần còn lại lệ thuộc vào người bệnh. Người nào có tiền thì nằm phòng thượng hạng và được một giáo sư điều trị cho, còn những ai không có tiền thì đành phải nằm phòng chung và được một bác sĩ kiểu như anh điều trị cho.

Kôbasi bứt rút vắn người trên chiếc ghế.

- Áo quần, thức ăn, nhà cửa đều phải có tiền mới mong có chất lượng tốt, và ở đây chẳng ai thay đổi gì được. Xã hội của ta là xã hội tư bản.

- Nhưng tôi cho rằng khi vấn đề đặt ra là tính mạng và sức khoẻ của con người, thì điều kiện phải như nhau đối với mọi người, ở đây mọi người phải được bình đẳng.

- Bình đẳng ư?... - Naôê bữu môi khinh bỉ. - Anh đề nghị đáng ngang bằng những người từ thời trẻ đã lao động cật lực với những người suốt ngày say rượu và ăn không ngồi rồi hay sao?

- Con người vẫn là con người!

- Dĩ nhiên. Về phương diện giải phẫu mọi người đều như nhau, - Naôê cười.

- Sao?

- Lục phủ ngũ tạng của ai cũng thế cả.

- Tôi không muốn nói đến chuyện đó. Tôi muốn nói rằng tính mạng của bất kỳ người nào cũng đều quý! - Kôbasi cãi lại.

- Thế... thôi được. Ví dụ trong bệnh viện có mười bệnh nhân cần mổ. Mà bác sĩ thì chỉ có hai người, anh và tôi. Bây giờ nếu cả mười bệnh nhân đều muốn tôi mổ cho, thì làm thế nào?

- Phải chọn những bệnh nhân nặng nhất cho mổ trước.

- Ví dụ họ đều nặng như nhau.

- Nếu thế thì...

- Thì sao nào?

Kôbasi buồn rầu không đáp.

- Sẽ phải bắt đầu bằng bệnh nhân trả nhiều tiền hơn chứ sao!

- Nhưng...

- Còn những bệnh nhân không có tiền thì dù họ có phản đối bao nhiêu, họ cũng phải chịu để cho một anh thầy thuốc học hành chưa đến nơi đến chốn như anh mổ.

Bị hạ nhục, Kôbasi mặt nóng bừng bừng. Nhưng trong trí anh không tìm ra được lý lẽ nào có thể bác lại Naôê.

- Nhưng mà thôi. Câu chuyện giữa chúng ta này giờ đã trở thành kỳ quặc. - Naôê đứng bật dậy. Đồng hồ trên tường chỉ mười giờ. - Nếu ông bầu của Hanadzyô có hỏi gì anh, anh cứ nói là anh không biết chút gì hết.

- Vì tôi là nguyên nhân đầu tiên của tất cả những chuyện phiền phức này, tôi sẽ gặp phóng viên tuần báo "Syukan lady" và chính thức cải chính chuyện kia, - Kôbasi trả lời với một giọng cố làm ra khô khan.

- Không được đâu. - Naôê so đồng hồ tay của ông với đồng hồ treo tường. - Chính là bọn họ đang mong như thế đấy. Một cái bẫy thông thường.

- Nhưng nếu cứ để nguyên như vậy thì trách nhiệm sẽ trút hết lên tôi.

- Người ta chỉ yêu cầu anh một điều: im lặng.

- Không, tôi...

- Đã trót nói hở ra rồi thì bây giờ còn nói chuyện trách nhiệm làm gì? Đừng đóng vai ông thánh tuần đạo.

- Nhưng...

- Bệnh nhân đang chờ dưới phòng khám kia kìa, - Naôê cắt ngang, giọng gần như dần hoà, và đi ra cửa.

*
* *

Hôm sau, khi Naôê đã mổ xong một bệnh nhân loét dạ dày và trở về phòng y tá, ông bầu của Dzyunkô đến xin gặp ông. Lúc bấy giờ là vào khoảng năm giờ, các nữ y tá làm việc ban ngày đang giao ban cho các nữ y tá trực đêm. Để khỏi làm phiền các cô, Naôê mời ông bầu ngồi ở chiếc đi-văng đặt ở góc trong cùng.

- Vì cái bài báo đăng trong "Syukan lady", suốt ngày hôm nay tôi đứng ngồi không yên. - Cái mặt béo phị của ông bầu để lộ một sự bất bình cực độ. - Trên tờ báo ấy có viết rành rành là phóng viên của báo có nói chuyện riêng với bác sĩ Kôbasi và Kôbasi cứ một mực "Tôi không biết gì cả", ngoài ra không moi thêm được một chữ nào.

- Tôi cũng nghĩ rằng ông ta không thể nói gì với các phóng viên hết.

Ông bầu nhìn Naôê một cách ngờ vực.

- Phải tin các thầy thuốc.

- Sao? Hoá ra gã phóng viên kia bịa đặt hết?

- Có thể là mấy cô y tá hay hộ lý nào đó đã vì nhẹ dạ mà nói bậy cái gì đấy. Chúng tôi sẽ cho kiểm chứng lại, và nếu quả như vậy thì chúng tôi sẽ thi hành những biện pháp thật nghiêm khắc.

- Muộn rồi. Tin này đã thấu đến giới báo chí.

- Hiện nay mới chỉ có một tờ báo duy nhất.

- Chỉ cần một tờ khởi xướng là tất cả những tờ khác đều sẽ hoạ theo. Họ sẽ tới tập gọi điện đến làm khổ tôi.

- Chúng tôi sẽ cảnh cáo một lần nữa tất cả những nhân viên của bệnh viện để đừng bao giờ một việc như thế xảy ra lần nữa.

- Trước đây tôi hoàn toàn tin rằng ở bệnh viện các ngài người ta biết giữ bí mật. Vì ở đây có bao nhiêu nhân vật có tên tuổi nằm điều trị...

- Ông muốn nói rằng bây giờ ông không tin tôi nữa?

- Không, riêng về phần ông thì tôi...

Bối rối trước giọng nói gay gắt của Naôê, ông bầu im bặt, vẻ ần ần.

- Với tư cách là bác sĩ phụ trách, tôi xin tuyên bố với ông rằng việc đó không thể xảy ra được. Và ta sẽ coi như vấn đề này được xếp lại.

- Vâng, vâng.

- Còn hễ có ai gọi điện thì ông đừng trả lời. Ông tuyệt đối đừng bao giờ cầm ống máy lên.

- Chúng tôi sẽ làm đúng như thế, nhưng những người hâm mộ cứ xông thẳng và phòng bệnh nhân.

- Nếu có gì xin ông liên hệ với tôi. Tôi sẽ thân hành nói chuyện với họ. Và không việc gì phải lo lắng. Mọi người đều biết rằng tờ "Syukan lady" thích thu thập những tin đồn nhảm. Sẽ

không có ai tin câu chuyện họ tung ra đâu. Người ta sẽ kết luận rằng đây là một trong những tin vịt mà báo này vẫn thường tung ra, thế thôi.

- Nếu được thế thì tốt quá, - ông bầu thở dài buồn bã.

- Ông đừng quan trọng hoá việc này.

Ông bầu gật gật tỏ ý tán thành, nhưng trong đôi mắt ti hí của ông vẫn còn che giấu nỗi lo âu.

- À vừa rồi tôi có khám Hanadzyôsan, và tôi thấy cần phải nói với ông rằng tôi hết sức lo ngại về những chỗ giãn tĩnh mạch của cô.

- Vâng, hôm qua Dzyunkô có nói với tôi. Có nghiêm trọng đến thế không ạ?

- Chỉ có thể ái ngại cho cô ấy mà thôi.

- Thành thực mà nói, cái đó đã làm cho chúng tôi lo lắng từ lâu.

- Vậy thì tại sao không tìm đến các bác sĩ?

- Chúng tôi... - cũng như mọi khi mỗi lần bị dồn vào chân tường, ông bầu lại xoa xoa đôi bàn tay đặt trên đùi.

- Nếu không chăm sóc cẩn thận đến cái chứng này, Hanadzyôsan có thể bị nặng hơn.

Bằng một cách nào đó không thể nào hiểu được, ông bầu một phút trước đây hãy còn buộc tội Naôê mà bây giờ đã lâm vào tình thế của người bị cáo.

- Chúng tôi đã nói chuyện với ông chủ tịch công ty truyền hình là nên tìm cách nào bố trí một thời gian để cho Dzyunkô chữa bệnh.

- Vậy bây giờ việc đó đã đến đâu rồi?

- Bác sĩ có nói với cô ấy là chỉ có mổ mới khỏi được phải không?

- Vâng.

- Vậy cần bao nhiêu thời giờ?
- Điều trị cơ bản có lẽ sẽ phải hết một tháng.
- Lâu thế ă? Nằm bệnh viện lâu như vậy rất nguy hiểm.
- Nguy hiểm ư?
- Chính thế.

Ông bầu toan nói thêm điều gì nữa, nhưng đến đây Nôrikô cầm tờ ghi nhiệt độ bước tới.

- Uênô ở phòng 312 lại sốt.
- Đo nhiệt độ chưa?
- Ông ấy run quá không sao đặt nhiệt kế được.
- Bác sĩ Kôbasi ở phòng điều hành ấy, sang hỏi ông ấy đi.

Nôrikô lấy danh sách điện thoại nội bộ đi ra máy.

- Bác sĩ ă, lòng hâm mộ đối với nữ ca sĩ là một cái gì rất mong manh. Chỉ cần sơ hở một chút là hỏng hết.

- À ra ông muốn nói cái chuyện ấy...

- Nếu một ca sĩ không lên sân khấu trong hơn một tháng, không xuất hiện trên màn ảnh vô tuyến truyền hình, thì cô ta có nguy cơ bị quên lãng.

- Chỉ một tháng thôi mà đã có thể tiêu ma ư?

- Dĩ nhiên cũng không hoàn toàn tiêu ma, nhưng nếu vắng mặt lâu thì điều đó lập tức sẽ có ảnh hưởng đến lòng hâm mộ của công chúng.

- Ngay đối với một ca sĩ như Hanadzô- san cũng vậy ư?

- Đối với Hanadzô thì tôi nghĩ là hiện nay chưa có gì đáng sợ. Bây giờ cô ấy đang ở tột đỉnh của danh vọng, nhưng...

- Thế ra cô ấy sẽ không bao giờ có thể có được thì giờ để lo cho sức khỏe của bản thân?

- Biết làm thế nào được... - Ông bầu như gù lưng xuống. - Nói chung người ta cho rằng thời hạn công chúng ham thích một tiết

mục chỉ kéo dài được tối đa là ba tháng. Không có một bài "hit" nào giữ được vị trí thời thượng lâu hơn. Mà kể từ khi Dzyunkô hát bài "Mùa bướm" cho đến nay đã hơn hai tháng rồi.

- Và bây giờ cô ấy cần gấp một bài hát mới phải không?

- Vâng. - Ông bầu rầu rĩ thở dài.

- Nhưng không thể tiếp tục như thế này mãi được đâu. Ông thử nhìn mà xem cô ấy xanh xao như thế nào. Và rất có thể tình trạng xuất huyết của cô ấy là do thiếu máu mà ra.

- Sao, mãi cho đến bây giờ ư?

- Vâng. Không sao chấm dứt được.

- Gay quá nhỉ...

Ông bầu bứt rứt rung rung cái đùi béo phì.

- Thế không có cách điều trị nào đơn giản hơn một chút sao?

- Có thể chỉ cắt bỏ những hạch giãn tĩnh mạch, nhưng làm như thế chưa giải quyết được vấn đề.

- Nhưng có đỡ không?

- Có, nhưng không được lâu.

- Cần bao nhiêu thời gian?

- Tôi nghĩ độ hai tuần là đủ.

Ông bầu ngược mắt lên nhìn trần.

- Thế thì có lẽ nên chữa tận gốc cho dứt điểm hẳn một lúc đi nhỉ?

- Có lẽ thế...

- Nếu là phẫu thuật ngay từ bây giờ, thì... thì.. cô ấy sẽ nằm viện cả tháng là ba tuần phải không ạ?

- Hoàn toàn đúng.

- Ba tuần? Thế thì sẽ không còn ai tin vào cái bài báo đăng trên tờ "Syukan lady"!

Vừa lúc ấy Kôbasi bước nhanh vào phòng. Ông đưa mắt nhìn qua hai người, cầm lấy cái ống tăng âm rồi lập tức đi ra. Nôrikô vội vàng ra theo.

- Tôi sẽ lập tức đem tất cả câu chuyện này bàn với ông chủ của chúng tôi và với Hanadzyô.

- Dĩ nhiên tiến hành một cuộc điều trị cơ bản thì tốt hơn. Còn nếu không có cách gì làm được như vậy thì đành bằng lòng với một phẫu thuật tối giản. Dù sao cũng còn hơn không làm gì.

- Khoan đã. Thế bây giờ ta sẽ nghĩ ra cách nào để giải thích đây? Bệnh gì? Vì chỉ cần nhắc đến cái danh từ "bệnh trĩ" cũng có thể phá tan tành ánh hào quang huyền thoại về nàng Hanadzyô kiều diễm.

- Chà, bệnh nhân gì mà chỉ toàn gây ra những chuyện rắc rối!

- Xin bác sĩ lượng thứ - Ông bầu nhấn nhục cúi đầu.

- Chúng ta sẽ không thay đổi chút gì trong cách thuyết minh chính thức của chúng ta.

- Nghĩa là?

- Cắt bỏ ruột thừa. Nhưng vì đã bỏ lỡ thời gian, nên phúc mạc bắt đầu phát viêm, và quá trình thành sẹo diễn ra chậm. Tôi nghĩ rằng cách giải thích đó sẽ làm cho mọi người hài lòng.

- Dù sao tôi vẫn phải bàn với ông chủ, và cả với chính Dzyunkô nữa.

- Vâng, ông cứ bàn. Nhưng phải nhanh lên. Chúng tôi cũng có kế hoạch của chúng tôi. Chúng tôi phải biết trước.

- Dĩ nhiên.

Ông bầu đứng dậy, cảm tạ Naôê, rồi ra khỏi phòng.

Màn đêm đã bắt đầu phủ lên bầu trời thu. Naôê đứng cạnh cửa sổ nhìn theo những đám mây màu đỏ rực đang trôi trên nền trời. Bóng ông nổi bật thành một khối đen trên nền khung cửa sổ, toát ra một nỗi mệt nhọc khủng khiếp.

Mãi hồi lâu, khi ông ngoảnh lại nhìn vào phía trong, trong phòng y tá còn Akikô Takaghi. Các nữ y tá khác đã về từ lâu.

- Hôm nay cô trực à?

- Vâng ạ.

Hai bàn tay Akikô đang sắp xếp các thứ giấy tờ ngưng lại trong chốc lát. Cô đưa mắt nhìn Naôê như chờ đợi điều gì, hoặc như có điều gì chưa dám nói ra.

- Tôi muốn...

- Cái gì?

- Tôi muốn xin lỗi bác sĩ về tất cả những chuyện phiền hà...

- Lại những chuyện phiền hà gì nữa?

- Dĩ nhiên là bác sĩ Kôbasi đã sơ xuất để xảy ra một việc kinh khủng...

- Nhưng cô có dính líu gì vào đấy đâu?

- Tối hôm ấy chính tôi nghe điện thoại trước. Lẽ ra từ đầu tôi phải hỏi cho ra người gọi điện là ai. Nếu thế thì đã không có việc gì xảy ra, - Akikô nói một hơi. - Thành thử không phải chỉ có bác sĩ Kôbasi có lỗi trong việc này.

- Tôi hiểu...

- Bác sĩ Kôbasi thì xưa nay cái gì cũng hơi quan trọng hoá.

- Không sao đâu, thôi cô đừng xúc động như thế.

- Vậy tôi có thể hỏi bác sĩ một điều không?

- Cô hỏi đi.

- Tôi muốn hỏi về Tôđa.

- Tôđa ư?? - Naôê bắn khoảnh nhắc lại.

- Vâng. Cái gã du đãng bị đập chai vào đầu ấy. Chính bác sĩ đã khâu cho hắn.

- À... Thế thì sao?

- Hôm trước bác sĩ muốn cho hấn xuất viện vì hấn không trả tiền, nhưng bác sĩ Kôbasi thì nói hấn chưa xuất viện được và đứng ra đảm đương mọi khoản chi phí...

- Sao, anh ta trả viện phí cho hấn thật à?

- Anh ấy cho hấn vay tạm ba mươi ngàn trong khi chờ đợi bố mẹ hấn gửi tiền đến. Nhưng khó lòng có thể tin được rằng rồi đây món tiền ấy sẽ được hoàn trả.

Naôê lặng thinh chờ Akikô nói tiếp.

- Đến bây giờ món tiền ba mươi nghìn đã hết và bác sĩ Kôbasi lại định cho hấn vay thêm.

- Bây giờ Tôda hoàn toàn có thể ra viện.

- Hấn khẳng định rằng ngay cả điều trị ngoại trú hấn cũng không biết lấy gì mà trả.

- Kôbasi định trả cả khoản này nữa à?

- Anh ấy nói: "Phải trả, vì không còn cách nào khác... "

- Mời các vị ra ăn tối! - Giọng bà cấp dưỡng vang lên ngoài hành lang.

- Đây là việc của Vụ phúc lợi hay của Hội đồng kiểm soát phúc lợi xã hội, chứ tuyệt nhiên không phải là việc của các bác sĩ.

- Tôi cũng nói với anh ấy như vậy, nhưng anh ấy không chịu nghe.

- Thế cô muốn gì ở tôi?

- Có lẽ tiên sinh có thể nói với bác sĩ Kôbasi để anh ấy đừng làm vậy.

Ngoài hành lang các bệnh nhân đang kéo nhau đi ăn bữa tối.

- Vô ích. Anh ấy cũng chẳng nghe tôi đâu.

- Sao tiên sinh nói thế? Anh ấy rất kính nể tiên sinh.

- Chỉ có thể làm những gì có thể làm được.

- Tiên sinh...

Naôê quay phất đi và ra khỏi phòng.

*
* *

Quay về với phòng điều hành, Naôê chưa kịp ngồi xuống đi-văng và châm thuốc hút thì đã thấy Kôbasi vội vã bước vào.

- Bệnh nhân Uênô ra sao rồi?

- Sau cơn rét bây giờ lại bắt đầu sốt nóng. Nhiệt độ hiện nay là ba mươi tám độ hai.

- Rõ.

- Ông già xanh lăm, nhưng nếu nhìn kỹ thì thấy da phơn phớt vàng. Những kết quả xét nghiệm chức năng gan cho thấy lượng bilirubin tăng.

- Còn kết quả phân tích máu?

- Huyết cầu tố tám mươi: không phải là thấp lắm nhưng hồng cầu thì thấp hơn chuẩn khá rõ. Tình trạng thiếu máu rõ ràng.

- Những cái này tôi đã đọc trong bệnh án rồi. Công thức máu ra sao?

- Hiện nay chưa nhận được trả lời dứt khoát. Nhưng hồng cầu hơi bị biến dạng. Chúng tôi đã gửi máu của bệnh nhân tới phòng thí nghiệm trung ương của trường đại học, ở đây họ sẽ phân tích chính xác.

- Có còn gì nữa không?

- Bắt đầu có tình trạng viêm miệng.

- Thế...

- Bà vợ có nói rằng trước kia ông ta đã mấy lần ngất xỉu. Có hai lần ngất vì chóng mặt và vì nhức đầu dữ dội.

Naôê gác hai chân lên ghế, gật đầu có ý thoả mãn.

- Anh dự đoán thế nào?

- Tôi nghĩ... - Kôbasi nhìn ra cửa sổ - Nếu căn cứ vào màu da phơn phớt vàng, có thể nghĩ đến bệnh viêm gan.

- Thế anh giải thích tình trạng thiếu máu bằng cách nào?

- Vâng... Quả thật có số hồng cầu giảm quá nhiều, thành thử khó lòng có thể đổ hết cho bệnh hoàng đản, cho nên...

Kôbasi không nói tiếp được. Anh rất muốn hỏi ý kiến Naôê, nhưng sau cuộc xung đột vừa qua anh thấy bất tiện thế nào ấy.

- Cần xác định công thức máu chính xác hơn nữa.

Naôê vờ vờ điều thuốc lá trong mấy ngón tay.

- Tôi nghĩ rằng đây là bệnh thiếu máu ác tính.

- Sao ạ?

- Aplastische Anemie (Bệnh thiếu máu không tái tạo) - Naôê nói bằng tiếng Đức.

- Aplastische Anemie? - Kôbasi ngẩng lên nói theo. - Thế thì sao ạ?

- Trên nguyên tắc bệnh này không thể chữa được.

- Nhưng....

- Dĩ nhiên phải kiểm tra thật cẩn thận một lần nữa rồi sau đó mới có thể nói chắc được.

Kôbasi cố nhớ lại tất cả những điều đã được nghe trong các buổi giảng ở trường đại học, tất cả những điều anh đã từng nhầm đi nhầm lại trước những cuộc sát hạch và những kỳ thi quốc gia về các chứng thiếu máu ác tính. Đúng thật, ở đây có đủ các triệu chứng chủ yếu: Viêm miệng, thiếu máu và biến dạng hồng cầu...

- Nếu là thiếu máu thì sẽ điều trị ra sao?

- Người ta thường khuyên nên cho bệnh nhân ăn gan sống, nhưng tôi cho rằng cách đó chẳng có được bao nhiêu kết quả. Phương pháp công hiệu nhất là truyền máu.

- Truyền máu ạ?

- Vâng. Mỗi ngày bốn trăm phân khối.

- Thế ạ, - Kôbasi nói, giọng thấp hẳn xuống. Kiếm được bốn trăm phân khối máu một ngày chẳng phải đơn giản, đây là chưa nói đến giá tiền... Tất cả những điều này chẳng lạc quan một chút nào. - Không có phương pháp nào khác ạ?

- Không.

- Nhưng ông ta chỉ sống bằng tiền trợ cấp.

- Không sao.

- Mà thời gian điều trị sẽ kéo dài phải không ạ?

- Đương nhiên.

- Thành thật mà nói, hôm trước tôi đã bị bác sĩ trưởng trách mắng vì đã nhận một bệnh nhân không có đủ tiền trả số chênh lệch về hạng phòng...

- Và anh đã trả lời ông ta thế nào?

- Tôi đã trả lời rằng tôi nhận thức được tất cả.

- Thế thì tốt.

- Nhưng...

- Ông ấy đã nghe thấy, như thế là được rồi.

Naôê với tay lấy tờ báo ra buổi chiều đặt trên bàn và lại gác hai chân lên ghế.

CHƯƠNG X

Chiếc xe hơi phóng vun vút về phía đông trên xa lộ tốc hành Tôkyô-Nagôya. Ở phía dưới, trên các sườn đồi có thể nhìn thấy những nếp nhà nép sát vào nhau. Tuy hôm nay là ngày nghỉ, đoạn xa lộ dẫn về thủ đô vẫn tương đối rộng rãi - đến tối hãy còn lâu.

Mayumi nói chuyện riu rít mãi đến tận Yôkôhama, nhưng càng về đến gần Tôkyô cô càng sa sầm xuống và như khép kín mình lại.

- Papa sẽ về thẳng nhà à? - Cô rời cửa kính và quay về phía Yutarô.

- Thì anh đã nói rồi mà.

- Thế là em lại chỉ còn lại một mình...

- Anh có việc mà.

- Em chả chơi thế đâu-u-u-u... - Cô nũng nịu.

- Em chịu phiền một tý. Từ tối hôm qua đến bây giờ chúng mình đã gần nhau suốt rồi còn gì.

Chiều hôm qua vào ngày thứ bảy Yutarô và Mayumi đã lên đường đi Hakônê, đến vùng suối nước nóng Ôwakuđani và ở lại đêm ở đấy.

Dĩ nhiên bà Ritsukô không biết gì về chuyến đi này. Ông Yutarô nói với vợ là mình đi dự cuộc thi đấu golf do hãng dược phẩm S. tổ chức. Quả thật cuộc thi đấu được dự định vào ngày chủ nhật và sẽ diễn ra ở thị trấn Sengôkuhara - về điều này Yutarô không hề nói dối, - nhưng trận đấu bắt đầu khá muộn, vào lúc mười giờ sáng, cho nên không cần gì phải lên đường từ ngày thứ bảy. Nhưng Yutarô khao khát hưởng thụ những cuộc ái ân với cô

Mayumi tươi trẻ trong một khách sạn vùng núi bên cạnh những dòng suối, đã mời ông phụ trách tổ chức trận đấu về nhà và yêu cầu ông ta đóng cả một vở kịch trước mặt bà Ritsukô. Ông này, vốn là một phái viên thương mại của hãng S. lẽ dĩ nhiên đã đồng ý. Ông ta nói với bà Ritsukô, giọng phân trần.

- Cuộc tỷ thí sẽ bắt đầu rất sớm, vì vậy ông nhà phải lên đường từ hôm nay và ghé Hakônê nghỉ lại đêm.

- Tiếc nhỉ... Tôi cũng đã lâu không được đến Sengôkuhara...

Ritsukô đánh golf không thua chồng một chút nào, cho nên bà tiếc là phải. Bà buồn rầu ngược mắt lên bầu trời không gợn chút mây.

- Sau tết chúng tôi sẽ còn tổ chức một trận thi đấu nữa. Tôi hy vọng rằng lần này thế nào bà cũng sẽ đi dự!

- Thế bác sĩ Hirayama cũng đi chứ?

- Dĩ nhiên.

Bác sĩ phẫu thuật Hirayama có một bệnh viện tư cách trường đại học Tôkyô không xa. Thời niên thiếu ông ta với Yutarô cùng học một lớp, rồi sau đó, khi đã bước lên con đường kinh doanh có thể, họ càng thân nhau và bây giờ cả hai gia đình thường lui tới nhà nhau rất thân tình. Sợ rằng Hirayama vô tình nói lộ ra, Yutarô và ông phụ trách tổ chức đã chịu khó mời ông ta cùng đi. Vì Hirayama không có nhân tình và tuyệt nhiên không thích thú gì việc phải ngủ lại đêm dọc đường, cho nên Yutarô phải chi tiền đi đường và phòng trọ cho ông ta. Một khi người ta có một địa vị tai mắt trong xã hội, ngay một cuộc du hí đơn giản cũng phải được trả giá không lấy gì làm rẻ.

- Tiếc thật đấy! Hay có lẽ tôi cũng đi nhỉ? - Ritsukô đột nhiên cao hứng lên.

- Bậy nào, bậy nào! - Yutarô hốt hoảng xua tay lia lịa - Sao thế, mình quên rồi à? Mai là lễ xem mắt của con Mikikô kia mà!

- Thì đã sao? Mãi đến năm giờ chiều mới bắt đầu mà!

- Mình nói năng chẳng thềm suy xét gì cả

- Sáng sớm đã bắt đầu thi đấu. Phải không?

Yutarô đưa mắt khẩn khoản nhìn ông phụ trách, mong tìm một chỗ dựa.

- Phải, tám giờ, - ông xác nhận với cái giọng của một người có thẩm quyền. - Nhưng sau trận đấu của chúng tôi có tổ chức một bữa tiệc nhỏ, thành thử ít nhất phải đến ba giờ mọi người mới ra về.

- Thì đừng dự bữa tiệc nữa cũng được chứ sao, - Ritsukô bẻ lại.

- Sao bà lại nói vậy! Làm sao đã tham gia cuộc thi đấu lại không đến dự cuộc gặp gỡ hữu nghị?! - Ông phụ trách tỏ vẻ kinh ngạc.

- Đánh xong là cứ thế về thẳng à? Người ta sẽ nghĩ về tôi như thế nào?! - Yutarô tỏ vẻ tuyệt vọng.

- Thế ông làm sao về cho kịp buổi xem mắt nếu ông đi dự cái bữa tiệc ngu xuẩn ấy? - Ritsukô thắc mắc.

- Tôi à... tôi sẽ ra về khoảng hai giờ. Nếu thấy đã cận giờ thì tôi sẽ đi thẳng đến khách sạn dự lễ xem mắt, không ghé về nhà nữa.

- Nếu vậy, tôi cũng có thể đi rồi về cùng một lúc với ông.

- Bà nói gì thế?! Bà còn phải giúp con Mikiô mặc quần áo và sửa sang chứ! Vào một ngày như thế mà cả bố lẫn mẹ đều bỏ đi đánh golf!... Thiên hạ tha hồ mà chê cười!

- Thì thôi vậy. Nhưng ông coi chừng đừng về trễ đấy. Lễ xem mắt mà đến chậm tức là không tôn trọng khách khứa. - Bực mình vì không được đi, bà Ritsukô nghiêm khắc răn đe ông chồng. - Tôi thì tôi biết ông quá đi rồi: hễ uống vào một giọt là chẳng còn nhúc nhích đi đâu được nữa.

- Xin bà đừng quá lo lắng, - ông phụ trách tổ chức xen vào. - Tôi sẽ luôn luôn bên cạnh ông nhà, tôi sẽ trông coi ông ấy.

- Thôi thôi, hai ông thì bao giờ chả thông đồng với nhau, - bà Ritsukô càu nhàu - các ông đã muốn cái gì thì...

- Chẳng lẽ tôi lại đi nói dối bà hay sao? Xin bà đừng lo gì hết.

- Con người này là phải theo dõi từng bước ấy. - Ritsukô ném sang ông chồng một cái nhìn chứa đầy giông tố, và Yutarô sợ sệt ngoảnh mặt đi.

- Papa có việc thật à? - Mayumi vẫn không buông tha.

- Thì anh nói rồi mà. Cũng vì thế mà anh phải bỏ bữa tiệc đấy chứ.

- Hồng chơi thế đâu-u-u! - Mayumi lại kêu lên với cái giọng của một đứa bé hồn dỗi.

- Chúng mình đã gần nhau mãi từ tối qua kia mà.

- Gần gì mà gần! Từ sáng sớm đã bỏ người ta một mình, đi chơi cái trò chết tiệt ấy...

Vì sợ gặp phải người quen ở Kôđziri, Yutarô quyết định dừng lại ở Ôôwakudani, tách riêng hẳn ra. Nhưng sang ngày chủ nhật, ngay từ sáng đã phải dự cuộc thi đấu nên phải ra sân trước ở Sengôkuhara, bỏ Mayumi lại một mình. Giá có thể được, ông cũng thích đem theo cô gái tươi trẻ và đầy sức quyến rũ này, nhưng ông hiểu rằng làm như vậy quá ư trơ trẽn. Thế là mãi đến một giờ chiều Mayumi bị bỏ mặc một mình.

Cô Mayumi xinh đẹp xưa nay vẫn được giới đàn ông săn đón. Cả lần này nữa cô cũng không phải buồn chán một mình: Trong khi đi lang thang quanh khách sạn, Mayumi tình cờ làm quen với một người đàn ông rất dễ ưa, trạc ba mươi lăm tuổi. Anh ta từ Nagôya đến. Hai người qua thì giờ một cách khá thú vị - thậm chí Mayumi còn được anh ta mời lên xe đưa đến tận suối nước nóng. Nhưng vì Yutarô không dám cùng đi với cô đến chỗ đông người, lòng tự ái của Mayumi bị tổn thương.

- Chiều chủ nhật thì có việc gì mà bận?

Mayumi rất ghét ngồi nhà một mình. Bây giờ cô rất tiếc là đã không kịp hẹn ai đi chơi với mình tối hôm nay.

- Em phải hiểu chứ, anh không thể không đến được.

- Papa sợ vợ đến thế kia ư?

- Vợ vắn! Vắn đề hoàn toàn không phải ở chỗ ấy.

- Thế thì ở chỗ nào?

- Hôm nay là lễ xem mắt của con gái anh.

Yutarô cho rằng nói thật ra như vậy sẽ làm tiêu tan mọi ngờ vực.

- Của Mikikô-san à?

- Em biết tên nó à? - Yutarô ngạc nhiên.

- Sao lại không biết! Chính papa nói mà. Papa lại còn nói rằng em với Mikikô bằng tuổi nhau nữa.

Yutarô nhăn mặt

- Ra papa đi đến đấy, đấy!...

- Anh là bố nó, làm sao không đến được.

Mayumi đan chéo mấy ngón tay vào nhau im lặng một lát, rồi nói, giọng đầy suy tư:

- Có lẽ em cũng đã đến lúc phải đi lấy chồng đấy, papa nhỉ?

- Đây, em nói bậy bạ gì thế? - Yutarô phát hoảng.

- Thế sao? Đến tuổi rồi còn gì?

- Ừ thì thôi, thì thôi...

Yutarô thấy xôn xao trong lòng. Trong trận đấu golf ông đã bại trận, vợ thì trách mắng càu nhàu, rồi bây giờ đến lượt Mayumi....

- Khơ- ơ- ông, thật đấy mà, phải tổ chức lễ xem mắt cho cả em nữa, ít nhất cũng được một lần chứ.

Mayumi quay ngoắt ra cửa sổ. Bóng hoàng hôn đang buông xuống cái thành phố nép sát chân đồi.

Yutarô bắt đầu hối hận vì đã nói thật một cách không đúng chỗ. Dĩ nhiên Mayumi không thể đặt ngang hàng với Mikikô, nhưng dù có nói ngang nói ngửa thế nào thì hai đứa con gái vẫn cùng một lứa tuổi như nhau. Ông thấy đau nhói trong lòng khi hồi

tưởng lại cái thân hình trẻ trung kiêu diễm mà ông đã ôm ấp đêm qua.

- Anh sẽ tặng em một món quà, em có thích không? - ông nói, giọng cầu cạnh. - Em muốn anh mua cái gì nào?

- Papa có nhớ buổi nói chuyện hôm trước không?

- Về chuyện gì?

- Em xin rồi đấy. Cái hiệu cà-phê ấy mà.

- À- à... thì hôm ấy anh đã nói là phải đợi ba năm thôi.

- Đồ keo kiệt.

- Anh không keo kiệt đâu.

- Nhưng phải xong cái bệnh viện mới đã chứ gì?

- Em thấy chưa: Chính em cũng hiểu rất rõ.

- Thôi được. Đã vậy em sẽ đi tìm một người khác hào phóng hơn.

- Ấy! Em bỏ cái kiểu đùa ấy đi cho anh nhờ.

Yutarô cột nhả chọc ngón tay vào sườn Mayumi, nhưng cô ta cũng chẳng thềm quay lại nữa.

- Đợi thêm chút xíu đi.

Xe đã vượt qua ngã ba Sêta, Yutarô nhìn đồng hồ: Bốn giờ kém mười. Nếu đi thẳng đến khách sạn thì thời gian hãy còn thừa khá nhiều.

- Em phải ngoan nhé, hôm nay em phải ở nhà nhé, - Yutarô quay sang người lái xe: - ghé vào khu Êbisu, rồi đến khách sạn R.

- Lễ xem mắt tổ chức ở khách sạn R à?

- Cả nhà gặp nhau ở đấy.

- Đây, có phải Đzyunkô Hanadzyô bị ngất chính là ở cái khách sạn ấy không? Bây giờ cô ta ra sao rồi?

- Cô ta sắp được mổ. Bệnh trĩ.

- Bệnh ời là bệnh! - Mayumi phì cười.

- Này, chớ nói lại với ai đấy nhé. Ở bệnh viện của anh đã nhiều chuyện rầy rà lắm rồi. Có một bác sĩ trẻ đã nói lộ ra là cô ấy nạo thai.

- Papa đừng sợ, em không nói đâu. Một khi papa dặn là em không nói với ai hết đâu! Thế ai sẽ mô?

- Naôê.

- A-a! Nêmuri Kyôsiro.

- Biệt hiệu gì kỳ thế?

- Lại bác sĩ Naôê... hừm, ở chỗ papa việc gì cũng phải đến tay ông ấy nhỉ...

Mayumi cười phá lên, giọng cười cay độc. Nhưng Yutarô cũng cảm thấy như cát bỏ được một gánh nặng trong lòng.

*
* *

Về đến nhà, Mayumi vắn nước cho đầy bồn tắm. Lúc còn ngồi trên xe cô vẫn lo phải ngồi nhà một mình buồn, nhưng bây giờ cô chỉ thấy mệt nhoài: Cô vốn không quen dậy sớm như sáng nay, và lại cuộc dạo chơi ở suối nước nóng đã làm cho cô mệt thêm.

Thậm chí cô cũng không còn sức đi ra ngoài mua cái gì ăn, lại càng không đủ sức để tự nấu nướng, cho nên cô bèn gọi điện tới cái quán ăn gần đấy bảo đưa sushi đến.

Mayumi cởi áo quần, mở máy thu hình và nằm lên đi- văng. Khi cô ăn tối thì đêm đã xuống hẳn trên thành phố. Từ cửa sổ nhà cô ở tầng tám có thể trông thấy những ngọn đèn neon sáng chói nhấp nháy khắp thành phố như thường lệ. Đối với Mayumi cuộc sống thực sự bắt đầu khi những ngọn đèn này bắt đầu sáng lên, cho nên bóng hoàng hôn dường như tiếp cho cô những sức lực mới. Khi người ta ở tuổi hai mươi ba, chỉ cần nằm nghỉ nửa tiếng đồng hồ là bao nhiêu sự mệt mỏi đều tiêu tan.

Mayumi ngẫm nghĩ: "Đi đâu bây giờ nhỉ?"

Cô đã ngồi xuống tấm gương trang điểm thì chợt nhớ ra rằng hôm nay là ngày chủ nhật và những cửa hàng tử tế một chút đều đóng cửa. Hơn nữa đi chơi một mình chẳng có gì thú vị. Thường thường hề biết rằng Yutarô không thể đến thăm mình vào ngày chủ nhật, Mayumi lập tức hẹn gặp một người nào đó trong các khách quen của quán cà-phê. Nói chung, những cuộc hẹn hò đó trước sau chỉ hạn chế trong một buổi đi dạo bằng xe hơi hay một chỗ chơi ki, và sau đó là một bữa ăn tối ở nhà hành - Mayumi hầu như không bao giờ cho phép ai vượt qua những giới hạn của những mối quan hệ bạn bè. Khi đã trở thành người được Yutarô bao, cô càng giữ mình một cách nghiêm ngặt hơn, nhưng có lẽ không phải vì cô tha thiết với "papa", mà chỉ vì cô chưa thích ai thật sự.

Động cơ thúc đẩy Mayumi hẹn hò với những người đàn ông khác không phải là tình yêu: Chẳng qua cô thấy buồn chán khi phải ngồi một mình giữa bốn bức tường của căn nhà chật hẹp. Vào những ngày cô làm việc ở quán cà phê, thì khi xong việc có thể cùng một người nào đấy đi giải trí như vậy, về đến nhà bao giờ Mayumi cũng chuẩn choáng hơi men và đặt mình xuống là ngủ như chết.

Còn đến những ngày nghỉ thì Mayumi được mời mọc tới tấp, thành thử chưa có trường hợp nào Mayumi phải ngồi một mình vào ngày thứ bảy hay ngày chủ nhật. Khi nào quá nhiều người mời mọc, cô chọn người khách thường xuyên nhất và dễ ưa nhất của quán cà- phê, và do đó có thể nói là cô thực hiện được "nhất cử lưỡng tiện": Vừa qua thì được giờ một cách thú vị, vừa phục vụ được lợi ích của công việc làm ăn.

Nhưng hôm nay cô thấy rõ là mình sẽ mất đứt một buổi tối. Khi lên đường đi Hakônê, Mayumi chắc chắn là sẽ về muộn hơn nhiều, và cũng hy vọng rằng Yutarô không về nhà ngay mà sẽ ngồi lại với cô ta cho đến mười giờ là ít.

"À, ra thế! Lẽ xem ra mắt của cô con gái... " - Mayumi nhìn vào gương, rồi vì đang lúc tức bực, thè lưỡi ra trêu cái cô con gái ở trong gương. Một quang cảnh tuyệt vời đấy nhỉ - Cô bé Mikikô đóng vai một cô con gái nhà lành... bà Ritsukô loạn thần kinh...

ông Yutarô với một bộ mặt đạo mạo hợp cảnh... một chàng thanh niên nghiêm trang đứng đắn đi cùng với hai vị thân sinh đáng kính... giờ này tất cả những con người đó đang ngồi bên bàn tiệc, trong phòng lễ tân của khách sạn.

"Còn tôi, chẳng lẽ chỉ là một con số không?!"

Mayumi giơ hai tay vuốt thật mạnh mái tóc lên phía trên. Những món tóc uốn quăn được sắp xếp cẩn thận hai bên thái dương đều bung ra hết.

"Vừa đúng bằng tuổi nhau kia chứ... " - Mayumi chợt nảy ra cái ý muốn tìm cách chơi xỏ Yutarô. Một sáng kiến chợt hiện lên trong trí cô - "ta gọi điện cho Naôê đi!"

- Ý nghĩ này thật là liêu lĩnh - nhưng nó chỉ có vẻ bất ngờ đối với một cách nhìn hơi hợt: Thật ra nó đã ngấm ngấm chín muồi dần dần trong đầu cô từ lâu, mãi từ ngày Mayumi đến bệnh viện để khám cái chân đau, "Mà Naôê thì lại chưa có vợ!" - Cô nghĩ một cách tinh quái.

Mayumi quay số bệnh viện Oriental hỏi số điện riêng của Naôê. Cô y tá lập tức cho cô biết, thậm chí cũng không hỏi lại xem ai gọi điện khiến cô lấy làm lạ. Trong khi quay đĩa số, Mayumi trong giây phút thấy sợ hãi về sự táo bạo của bản thân, nhưng khi nghĩ đến buổi tối buồn tẻ sắp tới, cô lại giữ nguyên ý định. Sau khi hồi chuông thứ ba, ống máy bên kia đường dây được nhắc lên.

- Tôi nghe đây, - một giọng trầm trầm điềm tĩnh nói.

- Naôê tiên sinh phải không ạ?

- Vâng, tôi đây.

- Tôi là Uêgusa. Mayumi Uêgusa.

- Mayumi Uêgusa?... Tôi không nhớ được...

- Tôi đã được gặp bác sĩ một lần. Hôm ấy tôi bị sái chân, bác sĩ nhớ chứ...

- Sái chân... - Naôê nhắc lại, giọng trầm ngâm. Làm sao có thể nhớ được hết những người chỉ ghé bệnh viện có một lần?

- Hôm ấy tôi được bác sĩ trưởng đưa đến.
- À- à!
- Nhớ ra rồi chứ? - Mayumi mừng rỡ.
- Bây giờ thì nhớ rồi.
- Xin lỗi vì phải làm phiền tiên sinh. Tiên sinh không bận chứ?
- Có việc gì thế?
- Tôi có việc muốn gặp tiên sinh. - Trước đây Mayumi chưa bao giờ chủ động gặp một người đàn ông, hoặc chẳng cũng chỉ khi nào cô đi đòi nợ cho quán cà-phê, cho nên bây giờ cô thấy tò mò muốn biết những gì sẽ diễn ra. - Tôi bị đau chân.
- Cô cứ đến bệnh viện.
- Không được. Ở bệnh viện có papa.. ôi, tức là ông bác sĩ trưởng ấy. Ở đây không tiện. Có lẽ tốt hơn là ở một quán bar nào đấy?
- Ở bar à?! - Naôê kinh ngạc.
- Hay là ở nhà bác sĩ. Dĩ nhiên nếu bác sĩ không thấy bất tiện...
- Bây giờ ấy à?...
- Vâng, ngay bây giờ có được không?
- Naôê ngập ngừng.
- Bác sĩ đang có khách ạ?
- Ờ-ờ vâng.
- Vậy thì mai.
- ...
- Máy giờ bác sĩ về nhà?
- Sáu giờ.
- Vậy thì sáu giờ nhé?
- Lại một quãng im lặng.

- Bác sĩ không phản đối chứ?
- Không.
- Bác sĩ làm ơn giúp cho, tôi xin đa tạ.

Mayumi đặt ống máy xuống và thở lại cho đều. Vì xúc động mạnh, cô toát mồ hôi.

"Hú vía!" - Cô cười khe khẽ rồi lau mồ hôi trên trán. Vừa lúc ấy có tiếng chuông gõ cửa. Bấm hai lần Mayumi rón rén đi ra cửa và nhìn con mắt cửa. Người bấm chuông là Yutarô.

- Papa? Có việc gì thế?

Mayumi vội vàng mở cửa. Yutarô vẫn mặc bộ đồ màu xanh thẫm như cách đây hai giờ, nhưng trong bản thân "papa" đã diễn ra những sự chuyển biến rõ rệt. Ông có vẻ hoàn toàn mất tự chủ.

- Sao? Có việc gì xảy ra thế? - Mayumi hoảng hốt hỏi lại.

Yutarô buông người rơi phịch xuống đi-văng, rút một điều thuốc lá trong cái hộp để trên bàn, hai mắt nhìn không chớp vào một điểm.

- Con Mikikô không đến.
- Thế thì cô ấy đi đâu?
- Chả biết.
- Thế thì buổi lễ xem mắt đi đời à?

Yutarô gật.

Mayumi phá lên cười không sao nhịn được nhưng nhìn vào gương mặt hăm hăm của Yutarô, cô ghen hòng.

- Thế tiểu thư có biết hôm nay có buổi xem mắt không?
- Dĩ nhiên là có.
- Thế thì cô ấy biến đi đằng nào...?

- Suốt buổi sáng nó ngồi nhà, rồi sau bữa cơm trưa tự dưng nó sửa soạn đi Sibuya, bảo là đi mua sắm gì đấy. Bốn giờ, rồi năm

giờ, mà vẫn chưa thấy nó về. Rốt cục đến giờ vẫn không thấy nó đâu.

- Có thể là cô ấy đi xi-nê hay xem hát gì đấy và quên khuấy đi chăng?

- Nó không quên được đâu. Đã dặn đi dặn lại là phải về trước ba giờ.

- Lạ-ạ-ạ thật..,

- Hư hỏng đến thế là cùng!

Hai tay Yutarô run lên vì giận.

- Thế họ nhà trai nói thế nào?

- Họ lễ phép xin lỗi rồi cáo lui. Nói chung là rất nhục.

- Đến khổ...

Tưởng tượng quang cảnh ông Yutarô đang nhẫn nhục xin lỗi bố mẹ của chú rể, Mayumi lại không nhịn được cười.

- Cô bé làm cho ông bà phát sốt rét lên nhỉ?

- Em nói cái gì? - Yutarô sôi máu lên.

- Không việc gì phải làm ra một bộ mặt khủng khiếp thế. Em đùa một chút thôi mà.

- Lúc nào nó cũng làm theo ý riêng, lúc nào cũng bày những trò vớ vẩn! Thật là một con liều mạng.

Yutarô thần thờ dụi vào đĩa gạt tàn điếu thuốc lá mới hút một nửa. - Không biết nó đi đằng nào.

- Có lẽ chỉ vì cô ấy không thích, ngay từ đầu ấy.

- Không thích thì thôi, cứ nói thẳng ra. Nếu vậy sẽ không có ai ép uống nó làm gì. Thế mà cứ phải vội vội vàng vàng rồi Hakônê thật sớm! Phải bỏ bữa tiệc về Tôkyô cho kịp giờ - điều đó tuyệt nhiên không làm cho Yutarô vui một chút nào.

- Chắc bà vợ của papa lại thúc ép cô ấy quá chứ gì.

- Dù sao chẳng nữa thì một khi đã nhận lời đến là nhất định phải đến. Nếu không thích thì sau đó từ chối cũng được kia mà.

- Không đâu. Đã ngồi vào buổi lễ rồi thì không từ chối được đâu. Vả chẳng, như em đây thì chẳng có ai để mà từ chối người ta cả. Em thì chẳng có ai tổ chức lễ xem mắt cho cả...

Yutarô tức giận làm thinh.

- Nhưng tại sao papa lại đến đây?

- Bây giờ mà về nhà thì chỉ tổ phát khùng thêm.

- Ô-ô, như thế tức là trong cơn phẫn nộ...

- Và nhân thể xem thử hạnh kiểm của em ra sao.

- Thì papa thấy đấy: Em vẫn trung thành với papa - Mayumi then thùng cụp đôi hàng mi xuống khi nhớ lại cuộc nói chuyện điện thoại với Naôê.

- Các cô bây giờ không thể tin được!

- Vâng, không được như con gái papa đâu...

Mayumi đứng dậy đi vào bếp đặt ấm trà. Cô thấy hả hê vô cùng. "Thật đáng đời cho ông ta!" - cô khoái trá nghĩ bụng, rồi bỗng dưng thấy buồn trên tức thêm Yutarô.

- Thế nhờ cô ấy bỏ nhà trốn đi hẳn thì sao?

- Không mang đồ đạc đi ấy à? Không đâu.

- Thế nhờ cô ta làm điều gì đại đột thiết cả đời người thì sao?

Yutarô trừng mắt nhìn Mayumi.

- Đừng có nói gở.

- Không bao giờ có thể nói trước một người đàn bà sẽ hành động như thế nào, - Mayumi tuyên bố một câu thâm thúy.

- Em có ý nói cho anh sợ đấy à?

- Papa xúc động lắm à?

- Kiểu đùa ấy rất dở.

Yutarô muốn nổi giận, nhưng mũi tên đã bắn trúng đích. Ông rời đi-văng vèo vùng dậy và đến máy điện thoại.

- Allô. Tôi đây. Mikikô về chưa?

Cố lắng nghe những câu trả lời từ ống máy đưa ra, Mayumi rụt cổ ngồi yên.

- Sao?... Vẫn chưa về à?

Cái giọng đã khản của Yutarô chứa chất phẫn nộ.

- Con cái tệ quá chừng! Còn bà.. lỗi tại bà hết: bà không biết dạy nó cho ra hồn! - Bây giờ cơn giận của ông chuyển sang bà vợ. - Phải phải. Lẽ dĩ... - đột nhiên ông nói nhỏ hẩn đi: - À, ở đây... nhà một người bạn. Được... tôi về ngay đây.

Rõ ràng là Yutarô đã thuận phục: Chắc hẳn bà Ritsukô vừa chất vấn ông, xem thử ông đi đâu mất mặt.

- Thì tôi hiểu rồi, hiểu rồi, - ông nhắc lại hai lần rồi bỏ ống máy xuống.

- Cô ấy vẫn chưa về à? - Mayumi hỏi, ra vẻ đồng cảm.

- Chưa. Đã gọi điện hỏi khắp các bạn gái của nó. Chẳng ai biết nó ở đâu.

- Không thể hiểu được.

- Cả những người bà con cũng không thấy nó ghé...

- Vâng... cơ sự thật gay. Mong sao đừng có chuyện gì đáng tiếc.

Mayumi thở dài rồi bắt đầu rót trà.

- Dù sao, hể nó về là tôi sẽ nói chuyện với nó ngay.

- Cô ấy sẽ trở về chứ còn đi đâu được. - Bây giờ Mayumi rớt cục cũng thấy thương cái ông Yutarô đang cuống cuống hoảng hốt, - Papa còn ngồi chơi chứ? - Cô hỏi đùa, như thể không nghe thấy câu chuyện của ông vừa trao đổi với bà vợ.

- Anh sẽ ngồi nghỉ một chút thôi. Có whisky không?

- Whisky Mỹ thì uống hết rồi. Thôi cũng chẳng sao cái này cũng được. - Mayumi lấy một chai whisky Nhật. - Có pha nước không?

- Không. Bỏ nước đá thì hơn.

- Có mạnh quá không?
- Rớt đi.
- Xúc động bứt rứt như thế kia chẳng giống papa chút nào.
- Anh có xúc động gì đâu.
- Thì papa thử nhìn mình mà xem. Cứ như lên kinh phong ấy.

Yutarô nốc một hơi cạn cốc whisky.

- Có lẽ cô ấy có bạn trai chẳng?
- Nó chẳng có ai đâu.
- Sao papa biết?
- Vợ anh nói.
- Một người mẹ cũng có thể không đoán ra được đâu. Mẹ em chẳng hạn không thể biết gì về em hết.
- Nhưng thỉnh thoảng bà ấy vẫn lên đây thăm em mà.
- Có lên. Mayumi cười - Và bao giờ cũng thấy em một mình. Mẹ em có nằm mơ cũng không thể tưởng tượng được em với papa đang ngồi ở đây...
- Thì tại vì mỗi người ở một nơi.
- Papa muốn cho hai mẹ con em ở chung à?
- Nói gì thì phải nghĩ chứ!
- À phải... chứ không, papa mà trông thấy bố mẹ em thì papa té nhào!
- Sao lại thế?
- Papa cao huyết áp mà...
- Hừm... hình như mẹ em ở Chichikawa?
- Vâng.
- Bà cụ làm gì?
- Nói chung là không làm gì cả.

- Nhưng bà ấy thỉnh thoảng gửi tiền cho em đấy thôi.

- Vâng-âng-âng... cũng thỉnh thoảng...

Mayumi liếc trộm Yutarô và cố nén một tiếng cười.

- Cái gì thế?

- À thế thôi. Không có gì đâu.

Yutarô cứ rót whisky liên tục. Thường thường ngay sau ly thứ nhất mặt ông đỏ gay, nhưng hôm nay ông ta uống mãi mà chẳng thấy say chút nào.

- Papa này, hay cô ấy thích người khác?

- Nếu vậy thì nó đã nói với mẹ nó rồi.

- Biết đâu đấy...

- Ê!

Mayumi quay lại, mặt cô vừa sát với gương mặt tròn của Yutarô.

Tối hôm ấy ở nhà Naôê cũng có khách. Nói một cách chính xác hơn, đó là một cô khách. Mikikô, con gái bác sĩ trưởng. Cô đang ngồi trong phòng khách, gần sát chiếc lò Kôtsatsu.

- Bây giờ em định sao? - Naôê liếc mắt nhìn Mikikô: Cô bé ngồi khom khom, hai tay chắp lên hai đầu gối. - Chắc người nhà đang lo lắng, người ta đang đi tìm em đấy.

Mikikô khẽ gật đầu. Trong cái tư thế nghiêng nghiêng của mái đầu cô có một cái gì hoài toàn thơ dại.

- Dù sao em đã đạt được mục đích rồi: em đã phá hỏng buổi lễ xem mắt. Bố mẹ em bây giờ đã hiểu hết. Thành thử em phải về nhà thôi.

- Về đến nhà thì mọi thứ lại bắt đầu lại từ đầu.

- Nhưng về nguyên tắc em có phản đối việc đi lấy chồng đâu?

- Không.
- Thế chàng rể kia là ai?
- Một bác sĩ. Anh ta hai mươi tám tuổi. Tốt nghiệp khoa y trường đại học K.
- Được quá! Bố em cũng là bác sĩ, em mà lấy bác sĩ thì thuận tiện về mọi phương diện.
- Nhưng em không muốn.
- Thế à?
- Họ muốn gả em cho một bác sĩ là cốt giữ cái bệnh viện.
- Một ý muốn hoàn toàn có lý đối với một bác sĩ tư.
- Nhưng em không muốn trở thành nạn nhân của ý thích của bố mẹ
- Tôi không hiểu tại sao lại là nạn nhân.
- Đối với bố mẹ em, cái quan trọng không phải là em, mà là bệnh viện. Ngay trong lễ xem mắt, bố mẹ em chỉ mời cho kỳ được những ông bác sĩ hoặc những sinh viên y khoa. Mà mấy chàng rể này cũng chỉ nghĩ đến một chuyện: "Nếu về làm rể nhà ông bà thì tôi có được thừa hưởng cái bệnh viện không? Ai sẽ trả tiền học nghiên cứu sinh trong thời gian chưa có học vị?" Toàn như thế cả. Nghe ra thì chẳng có một người nào tử tế.
- Không thể vợ đưa cả năm như vậy.
- Em không muốn làm một thứ đồ phụ tùng cho cái bệnh viện.
- Sao cứ phức tạp hoá mọi sự như vậy? Bố em không muốn giao phó cơ nghiệp của mình vào tay người lạ: Cái đó cũng đúng lẽ tự nhiên. Xây một cái bệnh viện mới như vậy bây giờ cũng phải hai trăm triệu yên. Nhưng bán đi thì may lắm cũng chỉ được một nửa giá tiền. Vì toà nhà của bệnh viện không thể dùng làm một cái gì khác được. Thiết bị và y cụ cũng vậy. Lẽ tự nhiên cha em không thể nào chịu nổi cái ý nghĩ là cái bệnh viện này, đứa con của ông,

mà ông đã bấy lâu nuôi dưỡng và chăm sóc, lại chịu một số phận như vậy.

- Thế còn em? Em sẽ ra sao?

- Có thể coi cái bệnh viện này như là "cửa hồi môn" của em, nhưng dù có thể chẳng nữa thì không có nghĩa là chỉ có những kẻ muốn đào mỏ mới đến dự lễ xem mắt. Chắc chắn là sẽ có những thanh niên tốt, có tài, xứng đáng, nhưng xuất thân từ một gia đình nghèo, không có tiền để học nghiên cứu sinh, nhưng sau này sẽ thực sự yêu em.

- Đã bao nhiêu buổi lễ xem mắt rồi, mà chưa có một lần nào thấy một cái gì tương tự thế...

- Biết đâu chính hôm nay... Chẳng lẽ bố mẹ em lại muốn làm hại đời em.

Mikikô im lặng nhìn cái lò kôatsu không chớp mắt. Rõ ràng là những lời lẽ của Naôê không thuyết phục được cô.

Naôê uống cạn ly sakê và lại rót đầy gần một nửa ly.

- Dĩ nhiên tôi mà giảng luân lý cho em thì thật là buồn cười, nhưng... Em đến đây đột ngột quá. Tôi không biết cách nào khác.

- Em xin lỗi. Chắc em làm phiền bác sĩ lắm...

- Làm phiền thì không làm phiền, nhưng cũng xin thú thật là em đã làm cho tôi ngạc nhiên.

- Anh tha lỗi cho em.

- Em làm như vậy không phải một chút nào.

Hai người ngồi im lặng, và lập tức từ ngoài phố đưa vào tiếng rì rào khe khẽ của thành phố ban đêm, dồn lên từng đợt như tiếng sóng vỗ bờ.

- Cà-phê nữa nhé?

- Thôi ạ, cảm ơn.

Mikikô ngược mắt lên nhìn trộm Naôê rồi lập tức chuyển hướng mắt sang cái giá sách.

- Em thích một người nào đấy phải không?

Mikikô giật mình như bị đánh và ngẩng phắt đầu lên. Khuôn mặt hẹp, gần như trẻ con của cô đỏ ửng lên.

- Nếu thế thì phải nói thật với bố mẹ. Làm ra vẻ như thế mình không có ai, rồi bằng lòng để cho gia đình tổ chức lễ xem mắt - làm như vậy là không trung thực đối với người ấy.

- Em...

- Quả tình theo tôi thì sống với ai cũng không có gì khác lắm, nhưng nếu đã chịu gánh lấy một mối ràng buộc như hôn nhân, thì tốt hơn cả là nên lấy người mình yêu.

- Sao lại... ràng buộc?

- Hôn nhân là khi một người đàn ông và một người đàn bà buộc phải sống chung rất là lâu, đúng không?

Mikikô mở to hai mắt nhìn chăm chăm vào mặt Naôê như thể chỉ sợ bỏ sót mất một chi tiết nào trong lời lẽ của ông.

- Mặc dầu... Tôi không đủ tư cách để bàn về hôn nhân.

- Tại sao anh không lấy vợ?

- Hôn nhân không phải là sở thích của tôi.

- Câu ấy nên hiểu như thế nào?

- Cũng có người thích cơm, nhưng cũng có người thích rượu. Tất cả chỉ là vấn đề sở thích.

Naôê nốc cạn chén rượu. Cái cuống họng sắc cạnh trời lên phía trên, rồi hạ xuống.

- Thế mà hôm trước em mong anh đến quá...

- Bao giờ?

- Hôm diễn ba-lê.

- À- à... Hôm ấy không ngờ tôi có khách.

- Một người đàn bà ư?

Naôê không đáp.

- Khi em gọi điện, có một người đàn bà nào đó cầm ống máy lên. - Mikikô luống cuống đỏ mặt - Ôi, em xin lỗi.

- Không sao

Naôê đứng dậy, xốc lại cổ áo kimônô rồi ngồi xuống cạnh Mikikô.

- Em hãy nhìn tôi.

- Làm gì? - Mikiko hoàn toàn rối trí.

Naôê khẽ ôm lấy vai nàng. Rồi, không để cho nàng ngoảnh đi, áp chặt môi mình vào đôi môi thanh tú của Mikikô. Hơi thở của Naôê phảng phất mùa sakê. Mikikô nhắm nghiền mắt lại. Mi nàng khẽ rung lên, và dưới cái hôn, hai má nàng lồm hằm xuống như bị uống đến tận đáy. Naôê hôn nàng và đợi cho đến khi nào nàng thôi kháng cự. Cuối cùng thân hình Mikikô trở nên dịu mềm và nhu thuận. Lúc bấy giờ, môi vẫn không rời môi nàng, Naôê bế nàng lên và khẽ khàng đặt nàng lên chiếc giường kê ở cuối phòng...